

JEESUS KOHTAA KÄRSIVÄN

12 KOKOONTUMISKERTAA PIENPIIREILLE

OHJEITA PIIRIN VETÄJÄLLE (ks. myös www.ilosanomapiiri.fi)

KENELLE TÄMÄ PIENPIIRI ON TARKOITETTU? Tämä opas on hieman muunneltu versio ilosanomapiiristä, jonne voidaan kutsua myös nimikristittyjä ja ei-kristittyjä. Tämä 12 kokoontumisen sarja on tarkoitettu etenkin niille, joilla on tällä hetkellä elämässään suruja ja vaikeuksia.

JÄSENIÄ PIIRISSÄ saa olla 4-8. Hyvä olisi jos puolet heistä olisi uskovia. Jos väkeä tulee enemmän, ryhmä jaetaan kahtia.

RAAMATTUJA (tai monisteita käsiteltävästä evankeliumitekstistä) pitää olla varattuna niin monta, että niitä riittää jokaisen käteen.

ENSIMMÄISELLÄ KERRALLA ihmiset eivät ole vielä kovin puheliaita eikä vetäjän pidä siitä masentua. Kun ihmiset tutustuvat toisiinsa, he muuttuvat puheliaammiksi.

PELIN SÄÄNNÖT. Vetäjä selittää piirin aluksi ”pelin säännöt”, jotka ovat seuraavanlaiset: 1. Vetäjä ei itse vastaa kysymyksiinsä. 2. Toisaalta vetäjä ei myöskään sano, että jonkun vastaus oli väärä. Kaikki vastaukset hyväksytään sellaisinaan. 3. Vetäjä palauttaa keskustelun asiaan, jos se lähtee rönsyilemään.

TAUSTATIEDOT. Vetäjä lukee ääneen taustatiedot **ALUKSI**-osiosta. Muita raamatunkohtia ei käsitellä kuin tätä yhtä. Muistiinpanoja ei tehdä, koska se haittaa keskustelua.

TEKSIIN LUKEMINEN. Teksti luetaan kahteen kertaan, ensin ääneen, sitten hiljaa. Kokemus näet osoittaa, etteivät osanottajat keskity tekstiin ensimmäisellä kerralla.

KYSYMYSTEN ESITTÄMINEN. Vetäjä esittää yhden kysymyksen kerrallaan ja odottaa rauhassa vastauksia. Oppaissa saattaa olla yhden numeron alla monta kysymystä, mutta yksi tähti on aina yksi kysymys.

VASTAAMINEN perustuu pääsääntöisesti vapaaehtoisuuteen. Osanottajilta ei siis kysytä vuoronperään.

ETENEMISVAUHTI vaihtelee eri ryhmissä. Jos ryhmä on keskustelevainen, voi oppaassa olla liikaakin kysymyksiä, joten osa niistä on jätettävä pois. Älä kuitenkaan tee niin, että jätät esittämättä kaikki loppupään kysymykset, koska silloin ei päästä itse pääasiaan eli ristin juurelle.

NOPEAT JA HITAAMMAT VASTAAJAT. Muista odottaa muidenkin vastauksia kuin niiden jotka puhuvat eniten. Muutoin piiristä tulee kaksin- tai kolminpuhelua sinun ja puheripulisten välille.

AIKA. Keskusteluosa ei saa kestää enempää kuin tunnin ja vartin. Sen jälkeen luetaan tästä oppaasta (tai katsotaan DVD:ltä) Mailis Janatuisen selitys samaan tekstiin. DVD:tä voi tilata TV7:n kaupasta. Tekstin selitykset löytyvät myös TV7:n arkistosta heidän nettisivuiltaan.

1. JEESUS KOHTAA LIIKUNTAKYVYTTÖMÄN MIEHEN

Markus 2:1-12

ALUKSI: Talot olivat tuohon aikaan Israelissa tasakattoisia, kalkkikivistä ja tiilestä rakennettuja. Katolle mentiin ulkokautta portaita pitkin, ja siellä vietettiin aikaa. Ihminen halvaantuu yleensä keski-iässä tai sitä vanhempana aivoverenvuodon seurauksena ja menettää samalla puhekykynsä.

1. Millaista huolenpitoa halvaantunut mies tarvitsi jokapäiväisessä elämässään?

- Millaista oli sen perheenjäsenen arkipäivä, joka joutui hoitamaan halvaantunutta miestä – huomatkkaa, ettei sen aikuisissa taloissa ollut sisävessaa eikä saunaa?

2. Kaikki juutalaiset uskoivat Jumalan olemassaoloon tuohon aikaan. Miten tämä mies ehkä suhtautui uskoon ja Jumalaan halvauduttuaan?

3. Jakeesta 5 käy ilmi, että mies oli tehnyt syntiä. Millaisia syntejä ihminen voi tehdä liikuntakyvyttömänäkin?

- Miettikää, muuttaako kipu ja sairaus meitä paremmiksi vai pahemmiksi ihmisiksi?

4. Jos aikuista miestä kannetaan makuumaton päällä läpi kaupungin, niin mikä siinä hommassa on kaikkein hankalinta?

- Mikseivät ihmiset tulleet ulos talosta, että sairas ja hänen kantajansa olisivat päässeet sisälle (4)?
- Miksi neljä miestä eivät kääntyneet takaisin nähdessään, että talo oli tupaten täysi eikä heitä päästetty sisälle?

5. Keitä kantajat olivat – miettikää eri vaihtoehtoja (3)?

- Miten sairas mies saatiin raahatuksi portaita pitkin katolle, niin ettei hän luiskahtanut maton päältä pois?
- Millaisia työkaluja miehet tarvitsivat katon purkamiseen ja mistä he ne saivat?
- Millaisia huomautuksia sisältä ehkä kuului katon purkamisen aikana?

6. Neljä miestä oli tuonut ystävänsä Jeesuksen parannettavaksi. Miksi Jeesus antoikin hänelle ensin hänen syntinsä anteeksi (5)?

- Miksi Jeesus toimi nimenomaan siinä järjestyksessä, että antoi ensin synnit anteeksi ja paransi vasta sitten?
- Mitä se merkitsi halvaantuneelle miehelle, kun hän sai anteeksi kaikki ne asiat, jotka mieltä painoivat?

7. Kuvittele, että sinä pyytäisit Jeesukselta apua vaikeimpaan ongelmaasi, ja hän vastaisikin sinulle sanomalla: ”Poikani/ tyttäreni, sinun syntisi annetaan anteeksi.” Tulisitko iloiseksi vai kiukkuiseksi?

- Jos voisit valita, kumman valitsisit: hyvän omantunnon vai ongelmiesi ratkaisun?
- Miten sairaan miehen asenne sairauteen muuttui, kun hän tiesi nyt pääsevänsä taivaaseen?

8. Jakeen 5 alussa Jeesus ei puhu halvaantuneen miehen, vaan neljän kantajan uskosta. Luultavasti sairas itse ei uskonut Jeesukseen vielä silloin, kun hänet laskettiin Jeesuksen eteen. Miettikää, millä hetkellä halvaantunut mies tuli uskoon?

- Miksi lainopettajat eivät uskoneet, että Jeesus voisi antaa ihmisille anteeksi heidän syntinsä (6-7)?

9. Vastatkaa siihen kysymykseen, jonka Jeesus esittää jakeissa 8-9.

- Mitä Jeesukselle maksoi, että hän paransi miehen sairauden? Mitä Jeesukselle maksoi, että hän antoi miehelle hänen syntinsä anteeksi?

10. Miksi mies ei kiittänyt Jeesusta lähtiessään talosta (10-12)?

- Miksi fariseukset eivät uskoneet Jeesukseen, vaikka näkivät tämän ihmeen?

ILOSANOMAKYSYMYKSI: Jos omaatuntoasi painaa jokin paha teko, sano Jeesus tänään sinullekin: ”Poikani/ tyttäreni, sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi.” Jeesuksen oli maksettava tämä

lupauksensa ristinkuolemallaan. Mitä hänen lupauksensa sinulle merkitsee? (Tähän kysymykseen voi vastata hiljaa sydämessään.)

SELITYS: Erään perheen elättäjältä oli katkennut verisuoni päästä ja hän oli halvaantunut. Mies ei pystynyt liikkumaan eikä ehkä puhumaankaan. Vaimon piti hoitaa häntä seitsemän päivää viikossa ilman pyörätuolia, sisävevessä ja kylpyhuonetta. Varmaan vaimonkin selkä ja hermot alkoivat jo pettää. Kesällä potilas sai makuuhaavoja. Ja koska kuntoutusta ei ollut, jäykistyivät jäsenet, ja niitä särki jatkuvasti.

Koska isä ei ollut enää ansiotyössä, perheelle tuli rahapula. Se ahdisti sairasta miestä. Hän saattoi ehkä olla katkera ja pilata kodin ilmapiirin synkkyydellään. Miehellä oli aikaa muistella entistä elämäänsä ja pahoja tekojaan. Hänelle alkoi vähitellen selvitä, ettei sairaus ollutkaan hänen suurin ongelmansa. Suurin ongelma oli synty. Katkeruus Jumalaa ja lähimmäistä kohtaan. Kaikki ne pahat sanat, jotka hän oli terveenä ollessaan lausunut. Vaimolleenkin, joka nyt raatoi itsensä kuoliaaksi hänen tähtensä. Mies ei voinut pyytää anteeksi eikä saada anteeksi. Eihän hän pysynyt lähtemään kahdensadan kilometrin päähän Jerusalemiin uhraamaan syntiuhria. Kuoltuaan hän joutuisi auttamatta helvettiin.

Kuvittelepa, ettet voisi sanoa enää yhtään sanaa koko loppuikäsi. Minkä sanojen sanomatta jättäminen harmittaisi sinua eniten? Sekö, ettet kiittänyt vanhempiasi ja aviopuolisoasi, kun vielä oli aikaa? Sekö, ettet pyytänyt heiltä ilkeyttäsi anteeksi? Ja minkä sanojen sanominen harmittaisi sinua eniten?

Halvaantuneella oli kuitenkin neljä sukulaista tai ystävää, jotka eivät luovuttaneet. He olivat kuulleet, että Kapernaumiin oli muuttanut tuo uusi rabbi, Jeesus. Hän oli parantanut erään sapatin iltana kaikki luokseen tuodut sairaat. Se oli tapahtunut niin yllättäen, ettei halvaantunutta ollut ehditty raahata paikalle. Sen jälkeen Jeesus olikin lähtenyt Galileaa kiertämään. Kunnes sitten kuultiin, että hän oli palannut Kapernaumiin ja majaili kalastaja Simonin anopin talossa.

Neljä miestä kokoontui nyt juoksujalkaa sairaan kotiin. Tällä kertaa he eivät päästäisi tilaisuutta käsistään! He tarttuivat ripeästi makuumaton neljään kulmaan ja alkoivat raahata sairasta Pietarin talolle. Homma ei ollut helppo. Sairas painoi paljon, ja Kapernaumin kujat olivat kapeita. Jos aasi sattui tulemaan vastaan, piti kantajien peruuttaa melkoinen matka.

Enkei sairastunut olisi halunnut lähteä kotoaan minnekään. Halvaantuneethan pelkäävät putoavansa, kun heitä liikutellaan paikasta toiseen. Ihmisjoukon tungos ja tuijotus ahdistaa heitä. Sairas mies ei kuitenkaan voinut protestoida, jos puhekyky häneltä oli kadonnut. Ei auttanut kuin mennä, minne vietiin.

Kun kantajat lopulta saapuivat hikisinä Pietarin talon eteen, heitä odotti katkera pettymys. Talo oli täynnä kuin Turusen pyssy, eikä väkijoukko suostunut päästämään heitä sisälle. Makuumatto olisi vaatinut liian ison tilan. Jeesus ei ollut pitämässä parantamiskokousta, vaan raamattutuntia. Jerusalemissa saakka oli saapunut kirjanoppineita arvioimaan uuden rabbin opetusta.

Mitä siis tehtäisiin? Kotiin ei ainakaan palattaisi, päättivät kantajat. Sairas ei kestäisi toista tällaista reissua. Eikä hän jaksaisi odottaa kuumalla pihalla, kunnes kokous olisi ohi. Ei, hänet piti saada asetetuksi Jeesuksen eteen ja pian. Nytpä keksin, huudahti yksi: särjetään katto!

Sairaahan raahaaminen ulkoportaita pitkin katolle oli melkoinen urakka. Makuumattoa ei olisi voitu pitää vaakasuorassa asennossa, joten halvaantunut oli raahattava reppuselässä portaat ylös. Sairas oli jäykkänä kauhusta. Sen jälkeen oli vielä etsittävä pihalta tai naapureista rautakanki ja muita työkaluja.

Reiän hakkaaminen kattoon oli sekä vaikeaa että vaarallista. Katot tehdään Israelissa kalkkikivilohkareista, joiden alla on puinen tukirakenne. Ei siis ollut kysymys mistään havumajasta, joka olisi saatu helposti puretuksi. Hakkaamisen ääni hukutti alleen Jeesuksen puheen, joten hänen piti keskeyttää raamattutuntinsa. Alhaalta huoneesta kuului vihaisia protesteja. Kantajat eivät kuitenkaan luovuttaneet. Sairas piti saada asetetuksi Jeesuksen eteen, vaikka mikä olisi.

Markus kertoo: *Kun Jeesus näki heidän uskonsa, hän sanoi halvaantuneelle: ”Poikani, sinun syntisi annetaan anteeksi.”* (5) Kenen uskon Jeesus siis näki? Ei halvaantuneen, vaan kantajien. Usko on sitä, että ihminen menee hätänsä ja syntiensä kanssa Jeesuksen luo. Sen kantajat olivat tehneet. He uskoivat, että Jeesus sekä voi että tahtoo auttaa heidän onnetonta ystävänsä. Eivätkä he luovuttaneet, ennen kuin saivat hänet asetetuksi Jeesuksen eteen. Tätä asennetta Jeesus nimittää uskoksi.

Hyvä katsoja, toimi sinäkin, kuten nuo miehet. Mene sinne, missä Jeesus on tänään tavattavissa ja raahaa sinne kärsivä ystäväsi. Vie hänet Jumalan sanan kuuloon, jumalanpalvelukseen tai raamattupiiriin. Näin toimimalla osoitat uskovasi, että Jeesus voi ja tahtoo auttaa kärsivää ystäväsi. Äläkä peräänny, vaikka kohtaisit matkalla miten suuria esteitä.

Sairas makasi nyt Jeesuksen edessä lattialla mitään puhumatta. Jeesus katsoi häntä ja sanoi hänelle synninpäästön sanan: ”*Poikani, sinun syntisi annetaan anteeksi.*” Miksi Vapahtaja toimi tässä järjestyksessä? Miksei hän parantanut ensi töikseen paljon kärsinyttä miestä? Siksi, että hän tunsi miehen suurimman ongelman, eikä se ollut sairaus, vaan synti. Sairaus kestäisi enintään eliniän, mutta synnin palkka olisi iankaikkinen kadotus.

”*Poikani, sinun syntisi annetaan anteeksi.*” Halvaantunut ei ollut voinut eikä ehkä tahtonutkaan tulla syntiensä kanssa Jeesuksen luo. Hän oli luullut, ettei saisi koskaan niitä anteeksi, vaan joutuisi helvettiin. Kun hän nyt kuuli synninpäästön sanan, se synnytti uskon hänen sydämeensä. Mies tajusi, että kaikki ilkeät sanat ja laiminlyönnit oli annettu hänelle anteeksi. Yhtäkkiä sydän oli kevyt kuin höyhen. Kuolema ei enää pelottanut. Taivaan ovi oli apposen auki hänen edessään. Hän tajusi jaksavansa nyt kantaa sairautensakin ihan toisella tavalla. Hänhän saisi joka tapauksessa kuolemansa jälkeen terveen ruumiin.

Mutta mitä ajattelivat kantajat katolla? Eivät he olleet tuoneet ystäväänsä synninpäästöä kuulemaan vaan parantumaan halvauksesta. Ehkä miehet olivat pettyneitä. Kirjanoppineet sisällä huoneessa sen sijaan kihisivät raivosta. Nyt he olivat saaneet Nasaretilaisen kiinni harhaopista! Synnithän voi antaa anteeksi vain Jumala, eikä hänkään ilman veriuhrin. Uhrieläimen on kannettava synnit, ennen kuin ne voidaan julistaa anteeksi. Sijaisen pitää kuolla syntisen edestä. Mikä oikeus Jeesuksella oli luvata sairaalle anteeksiantamus noin vain?

Jeesus luki kirjanoppineiden ajatuksia kuin avointa kirjaa ja esitti heille vastakysymyksen: ”*Kumpi on helpompaa, sanoa halvaantuneelle: 'Sinun syntisi annetaan anteeksi', vai sanoa: 'Nouse, ota vuoteesi ja kävele'?*” (2:9). Suuret teologit olivat vaiti. Kumpikin vaihtoehto kun oli heidän mielestään yhtä mahdoton tavalliselle kuolevaiselle.

Jeesus jatkoi: ”*Mutta jotta te tietäisitte, että Ihmisen Pojalla on valta antaa maan päällä syntejä anteeksi*” – hän puhui nyt halvaantuneelle – ”*nouse, ota vuoteesi ja mene kotiisi.*” (10-11). Tässä siis syy siihen, miksi Jeesus teki ja tekee ihmeitä. Ei näyttäkseen maailmalle voimaansa vaan näyttäkseen sille armonsa. Ihmeen avulla hän tahtoo osoittaa, että hänen julistamansa synninpäästö on pätevä. Jos hänen sanansa voi parantaa sairaan, niin toden totta se voi myös vapauttaa synnin rangaistuksesta. Tätä logiikkaa eivät kirjanoppineetkaan voineet kumota.

Sairaan parantaminen ei maksanut Jeesukselle kuin yhden sanan; olihan hän luonut maailmankin sanallaan. Syntien anteeksi antaminen sen sijaan maksoi hänelle hänen henkensä. Hänen piti suostua syntiuhriksi, että hänen julistamallaan synninpäästöllä olisi katetta. Hänestä tuli Jumalan Karitsa, joka kantoi ihmiskunnan sijaisena kaikki sen synnit.

Markus kertoo: *Silloin mies heti nousi, otti vuoteensa ja käveli pois kaikkien nähden* (12). Sairas oli nyt saanut Jeesukselta sekä puhtaan omantunnon että terveen ruumiin. Kiitoksen sanaa hän ei huomannut Jeesukselle sanoa, niin pyörällä hän oli päästään. Jollei Jeesus olisi neuvonut häntä ottamaan makuumattoa mukaansa, se olisi jäänyt Pietarin talon lattialle.

Miehelle oli tapahtunut kaksi ihmettä: hänen liikuntakykynsä oli palannut, ja hänen tasapainoaistinsa oli alkanut toimia normaalisti. Kun ihminen on maannut vuoteessa vuosikaudet, hän ei yleensä pysty nousemaan ylös kuin vähitellen. Kävelemiseenkin tarvitaan pitkä harjoitusaika. Tämä mies suoriutui heti molemmista.

Milloin halvaantunut mies tuli sitten uskoon? Ihmeen koettuaanko? Ei, vaan kuullessaan Jeesuksen suusta synninpäästön sanan. Jeesus siis ratkaisi ensin halvaantuneen miehen suurimman ongelman ja vasta sitten toiseksi suurimman. Samassa järjestyksessä hän tahtois ratkaista sinunkin ongelmasi. Suostutko sinä siihen? Riittääkö se sinulle, että pahin ongelmasi on ratkennut jo ristillä, ja olet saanut syntisi anteeksi? Suostutko odottamaan ruumiin terveyttä vielä vähän aikaa? Monen meistä on odotettava sitä uuteen luomakuntaan asti.

Mutta miksi Jeesus puhutteli sairasta pojakseen, vaikka oli selvästi tätä nuorempi? Siksi että hän esiintyi Taivaallisen Isänsä edustajana ja kutsui miestä Jumalan perheen jäseneksi. Varmaan parantunut olikin helluntain jälkeen Kapernaumin ensimmäisten kastettujen joukossa. Ehkä seurakunta kokoontui samaisessa Pietarin anopin talossa, jonka kattoon ystävät olivat tehneet ammottavan aukon. Tuolle paikalle rakennettiin myöhemmin kirkkorakennus, jonka pohjakivet ovat vieläkin nähtävissä Kapernaumissa.

Hyvä katsoja, mitä sinä teet elämäsi suurimmalle ongelmalle eli synneillesi? Sinä tarvitset elävää seurakuntaa, ettet unohtaisi, mikä on niiden oikea ratkaisu. Jeesus antoi seuraajilleen saman vallan antaa syntejä anteeksi kuin hänellä itselläänkin oli. Etsi siis itsellesi seurakunta, jossa Jumalan sana saarnataan

puhtaasti ja ehtoollinen jaetaan Raamatun mukaisesti. Siellä Jeesus itse tahtoo julistaa sinulle joka sunnuntai sanan ja sakramentin kautta: *Poikani, tyttäreni, sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi.*

2. JEESUS KOHTAA EPÄTOIVOISEN ISÄN Markus 5:22-43

ALUKSI: Synagogan esimiehen virkaan valittiin joku yleistä kunnioitusta nauttiva kaupunkilainen. Kaikki muut evankeliumeissa esiintyvät synagogan esimiehet suhtautuivat Jeesukseen vihamielisesti paitsi Jairos. Jairoksella oli vain tämä yksi lapsi aikana, jolloin kaikki halusivat paljon lapsia, etenkin poikia (Luuk. 8:42).

1. Kuvitelkaa, miltä vanhemmista tuntui, kun he alkoivat odottaa kauan kaivattua lasta?
  - Millaista oli ehkä ollut kolmihenken perheen arkipäivä nämä 12 vuotta?
2. Mitä puolisoiden välillä saattaa tapahtua, kun lapsi sairastuu – miettikää eri vaihtoehtoja?
  - Mitä Jairoksen uskolle ehkä tapahtui lapsen sairastuttua?
3. Miksi Jairos suostui hakemaan apua Jeesukselta, vaikka tämä ei ollut suosiossa niissä piireissä, joissa hän liikkui?
  - Mitä pyynnön esittämistapa kertoo meille synagogan esimiehestä (22-23)?
4. Kuvitelkaa, mitä isän sydämessä tapahtui jakeen 35 kohdalla?
  - Jos sinusta on joskus tuntunut, että Jeesusta on enää turha vaivata, niin millaisessa tilanteessa se tapahtui?
5. Miksi Jeesus kielsi Jairosta pelkäämästä, vaikka hänelle oli tapahtunut pahin mahdollinen vaihtoehto (36)?
  - Mitä sinä pelkäät eniten maailmassa? (Voit vastata hiljaa sydämessäsi.)
  - Entä jos Jeesus kieltäisi sinua pelkäämästä silloin, kun sinulle olisi tapahtunut eniten pelkäämäsi asia – miten reagoisit?
6. Mihin Jairoksen olisi pitänyt uskoa vielä tytön kuoltuakin?
  - Mitä Jairos olisi tehnyt, jos hänellä ei olisi ollut ollenkaan uskoa Jeesukseen?
7. Jairoksen vaimo oli joutunut näkemään lapsensa kuoleman sillä välin, kun mies oli poissa. Mikä oli ehkä hänen sielun tilansa silloin, kun Jeesus ja hänen miehensä tulivat surutaloon?
  - Jairoksen kodissa vallitsi jo hautajais tunnelma. Mitä Jeesus tahtoi sanoa hautajaisvieraille jakeen 39 kautta?
8. Lue tarkkaan, miten Jeesus herätti tytön henkiin (41-43). Mitkä seikat kiinnittävät erityisesti huomiotasi tässä kuvauksessa?
  - Miksi Jeesus kielsi ankarasti kertomasta tästä ihmeestä muille, vaikka se olisi ollut hänelle itselleen hyvää mainosta?
10. Miten pienen perheen elämä muuttui tämän tapauksen jälkeen?
  - Mitä luulette Jairoksen perheen ajatelleen, kun se myöhemmin kuuli huhuja Jeesuksen omasta kuolemasta ja ylösnousemuksesta?

ILOSANOMAKYSYMYKSIÄ: Jeesus sanoo sinullekin tänään: ”Älä pelkää, vaan usko!” Hän tarkoittaa: ”Jätä tämä asia minun käsiini. Minä kyllä pystyn sen hoitamaan.” Jeesus itse pelkäsi vain yhtä asiaa, nimittäin eroa Isästään. Sitä hän pelkäsi niin paljon, että hikoili verta Getsemanessa. Sillä tavalla Jeesus osoitti, että ero Jumalasta (eli helvetti) on ainoa asia, jota ihmisen kannattaa pelätä. Kaiken muun pelottavan Herra voi ja tahtoo muuttaa siunaukseksi. Uskotko sinä sen?

SELITYS: Tällä kertaa puhumme siitä, miten Kapernaumin synagogan esimies kohtasi Jeesuksen. Mies oli nimeltään Jairos, ja hänen ainoa lapsensa oli sairastunut kuolemantautiin. Tuohon aikaan haluttiin perheisiin paljon poikia. Jairos ja hänen vaimonsa olivat saaneet vain yhden tyttären. Varmaan he olivat aluksi

pettyneitä. Kohta pienen perheen arki pyöri kuitenkin suloisen pikkutytön ympärillä. Isä ja äiti seurasivat lapsensa kehitystä suuri rakkaus sydämessään. Näin kului kaksitoista vuotta.

Eräänä päivänä lapsi sairastui vakavasti. Luultavasti kyseessä oli malaria, joka raivosi Galilean rantaseuduilla tuohon aikaan. Lääkärit eivät voineet auttaa. Jairos oli synagogan esimies, ja synagogan esimiehet suhtautuivat yleensä nuivasti Jeesukseen. Nyt hän oli kuitenkin kuullut, että tuo rabbi oli parantanut kalastaja Pietarin anopin kuumesairauden. Lapsensa hourimista kuunnellessaan Jairos siis päätti etsiä hänet käsiinsä.

Ehkä sinäkin olet tähän asti suhtautunut Jeesukseen vihamielisesti. Ehkä uskoit häneen lapsena, mutta myöhemmin kristinuskko alkoi näyttää sinusta epätieteelliseltä, jopa vaaralliselta. Kunnes elämäsi tapahtui sitten tragedia. Nyt tahtoisit pyytää Jeesukselta apua, jos vain kehtaisit. Ystäväni, älä sinäkään välitä ihmisten mielipiteistä. Mene sinne, missä Vapahtaja on tavattavissa. Mene sanan kuuloon.

Joku tiesi kertoa Jairokselle, että Jeesus oli parhaillaan järven takana. Hätäntynyt isä seiso i laiturilla ja odotti häntä palaavaksi tuska sydämessään: entä jos rabbi tulisi liian myöhään? Entä jos lapsi, hänen silmäteränsä, ehtisi kuolla?

Kun vene lopulta laski laituriiin, tunkeutui Jairos ihmisten välistä Jeesuksen eteen ja heittäytyi hänen jalkoihinsa! Näky oli hätkähdyttävä, koska puuseppä-rabbi oli paljon alemmassa asemassa kuin synagogan esimies. Sitä paitsi juutalaiset eivät yleensä polvistu ihmisten eteen. Jairos ei kuitenkaan välittänyt siitä, mitä muut hänestä ajattelivat. Usko on sitä, että tulemme hätämme tai syntimme kanssa Jeesuksen luo, vaikka meitä miten hävettäisi. Niin teki tämä synagogan esimies.

Jairos esitti polvillaan Jeesukselle hätääntyneen pyynnön: ”*Pieni tyttäreni on kuolemaisillaan; tule ja pane kätesi hänen päällensä, että hän tulisi terveeksi ja jäisi eloon.*” (23). Jeesus olisi voinut sanoa miehelle piikikkään huomautuksen: ”Miksi et ole tullut aiemmin minua kuulemaan?” Tai: ”Eipä sinuakaan Johannes Kastajan kastejonossa näkynyt.” Mutta Jeesus ei piikitellyt hätääntynyttä isää, vaan läksi kiltisti tämän mukaan. Ei hän kiellä apuaan siltäkään, joka on ollut häntä kohtaan välinpitämätön tai suorastaan vihamielinen.

Suuri kansanjoukko läksi uteliaana katsomaan, mitä Jairoksen luona tapahtuisi. Yhtäkkiä tielle ilmestyi muuan sairas nainen, joka pysäytti Jeesukseen. Kaiken kukkuraksi hän alkoi kertoa rabbille kahdentoista vuoden sairaskertomustaan. Jairos seiso vieressä ja nyki Jeesusta hihasta: Lähdetään jo, ennen kuin lapseni kuolee. (Käsitlemme tuon naisen tarinaa ensi kerralla.)

Yhtäkkiä Jairos näki palvelijansa lähestyvän ihmisjoukkoa. Pahat aavistukset täyttivät hänen sydämensä. Ja aivan oikein, palvelija kertoi itku kurkussa isännälleen kauheat uutiset: ”*Tyttäresi kuoli; miksi enää opettajaa vaivaat?*”

Jairos valahti kalpeaksi, ja maailma musteni hänen silmissään. Hänelle oli tapahtunut pahin mahdollinen onnettomuus. Hän oli menettänyt rakkaimman ihmisen maan päällä. Koskaan hän ei enää näkisi tyttänsä iloista hymyä eikä kuulisi tämän livertelyä. Kaikki oli liian myöhäistä. Kukaan ei voinut häntä enää auttaa. Ei Jeesuskaan. Jos sinä olet kokenut tällaisen menetyksen, tiedät kyllä, miltä tytön isästä tuntui.

Jairos ei tajunnut, miten hän jaksaisi palata tyhjääkin tyhjempään kotiinsa? Miten hän pystyisi elämään tyhjän elämänsä loppuun asti? Ja miten vaimo tämän iskun kestäisi? Hän saisi varmaan hermorumahduksen. Kaikeksi onneksi Jairos ei ollut yksin surusanoman saapuessa; Jeesushan seiso hänen vierellään. Tilanne oli ihan toinen kuin kotiin jääneellä äidillä, joka oli joutunut näkemään lapsensa kuolinkamppailun. On eri asia kärsiä Jeesuksen vierellä kuin kaukana hänestä.

Mutta oliko Jeesuksella enää mitään apua tarjottavana lapsensa menettäneelle isälle? Palvelijakin oli sanonut: *Miksi enää opettajaa vaivaat?* Ehkä sinä olet kuullut samanlaisia kommentteja oman tragediasi keskellä. Epäuskon ääni on väittänyt, ettei Jeesusta kannata enää vaivata. Mutta uskoa on se, että tulet hänen luokseen vielä silloinkin, kun kaikki näyttää jo olevan liian myöhäistä.

Markus kertoo: *Mutta Jeesus ei ottanut kuullakseen, mitä puhuttiin, vaan sanoi synagogan esimiehelle: ”Älä pelkää, usko ainoastaan.”* (36*). Jeesus kieltäytyi kerta kaikkiaan kuuntelemasta palvelijan sanoja. Älä siis sinäkään kuuntele epäuskon ääntä: *miksi enää opettajaa vaivaat.* Älä katso tosiasiota, katso vierelläsi seisovaa Jeesusta. Tartu hänen sanaansa. *Älä pelkää. Usko ainoastaan.*

Se on uskoa, ettei ihminen lähde pois Jeesuksen luota silloinkaan, kun hänelle on tapahtunut pahin mahdollinen vaihtoehto. Älä sinäkään, tragedian kokenut ystäväni, lähde pois uskovien yhteydestä äläkä hylkää armonvälineitä. Armonvälineet ovat niitä välineitä, joiden kautta Jeesus on luvannut pitää meihin yhteyttä ja lohduttaa meitä. Niitä on kolme: Raamattu, kaste ja ehtoollinen. Tartu siis Raamattuun ja lue,

miten Herran omat ovat ennenkin valittaneet tuskaansa. Ja mene sunnuntaisin kuuntelemaan raamatullista saarnaa.

Jairos ei lähettänyt Jeesusta pois, vaan kulki hänen rinnallaan raskaan tien kotiinsa. Joka askelella hän näki sielunsa silmillä sen, mikä häntä siellä odottaisi: lapsen ruumis, vaimon epätoivo ja tyhjä loppuelämä. Joka askelella Jairos kuitenkin tarttui Jeesuksen sanoihin: *Älä pelkää. Usko ainoastaan. Älä pelkää. Usko ainoastaan.* Näin usko ja epätoivo kamppailivat hänen sydämessään.

Lopulta saavuttiin synagogan esimiehen komeaan kotiin. Hautajaisvalmistelut olivat jo käynnissä. Hautajaisethan pidetään kuumissa maissa joko kuolinpäivänä tai sitä seuraavana päivänä. Itkijänaiset oli kutsuttu paikalle, ja meteli oli korvia huumaava.

Markus kertoo: *Jeesus näki hälisevän joukon ja ääneensä itkeviä ja vaikeroivia. Ja käydessään sisään hän sanoi heille: ”Mitä te hälisette ja itkette? Lapsi ei ole kuollut, vaan nukkuu.” Niin he nauroivat häntä.* (38-40). Miksi Jeesus sanoi lapsen nukkuvan, vaikka tiesi tämän olevan kuollut? Ensinnäkin hän tahtoi opettaa, että kuolema on vain uni, josta kaikki heräävät viimeisenä päivänä. Ja ehkä Jeesus myös ajatteli tytön tulevaisuutta. Millainen julkkis hänestä tulisikaan, jos hänen tiedettäisiin heränneen kuolleista. Kuuluisuus voisi pilata tytön elämän. Oli parempi, että ihmiset pitäisivät hänen kuolemaansa erehdyksenä.

Markus jatkaa: *Mutta hän ajoi kaikki ulos ja otti mukaansa lapsen isän ja äidin sekä ne, jotka olivat hänen kanssaan, ja meni sisälle sinne, missä lapsi makasi. Ja hän tarttui lapsen käteen ja sanoi hänelle: ”Talita kuum!” Se on käännettynä: Tyttö, minä sanon sinulle, nouse. Ja heti tyttö nousi ja käveli. Sillä hän oli kaksitoistavuotias. Ja he joutuivat suuren hämmästyksen valtaan.* (40-42).

Synagogan esimiehen kodissa tapahtui uskomaton ihme. Kuollut tyttö hyppäsi sängystä ylös täysin terveenä. Vanhemmat olivat niin pyörällä päästään, etteivät olisi huomanneet antaa lapselle ruokaa, jollei Jeesus olisi heitä neuvonut. Yleensä malariasta toipuva potilas on jonkin aikaa ihan ventti, eikä hänellä ole ruokahalua. Tämä lapsi oli heti paikalla täysin pirteä.

Markus kertoo: *Jeesus kielsi ankarasti heitä kertomasta tästä kenellekään* (43). Miksi Jeesus suhtautui ihmeisiinsä näin salailevasti? Jos tällainen ihme tapahtuisi meidän päivinämme, niin siitä kirjoitettaisiin kohta menestyskirja. Jeesus ei kuitenkaan halunnut näyttää mainetta ihmeiden tekijänä. Hän halusi ennen kaikkea, että ihmiset kuuntelisivat hänen julistustaan. Ihme ei näet anna kenellekään pelastavaa uskoa eikä siis vie ketään taivaaseen. Sen tekee vain Jumalan sana.

Kolmen vuoden kuluttua Jairoksen perhe kuuli, että Jeesus oli tapettu. Jollakin tavalla nuo kolme aavistivat ristinkuoleman todellisen syyn. Jeesus oli kuollut Jumalan vihollisen kuoleman. Sen kuoleman, joka Jairoksen itsensä olisi pitänyt kuolla, olihan hänkin aluksi kuulunut Jeesuksen vastustajiin.

Kun perhe sitten kuuli huhuja Jeesuksen ylösnousemuksesta, se uskoi niihin heti. Jos Jeesus oli kerran pystynyt herättämään tyttönsä henkiin, niin totta kai hän pystyi itsekkin nousemaan kuolleista. Ja kun Kapernaumiin perustettiin sitten seurakunta, liittyivät nuo kolme heti sen jäseniksi kasteen kautta.

Ajatelkaa, millainen onnenpotku tytön tragedia oli hänen perheelleen. Ilman sitä synagogan esimies olisi pysytellyt loitolla Jeesuksesta. Eikö tämä pidä paikkaansa sinunkin tragediaoittesi suhteen? Olisitko sinä ja olisiko sinun perheesi tutustunut Jeesukseen, jollei niitä olisi tapahtunut?

Mutta mitä Jeesus tahtoo sanoa tämän kertomuksen kautta sinulle, jonka läheinen on jo ehtinyt kuolla? Kun ystävänä 16-vuotias sisar oli menehtynyt hirvikolarissa, lähetin hänelle tervehdykseksi nämä Jeesuksen sanat: *Tyttö ei ole kuollut, vaan nukkuu.* Tartu siis sinäkin näihin sanoihin kaipauksesi keskellä. Ei rakkaasi ole ikuisesti kuollut, hän vain nukkuu viimeiseen päivään asti. Yhtä varmasti kuin Vapahtaja herätti Jairoksen tyttären, yhtä varmasti hän tarttuu myös sinun rakkaasi käteen viimeisenä päivänä ja nostaa hänet ylös haudasta.

Aikuiseksi kasvettuaan sai Jairoksen tytär varmaan todistaa monelle kastekoululaisille kokemastaan ihmeestä. Kun hän oli viisikymppinen, alkoi Israelissa juutalaissota. Sen jälkeen maa ei enää palannutkaan normaaliin rauhan tilaan. Kaikkien mullistusten keskellä sai tuo kristitty nainen lohduttaa toisia sillä sanalla, jonka Jeesus oli kerran sanonut hänen isälleen: *Älä pelkää, usko ainoastaan!* Saman sanan tahtoo Jeesus sanoa nyt sinullekin: *Älä pelkää. Usko ainoastaan.* Olivatpa elämäsi surut ja huolet miten suuria hyvänsä, *älä pelkää, usko ainoastaan.*

3. JEESUS KOHTAA LUUSERIN Markus 5:25-34

ALUKSI: Mooseksen lain mukaan nainen oli kuukautistilassa **kultillisesti saastainen**. Kukaan ei saanut koskea häneen eikä edes esineeseen, jota hän on ensin koskettanut. Jos joku koski, tuli hänkin saastaiseksi iltaan saakka. Temppeleihin ei kuukautistilassa olevan naisen ollut lupa mennä (3 Moos.15).

1. Jos tekstimme nainen oli noin 30-40 -vuotias, hän oli menettänyt terveytensä verrattain nuorena. Mitä seurauksia tästä sairaudesta tuli hänen elämäänsä, jos hän oli naimisissa? Entä jollei hän ollut naimisissa?

- Mitä seurauksia jatkuvasta verenhukasta on ruumiinkunnolle?
- Mitä tuollainen sairaus vaikuttaa naisen omanarvontuntoon?

2. Mitä tämä nainen oli ehkä ajatellut Jumalasta sairastuttuaan nuorella iällä tällaiseen tautiin?

- Miten naisen Jumala-suhde oli mahdollisesti muuttunut pitkien sairauden vuosien aikana?

3. Jakeesta 26 käy ilmi, että naisella oli ollut omaisuutta. Miettikää eri vaihtoehtoja, mistä hän oli rahansa saanut ja mihin käyttöön rahat oli alun perin tarkoitettu?

4. Voimme arvata, että tuon ajan ”gynekologien” ammattitaito ei ollut kovin korkeata luokkaa. Miksi nainen jatkoi lääkärissä käyntiä, vaikka siitä ei ollut hänelle mitään hyötyä (26)?

- Mitä nainen ajatteli sinä päivänä, kun hän oli antanut viimeiset rahansa lääkärille, eikä mitään ollut enää jäljellä?
- Mitä nainen ehkä tässä vaiheessa ajatteli lääkäreistä ja parantajista yleensä (26)?

5. Kuinka tämä lääkäreihin pettynyt nainen voi olla varma, että hän paranee vain koskettamalla Jeesuksen viittaa (28)?

- Mikä oli Jeesuksen ja muiden parantajien ero?
- Oletko sinä yhtä varma kuin tekstimme nainen, että Jeesus voi helposti ratkaista pahimmankin ongelmiasi?

6. Miksi nainen ei pyytänyt ääneen Jeesukselta apua, kuten muut sairaat?

- Miksi nainen valitsi nimenomaan koskettamisen parantumiskeinokseen?
- Mistä nainen tiesi, että hän oli parantunut taudistaan?

7. Miksi Jeesus esitti tällaisen kysymyksen, vaikka hyvin tiesi, kuka hänen viittansa tupsuun oli koskenut?

- Miksi Jeesus ei päästänyt naista palaamaan kotiinsa keskustelematta hänen kanssaan?

8. Mitä nainen ehkä ajatteli kuullessaan Jeesuksen kysymyksen: Kuka minuun koski? (30)?

- Mitä nainen näki Jeesuksen silmissä, kun tämä kääntyi ympäri ja katsoi häntä (32)?

9. Miksi nainen yhä vapisi, mitä hän pelkäsi (33)?

- Nainen ei ollut aikonut sanoa Jeesukselle sanaakaan, ja kuitenkin hän loppujen lopuksi kertoi tälle ”totuudenmukaisesti kaiken” (33). Minkä kaiken?
- Oletko sinä joskus kertonut Jeesukselle ”totuudenmukaisesti kaiken” itsestäsi ja ongelmistasi? Ellet ole, niin miksi et?

10. Jae 34 voidaan kääntää kahdella tavalla: ”Sinun uskosi on pelastanut/ parantanut sinut.” Mikä naisen käytöksessä oli ollut osoitusta uskosta?

- Miksi Jeesus kutsui tätä naista ”tyttärekseen”, vaikka oli suunnilleen samanikäinen hänen kanssaan?

ILOSANOMAKYSYMYKS: Jeesus itsekkin tuli kerran kultillisesti saastaiseksi, niin että saastutti ne, jotka häneen koskivat. Tämä tapahtui silloin, kun hänen verensä vuoti maahan ruoskittaessa ja ristillä. Tämä hinta piti Vapahtajan maksaa naisen pelastamisesta – ja sinun pelastamisestasi! Mitä tämä tosiseikka sinulle tänään merkitsee?

SELITYS: Olemme yhä Kapernaumissa, matkalla Jairoksen kotiin, josta viimeksi puhuimme. Markus kertoo: *Siellä oli myös nainen, jota kaksitoista vuotta oli vaivannut verenvuoto.* (25). Samana vuonna, kun Jairokselle syntyi tytär, oli muuan nuori nainen samassa kaupungissa sairastunut naistentautiin. Kuukautisvuoto ei lakannut, vaan jatkui jatkumistaan – kahdentoista vuoden ajan.

Vanha testamentti sisältää ohjeet, miten naisen piti käyttäytyä verenvuodon kestäessä. Siinä tilassa hän oli Mooseksen lain mukaan saastainen eikä saanut koskea toiseen ihmiseen. Jopa tuoli, jolla hän istui, tuli saastaiseksi sen päivän ajaksi. Jos joku muu istui tuolille, hänkin saastui. Ihmispaikkoja piti välttää. Pahinta oli se, ettei saastuneena saanut lähestyä Jumalaa, eikä temppeliin ollut pääsyä.

Jos tekstimme nainen oli ollut sairastuessaan parikymppinen, oli hän nyt vähän yli kolmekymppinen. Hänen arkensa oli poikennut suuresti ikätoverien arjesta. Kun muut tytöt menivät illan suussa kaivolle vettä hakemaan, hän jäi kotiin. Kun muut tytöt juttelivat iloisena tulevista häistään, pysyi hän hiljaa. Kukaan ei taatusti huolisi häntä vaimokseen. Ja jos hän oli jo naimisissa, niin aviomies oli otti hänestä nopeasti eron. Nainen siis tunsi olevansa varsinainen luuseri.

Verenvuotoa sairastavan kunto oli huono, kipu ei hellittänyt ja anemia vaivasi. Pienetkin askareet veivät voimat. Niin kauan kuin isä ja äiti vielä elivät, elämä sujui sentään jollakin tavalla. Mutta sitten hekin kuolivat. Tyttärille ei yleensä annettu perintöä, mutta tämä nainen oli poikkeus. Vanhemmat ymmärsivät, ettei kukaan pitäisi heidän lapsestaan huolta. Siksi he olivat jättäneet hänelle pienen perinnön.

Varmaan tekstimme nainen oli rukoillut vuosikausia Jumalaa parantamaan hänet verenvuodosta. Ensimmäisenä, toisena, ja vielä kolmantenakin vuonna hän jaksoi ehkä uskoa ihmeeseen. Sitten alkoi tuntua, ettei Jumalakaan välitä. Ja jollei Jumala välitä, niin kuka sitten välittää? Lääkärit – jos vain rahat riittävät heidän palkkioihinsa. Markus kertoo: *Nainen oli kärsinyt paljon monien lääkärin käsissä ja kuluttanut kaiken omaisuutensa saamatta mitään apua; pikemminkin hänen tilansa oli huonontunut.* (26).

Lääkintätaito oli tuohon aikaan paljon takapajuisempaa kuin nyt. Voimme vain aavistaa, millä keinoilla tuota naisparkaa oli koetettu parantaa. Toimenpiteet olivat kivuliaita. Joka kerran lääkäristä tultuaan nainen tunsi itsensä sairaammaksi kuin sinne mennessään. Vähitellen perintörahat hupenivat puoskareiden taskuihin. Miltä naisesta lie tuntunut tulla kotiin sinä päivänä, kun viimeisetkin pennokset olivat menneet. Sydäntä ahdisti tuska: miten minä selviän loppuikäni ilman terveyttä ja ilman rahaa?

Ehkä sinä tunnet olevasi yhtä epätoivoisessa tilanteessa kuin tekstimme nainen. Terveys on mennyt. Työtä ei ole. Rahaa ei ole. Ihmissuhteet ovat retuperällä. Elämä on valunut hukkaan. Eikä tulevaisuuskaan näytä tarjoavan mitään muutosta parempaan suuntaan. Jeesuksella on tänään jotain sanomista juuri sinulle, joka näin koet.

Sairas nainen ei pyörinyt ihmispaikoissa, mutta jostain kautta hän oli saanut kuulla Jeesuksen ihmeteosta. Avun pyytäminen naistentautiin tuntui hänestä kuitenkin aivan mahdottomalta. Ei hän uskaltaisi mitenkään mennä ihmisjoukon keskelle. Eikä hän voisi pyytää Jeesukselta parantavaa kosketusta – rabbihan tulisi siitä itsekkin saastaiseksi. Kosketus merkitsi naiselle jotain erityistä, koska hän ei ollut saanut koskettaa ketään kahteentoista vuoteen.

Hyvä on, jollei Jeesus koskisi häneen, niin hänpä koskisi itse salavihkaa Jeesukseen. Silloin rabbi ei edes tietäisi saastuneensa. Muuta keinoa ei ollut. *Jos pääsen koskettamaan edes hänen viittaansa, niin minä paranen.* (28). Näin nainen uskoi. Eikö ole ihmeellistä, että tämä lääkäreihin pettynyt sairastunut oli nyt aivan varma Jeesuksen parantavasta voimasta?

Uskoa on se, että ihminen menee hätänsä tai syntinsä kanssa Jeesuksen luo. Niin teki tämä nainen, vaikka salaa. Hän vetäisi viitan niskaansa ja puoleksi kasvoilleenkin. Sitten hän pujahti väkijoukon sekaan ja hiipi Jairoksen vierellä kulkevan Jeesuksen selän taakse. Vaikeata oli olla hipaisematta sivullisia, koska väentungos oli niin suuri.

Lopulta nainen pääsi Jeesuksen taakse ja HIPPA – kosketti tätä kevyesti viitan liepeeseen. Hän oli ihan varma, ettei Jeesus huomannut mitään. Sillä samaisella sekunnilla nainen tajusi parantuneensa. Veri lakkasi vuotamasta. Mihinkään ei koskenut. Sitä piti oikein kuulostella. Tällaiseltako tuntui olla terve?

Nainen kääntyi kannoillaan ja otti jo muutaman askelen kotiin päin. Hän ei mielestään tarvinnut Jeesukselta enää mitään muuta. Kaikkein viimeiseksi hän toivoi sanallista kontaktia. Mitä nyt Jeesuskin sanoisi, jos tietäisi saastuneensa hänestä? Entä muu väkijoukko? Nainen pelkäsi ihmisten reaktioita niin paljon, että suorastaan vapisi. Toisin sanoen hän oli parantunut vain puoliksi. Ihmispelko oli yhä jäljellä.

Silloin tapahtui järkyttävä asia: nainen tajusi jääneensä kiinni teostaan. Markus kertoo: *Jeesus tunsi heti, että hänestä oli lähtenyt voimaa. Hän kääntyi tungoksessa ja kysyi: ”Kuka koski vaatteisiini?” Opetuslapset sanoivat hänelle: ”Sinä näet, millaisen tungoksen keskellä olet, ja kysyt: kuka koski minuun?” Mutta Jeesus katseli ympärilleen nähdäkseen sen, joka niin oli tehnyt. Nainen vapisi pelosta, sillä hän tiesi mitä hänelle oli tapahtunut.* (30-33).

Jeesus ei parantanut ihmisiä kuin liukuhihnalta. Parantuminen sinänsä ei edes ollut hänen tärkein tavoitteensa. Tärkeintä oli uskon syntyminen parannettavan sydämeen. Siksipä hän ei nytkään päästänyt ujoa naista palaamaan kotiinsa, vaan tahtoi kohdata hänet myös henkilökohtaisella tasolla. Toisin sanoen: tahtoi tulla hänen ystäväkseen.

Tiesihän Jeesus toki, kuka häneen oli koskenut. Mutta hän tiesi myös, miltä arasta naisesta tuntui. Nainen varmaan pyörtäisi silkasta kauhusta, jos hän huutaisi tälle: ”Hei, sinä siellä joka koskit minuun, tulepas tänne.” Siispä Jeesus vain katseli ympärilleen ja antoi naiselle vapauden ilmoittautua tai lähteä pois. Yhtäkkiä Jeesuksen silmät kohtasivat naisen katseen. Mitä luulette hänen nähneen niissä silmissä? Pelkkää sympatiaa ja empatiaa. Miten paljon silmät voivatkaan puhua, kun suu vaikennee!

Jeesus ei ollut yhtään vihainen siitä, että nainen oli saastuttanut hänet. Vanhan liiton aikana kukaan ei saanut koskea Jumalaan eikä edes nähdä häntä. Pyhä ja saastainen oli erotettu tarkasti toisistaan. Uuden liiton aikana tilanne muuttui. Ihmiseksi tulleeeseen Jumalaan sai koskea kuka hyvänsä. Jeesuksesta kulki voimaa, pyhyyttä ja terveyttä koskijaan ja koskijasta taas sairautta ja syntiä Jeesukseen.

Markus kertoo: *Nainen tuli Jeesuksen eteen, heittäytyi maahan ja kertoi hänelle totuudenmukaisesti kaiken.* (33). Jeesuksen katse poisti kaikki sulut ujon naisen sisimmästä. Nyt hän pystyi avaamaan sydämensä ja kertomaan tälle kaiken häpeänsä ja tuskansa – opetuslasten ja kansanjoukon kuullen. Ja Vapahtajallahan ei ollut kiire minnekään. Hän jaksoi kuunnella koko kahdentoista vuoden sairaskertomuksen alusta loppuun – siitä huolimatta, että Jairos nyki häntä koko ajan hihasta: lähdetään jo, lähdetään, ennen kuin lapseni kuolee.

Kun Jeesus oli kuullut tarinan, hän sanoi: *”Tyttäreni, uskosi on parantanut sinut. Mene rauhassa, sinä olet päässyt vaivastasi.”* Kreikaksi sana ”parantaa” on sama kuin sana ”pelastaa”. Nainen oli siis paitsi parantunut myös pelastunut iankaikkisesta kadotuksesta. Kun hän kuuli Jeesuksen sanat, suuri rauha laskeutui hänen sisimpäänsä. Jeesus oli nimittänyt häntä tyttäreksen ja julistanut hänet terveeksi koko kansan kuullen. Mitä muuta hän enää tarvitsi?

Mutta kansanjoukko hämmästyti: oliko tuolla vuosikausia sairastaneella naisella ollut usko, joka oli tehnyt hänet terveeksi? Tuolla luuserilla? Mutta jos usko on vain sitä, että tulemme hätämme tai syntimme kanssa Jeesuksen luo, niin hänellä oli ollut ihan oikea usko. Uskoa oli sekin, ettei nainen lähtenyt pakoon, vaan heittäytyi Jeesuksen jalkojen juureen ja kertoi tälle kaiken.

Miten on, sinä elämäsi pettynyt ystävä, oletko sinä kertonut Jeesukselle kaiken? Kaikki menneisyytesi pettymykset ja koko nykyisen tilanteesi toivottomuuden? Älä ajattele, että Jeesus tietää jo kaiken. Hän tiesi myös naisen ongelman, mutta tahtoi silti kuulla sen hänen omasta suustaan. Jollet siis ole vielä kertonut kaikkia tragedioitasi Vapahtajalle, niin tee se vaikkapa jo tänä iltana.

Nyt kuuli koko Kapernaum, miltä naisesta oli tuntunut olla kaksitoista vuotta sairaana ja kaiken sosiaalisen elämän ulkopuolella. Mutta koko kaupunki sai kuulla senkin, miten Jeesus julisti hänet terveeksi. Nainen ei ollut enää saastainen. Hänen kanssaan voi seurustella ja mennä vaikka naimisiinkin! Näin nainen parani myös sosiaalisesti. Tätä ei olisi tapahtunut, jos hän olisi päässyt pujahtamaan salaa kotiinsa.

Jeesus kutsui naista tyttäreksen, vaikka oli ehkä suunnilleen samanikäinen hänen kanssaan? Miksi hän teki niin? Siksi, että hän edusti Taivaallista Isäänsä. Nainen kuului nyt Jumalan perheeseen ja Jumala oli hänen Isänsä. Enää hänen ei tarvinnut olla yksin. Parin vuoden kuluttua Kapernaumiin perustettiin kristillinen kirkko. Sieltä hän löysi paikkansa, tehtävänsä ja ystävänsä. Ehkä jopa aviomiehenkin.

Nyt tunnemmekin jo monta ihmistä Kapernaumin seurakunnasta: halvaantuneen perheineen, hänen kantajansa perheineen, Jairoksen perheineen ja nyt tämän naisen.

Jeesus sanoo tänä päivänä sinullekin, jonka elämä on mennyt solmuun: *”Poikani, tyttäreni, uskosi on pelastanut sinut. Mene rauhassa, sinä olet päässyt vaivastasi.”* Pääasia on pelastus. Ja kun Jumalan parhaaksi katsoma aika tulee, sinä todella pääset vaivastasi. Ainakaan uudessa luomakunnassa sinun ei tarvitse enää sitä kantaa.

Tiedätkö, että Jeesus tuli itsekin saastaiseksi viimeisenä päivänään? Hänestä hän valui verta ruoskittaessa ja ristiinnaulittaessa. **Jeesuksen** se veri saastutti, mutta **meidät** se puhdistaa kaikesta synnistämme. Ehtool-

lispöydässä saamme tulla henkilökohtaisesti Jeesuksen verestä osalliseksi. Mene siis sinäkin joka sunnuntai ehtoollispöytään Vapahtajaasi tapaamaan. Siellä hän sanoo sinulle: *”Poikani, tyttäreni, uskosi on pelastanut sinut. Mene rauhassa, sinä olet päässyt vaivastasi.”*

4. JEESUS KOHTAA PALKKASOTURIN

Luukas 7:1-10

ALUKSI: Sadanpäällikkö oli pestautunut epäsuositun kuningas Herodeksen palkka-armeijaan ja asui Kapernaumissa. Herodeksen sotilaat olivat kaikki ulkomaalaisia ja epäjumalanpalvelijoita. Johannes Kastaja oli varoittanut heitä näin: *”Älkää ryöstäkö älkääkään kiristäkö keneltäkään, vaan tyytykää palkkaanne”* (Luuk. 3:14). Sadanpäällikön arvo vastaa suunnilleen komppanianpäällikköä Suomen armeijassa. Mies oli selvästikin kiinnostunut juutalaisten uskonnosta, mutta ilman ympärileikkausta hänen oli mahdotonta päästä Jumalan kansan jäseneksi. Upseerin **palvelija** puolestaan oli juutalainen. Huomatkaa, etteivät hurskaat juutalaiset astuneet jalallaan pakanan kotiin.

Jakeet 1-2

- Miettikää, millaisia ovat miehittäjäjoukkojen vaikeudet vieraassa maassa?
- Missä tilanteissa miehittäjät voivat tutustua paikalliseen väestöön?
- Mitä luulette uskontojen eroavaisuuden vaikuttaneen miehitysjoukkojen ja juutalaisten väleihin?
- Millaisessa ristiriitatilanteessa sadanpäällikön juutalainen palvelija eli?
- Miettikää eri syitä, miksi tekstimme upseeri piti juutalaista palvelijaansa niin suuressa arvossa.

Jae 5

- Upseeri oli syntyjään pakana ja epäjumalanpalvoja. Miten arvelette hänen kiinnostuneen juutalaisten näkymättömästä Jumalasta?
- Mikä oli ehkä aiheuttanut sen, että ulkomaalainen upseeri oli kiintynyt Israelin kansaan? Miettikää eri mahdollisuuksia.
- Synagogan rakentaminen ei varmasti ollut halpaa hommaa. Tehkää arvaus, monenko kuukauden palkan upseeri oli siihen rakennukseen upottanut?
- Mistä syystä sadanpäällikkö satsasi niin paljon rahaa synagogaan, jonka jumalanpalveluksiin hän ei itse voinut osallistua?

Jakeet 3-4

- Juutalaisten vanhimmat eivät yleensä seurustelleet palkkasotureiden kanssa, eivätkä he sitä paitsi pitäneet Jeesustakaan kovin suuressa arvossa. Miksi he nyt kuitenkin suostuivat ryhtymään upseerin sananviejiksi?
- Miettikää, miksi upseeri ei mennyt Jeesuksen luo ja sanonut hänelle: ”Tee mitä pyydän, koska minä rakensin teidän kaupunkiinne synagogan”?

Jakeet 6-7

- Verratkaa juutalaisten käsitystä upseerista jakeessa 4 hänen omaan käsitykseensä itsestään jakeessa 6. Mikä on ero ja mistä se johtuu?
- Mitä se osoittaa Jeesuksesta, että hän lähti mukisematta juutalaisten vanhimpien kanssa ulkomaalaiseen kotiin?
- Mitä syitä sadanpäälliköllä saattoi olla siihen, että hän tunsu itsensä arvottomaksi vastaanottamaan Jeesuksen omassa kodissaan?
- Vuoden 1938 raamatunkäännöksen *”sano vain sana”* on tarkempi käännös kuin *”käske niin palvelijasi paranee”*. Uskotko sinä tänään, että jos Jeesus vain sanoo yhden ainoan sanan, niin sinun suurin ongelmasi ratkeaa?

Jae 8.

- Mitä yhteistä sadanpäälliköllä oli mielestään Jeesuksen kanssa?
- Mistä sadanpäällikkö ymmärsi, että Jeesus oli Herra Sebaot, näkymättömän sotajoukon komentaja?
- Miksi kukaan muu ei nähnyt tuohon aikaan Jeesuksessa Herraa Sebaotia, näkymättömän sotajoukon kenraalia?
- Sovella jae 8 siihen ihmiseen, jonka puolesta tänään huolta kannat. Mitä rukouksesi vaikuttavat hänen elämäänsä?

Jae 9

- Evankeliumit mainitsevat vain kaksi tapausta, jolloin Jeesus ihaili jonkun uskoa. Mitä tämän sadanpäällikön uskossa oli ihailtavampaa kuin israelilaisten uskossa?
- Luuletteko, että mies itse tiesi omistavansa suuren uskon? Perustelkaa kantanne.
- Mitkä olivat sadanpäällikön suuren uskon tuntomerkit?
- Millaista sinun elämäsi olisi, jos sinulla olisi samanlainen usko kuin tällä palkkasoturilla?

Jae 10

- Miten sadanpäällikön palvelija oikeastaan parantui?
- Jeesus ei tavannut upseeria ollenkaan tämän episodin aikana. Mitä luulette, millainen noiden kahden suhde oli tästä lähin?

ILOSANOMAKYSYMYKSI: Jeesus sanoi pidätyshetkellään, että hän voisi kutsua apuunsa enemmän kuin 12 legioonaa enkeleitä. (Yksi legioona oli 6000 sotilasta). Miksi hän sitten antautui muutaman sotilaan pidättämäksi, kidutettavaksi ja tapettavaksi?

SELITYS: Galileassa ei ollut Jeesuksen aikaan roomalaista varuskuntaa, mutta sieltä löytyi jonkin verran kuningas Herodeksen palkkasotureita. Ulkomaalaisten sotilaiden ja maan alkuperäisväestön välit eivät olleet hyvät. Juutalaiset eivät voineet sietää pakanoita ja heidän epäjumalanpalvontaansa. Sotilaat puolestaan käyttivät häikäilemättömästi hyväkseen maan asukkaita. Jo Johannes Kastaja oli saarnannut heille: *”Älkää ryöstäkö älkääkään kiristäkö keneltäkään, vaan tyytykää palkkaanne.”* (Luuk. 3:14). Moniko Johannesta uskoi, sitä emme tiedä.

Kerran erään ulkomaalaisen upseerin palvelija sairastui kuolemantautiin Kapernaumissa. Luukas kertoo: Sadanpäällikkö piti palvelijaa suuressa arvossa, ja kuultuaan Jeesuksesta hän lähetti juutalaisten vanhimpia pyytämään, että Jeesus tulisi ja pelastaisi palvelijan hengen. (7:2). Tekstimme upseeri oli poikkeus säännöstä, sillä hän rakasti maan alkuperäisväestöä. Luultavasti hänkin oli alun perin ollut itsekäs, karski ja julma soturi. Tuskin hän olisi päässyt etenemään upseeriksi, jos olisi ollut kovin hellämielinen. Mutta sitten oli tapahtunut jotakin, joka oli muuttanut miehen asenteen toiseksi. Mitä siis oli tapahtunut?

Upseeri oli löytänyt itselleen juutalaisen palvelijan, joka oli tutustuttanut hänet omaan uskontoonsa. Hän oli hankkinut Vanhan testamentin kreikan kielellä ja alkanut lukea sitä. Ulkomaalaiselle ammattisoturille oli avautunut uusi maailma: näkymättömän Jumalan todellisuus. Vähitellen mies oli kiintynyt syvästi palvelijaansa, eikä vain häneen, vaan myös koko hänen kansaansa.

Palvelijaltaan upseeri oli kuullut, että Kapernaumiin tarvittaisiin uusi synagoga. Koska kansalla ei ollut rahaa, sadanpäällikkö päätti rakennuttaa koko pytingin omilla varoillaan. Lahjoitussumman täytyi olla huomattavan suuri. Kansa ei ollut uskoa korviaan asiasta kuullessaan. Jopa kaupungin isien sydämet pehmenivät ulkomaalaista pakanaa kohtaan.

Valitettavasti upseeri ei voinut itse osallistua synagogan jumalanpalveluksiin. Hänen läsnäolonsa olisi saastuttanut koko paikan. Jumalan kansaan voi näet kuulua vain se, joka oli syntynyt juutalaiseksi tai kääntynyt sellaiseksi ympärileikkauksen kautta. Sen jälkeen käännyttäisen piti noudattaa Mooseksen lakia, ruokasääntöjä ja juhlakalenteria. Tähän ulkomaalainen upseeri ei voinut työnsä tähden suostua.

Ehkäpä sinäkin olet joskus tuntenut itsesi ulkopuoliseksi Jumalan kansan joukossa. Jeesuksella on tänään asiaa juuri sinulle!

Eräänä päivänä sadanpäällikön palvelijalta katkesi verisuoni päästä ja hän halvaantui. Tuskat olivat kovat, eivätkä lääkärit mahtaneet niille mitään. Upseeri voi vain katsella palvelijansa kärsimyksiä ja valmistautua tämän kuolemaan. Vai oliko sittenkin olemassa jotain toivoa? Palvelija oli kertonut isännälleen Jeesuksesta ja hänen ihmeistään. Ehkä tuo rabbi voisi antaa avun kärsivälle palvelijalle. Sadanpäällikkö oli kuitenkin ihan varma siitä, ettei Jeesus kuuntelisi epäjumalanpalvelijan ja palkkasoturin pyyntöä. Niinpä hän päätti lähettää asialle kaupungin johtajat.

Johtajat ottivat tehtävän mielellään vastaan, olivathan he sadanpäällikölle kiitollisuuden velassa synagogastaan. Jeesukseen he eivät suhtautuneet kovin lämpimästi, mutta hänen parantajankykynsä olivat silti kiistattomat. Niinpä Jeesuksen luo marssi eräänä päivänä isokenkäisten lähetystö, joka vetosi häneen sanomalla: *”Se mies ansaitsee apusi. Hän rakastaa meidän kansaamme, ja meidän synagogammekin on hänen rakennuttamansa.”* (7:5).

Jeesus läksi heti lähetystön mukaan. Hänelle ei näyttänyt olevan mikään ongelma, että pyynnön esittäjä oli ulkomaalainen palkkasoturi. Joku kiiruhti ilmoittamaan upseerille, että apu oli tulossa. Sen sijaan, että mies olisi ilahtunut, hän säikähti. Ei, tällaista hän ei sentään ollut tarkoittanut. Hänhän oli suuri syntinen, joka oli palvonut epäjumalia ja turvautunut monesti väkivaltaan. Niitä syntejä ei synagogan rakentaminen ollut poistanut hänen syntilistaltaan. Hän ei tosiaankaan ollut sen arvoinen, että voisi ottaa Jeesuksen vastaan kodissaan. Rabbihan sitä paitsi saastuisikin astuessaan pakanan kynnyksen yli.

Sadanpäällikkö lähetti kiireesti ystävänsä pysäyttämään Jeesuksen ja sanomaan hänelle: Herra, älä vaivaa itseäsi, sillä en minä ole sen arvoinen, että tulisit minun kattoni alle; sen tähden en katsonutkaan itseäni arvolliseksi tulemaan sinun luoksesi; vaan sano sana, niin minun palvelijani paranee. (7:6–7*)¹ En ole sen arvoinen? Nämä sanat osoittavat, että ulkomaalainen upseeri turvautui Jeesuksen **armoon**. Toisin sanoen hän rohkeni pyytää tältä apua, vaikkei katsonutkaan olevansa arvollinen sitä saamaan. Tee sinäkin niin, vaikka tuntisit itsesi miten ulkopuoliseksi kristittyjen porukoissa.

Kaupungin vanhimpien mielestä ulkomaalainen upseeri ansaitsi tulla autetuksi. He arvioivat häntä ihmisten mittapuun mukaan. Mies itse oli toista mieltä, koska arvioi itseään Jumalan mittapuun mukaan. Näkihän hän selvästi, ettei hänen elämänsä ollut sopusoinnussa Raamatun sanan kanssa. Kummalla mittapuulla sinä arvioit itseäsi? Luuletko, että rukouksen kuuleminen on sinun etuoikeutesi? Vai katsotko, että se on pelkkää armoa, jos pyhä Jumala vastaa syntisen rukoukseen?

”Sano sana, niin minun palvelijani paranee”, pyysi sadanpäällikkö ja osoitti uskovansa Jeesuksen **sanan** voimaan. Yksi ainoa sana riittäisi. Upseeri oli lukenut Vanhaa testamenttia ja tajunnut, että Jeesuksella oli hallussaan sama luova sana kuin kaikkivaltiaalla Jumalalla. Kun Herra oli sanonut: ”Tulkoon valo!” niin valo oli tullut maailmaan. Jos Jeesus nyt käskisi sanallaan sairautta lähtemään palvelijasta, niin se tapahtuisi. Matkan päästäkin.

Sadanpäällikön Jeesukselle lähettämä viesti päättyi näin: ”Minä tottelen itekin toisten käskyjä ja komennan omia sotilaitani. Kun sanon sotilaille: 'Mene', niin hän menee, tai toiselle: 'Tule', niin hän tulee, tai palvelijalleni: 'Tee tämä', niin hän tekee.” Jeesus hämmästyi näistä sanoista. Hän kääntyi perässään tulevan ihmisjoukon puoleen ja sanoi: ”Kuulkaa, mitä sanon: tällaista uskoa en ole tavannut edes Israelin kansan keskuudessa.” (7:8-9).

Ulkomaalaisen upseerin uskosta paljastui nyt uusi puoli: hän näki uskon silmillä näkymättömän maailman. Siellä Jeesus ei ollutkaan maalaisrabbi, vaan taivaallisten sotajoukkojen komentaja. Hänellä oli käskettävänäään legioonittain näkymättömiä sotilaita. Jos hän antaisi yhdelle sotamiehelleen käskyn, tämä tulisi lennossa palvelijan luo ja parantaisi hänet. Itse asiassa upseeri näki Jeesuksessa itsensä Herran Sebaotin, sotajoukkojen Jumalan. Kukaan muu koko Israelissa ei tätä nähnyt paitsi tuo upseeri. Sitä Jeesus nyt ihmetteli.

Näetkö sinä Jeesuksen sotajoukot uskon silmillä? Uskotko, että Vapahtaja voi lähettää enkelinsä juuri sen ihmisen luo, jonka puolesta olet tänäänkin hädissäsi rukoillut? Lapsesi luo, kun hänellä on ongelmia. Vanhojen vanhempiesi luo. Kärsivän ystäväsi luo. Lähetystyöntekijän luo. Jos Herra avaisi silmäsi, kuten hän avasi kerran Elisan palvelijan silmät, niin mitä sinä näkisitkään? Näkisit rukoustesi kohteen olevan Jumalan tulisten vaunujen ympäröimä.

Vielä kerran, mikä se oli, mikä sai Jeesuksen hämmästyttämään tuon upseerin uskossa? Ensinnäkin se, että mies uskoi armoon – siihen että ulkopuolisinkin rukoukset kuullaan. Toiseksi hän uskoi sanan voimaan: ”Sano vain sana, niin palvelijani paranee.” Ja kolmanneksi hän uskoi Jeesuksen näkymättömään armeijaan.

Jeesus jatkoi: ”Minä sanon teille, että niin idästä kuin lännestä tulee monia, jotka taivasten valtakunnassa käyvät aterialle yhdessä Abrahamin, Iisakin ja Jaakobin kanssa. Mutta ne, joiden oli määrä periä valtakunta, heitetään ulos pimeyteen. Siellä itketään ja kiristellään hampaita.” (Mt. 8:11-12).

Jeesus ennusti, että kohta korttipakka sekoitetaan. Sisäpuoliset ja ulkopuoliset vaihtavat paikkaansa Jumalan valtakunnassa. Ne, joiden oli määrä periä valtakunta, heitetään ulos ja ne jotka ovat ulkona, otetaan sisälle. Sisäpuolisilla Jeesus tarkoitti juutalaisia, jotka eivät halunneet ottaa häntä vastaan. Kahdentuhannen vuoden aikana kristityksi ovat kääntyneet lähinnä vain sadanpäällikön kaltaiset pakanat.

Ennen Jeesuksen paluuta korttipakkaa sekoitetaan taas. ”Ne joiden oli määrä periä valtakunta” tarkoittaa nyt vanhaa kristikuntaa. Aasiassa, Afrikassa ja Etelä-Amerikassa on herätyksiä, mutta vanhassa

¹ Asteriksi • Raamatun paikan perässä osoittaa, että se on otettu vanhasta käännöksestä.

kristikunnassa rehottaa luopumus. Lännen kirkot ovat hylänneet Jeesuksen ja hänen sanansa. Valtaosa suomalaisistakaan ei mene hätänsä ja syntinsä kanssa hänen luokseen. Sen sijaan idästä ja lännestä tulee joukoittain ihmisiä taivasten valtakuntaan. Jeesuksen tuomio luopioille on kova: ”Heidät heitetään ulos pimeyteen. Siellä itketään ja kiristellään hampaita.”

Mutta vielä sananen Jeesuksen taivaallisista sotajoukoista. Ensimmäisen kerran ne esiintyivät evan geliumeissa jo jouluyönä. Silloin taivaallinen sotaväki juhli paimenten kedolla kenraalinsa syntymää. Ja kun Jeesusta tultiin pidättämään hänen viimeisenä iltanaan, sanoi hän Pietarille: ”Luuletko, etten voisi pyytää apua Isältäni? Hän lähettäisi tänne heti kaksitoista legioonaa enkeleitä ja enemmänkin.” (Mt. 26:53). Jos yksi legioona on kuusituhatta miestä, niin kaksitoista legioonaa tarkoittaa 72000 soturia.

Jerusalemiin oli sijoitettu järjestyksen valvojiksi vain yksi roomalainen kohortti eli 600 miestä. Mitä tuo pieni joukko olisi mahtanut kahdelletoista legioonalle, jos Jeesus olisi ryhtynyt puolustamaan itseään? Mutta miksi hän, taivaallisten joukkojen komentaja, ei sitä tehnyt? Miksi hän suostui muutaman sotilaan pidättämäksi ja tappamaksi? Siksi, että hänen täytyi kärsiä rangaistus kaikkien ulkopuolisten ja sisäpuolisten synneistä. Myös sinun ja minun – ettei meitä heitettäisi helvetin pimeyteen.

Helluntain jälkeen ulkomaalainen upseeri kastettiin ja hänestä tuli Jumalan kansan täysivaltainen jäsen. Ulkopuolisuuden aika oli ohi. Sen jälkeen upseeri sai tavata näkymättömän kenraalinsa joka sunnuntai jumalanpalveluksessa ja aina, kun hän Raamattunsa avasi. Sanassa Jeesus puhui hänelle, ja sanaanhan hän oli alun perinkin toivonsa pannut. Toimi sinäkin niin. Käy kirkossa joka pyhä ja lue Raamattua joka päivä – kynä kädessäsi. Opettele tarttumaan Sanan lupauksiin. Rukoile näin: ”Herra, sano vain sana, niin minun ongelmani ratkeaa!”

5. JEESUS KOHTAA ILOTYTÖN

Luukas 7:36-50

ALUKSI: Raamatussa pidetään neitsyyttä arvossa, ja avioliiton ulkopuoliset seksisuhteet kielletään. Jakeet 44-46 kuvaavat, miten **kunnioitettu vieras** yleensä toivotettiin tervetulleeksi. Tuohon aikaan syötiin makuuasennossa, joten naapurin pesemättömät jalat häiritsivät ruokahalua. Huomatkaa, ettei nainen saanut **paljastaa hiuksiaan**, jos paikalla oli vieraita miehiä.

1. Kaikki kaupungin asukkaat tiesivät, että tämä nainen myi itseään. Miettikää eri mahdollisuuksia, mitkä asiat olivat tehneet hänestä ilotytön?

- Minkä verran luulette tekstimme naisen tienneen oikeasta rakkaudesta?

2. Mitä asiat olivat tärkeitä fariseus Simonin elämässä?

- Miksi Simon ei pesettänyt palvelijoillaan Jeesuksen jalkoja, vaikka oli kutsunut hänet kotiinsa (36, 44-46)?
- Mitä tarkoitusta varten luulette Simonin yleensä kutsuneen Jeesuksen kotiinsa (36)?

3. Miksi tekstimme nainen halusi tavata Jeesuksen niin hartaasti, että suostui menemään Simonin taloon ihmisten tuijotettavaksi ja haukuttavaksi?

- Miettikää, miten nainen onnistui pääsemään porttivahdin ohi Simonin taloon sisälle ja jopa ruokasaliin?
- Alabasteripullo täynnä tuoksuöljyä maksoi tuohon aikaan melko paljon rahaa. Miettikää, mistä nainen oli alabasteripullon saanut tai mitä tarkoitusta varten hän oli sen ostanut?

4. Tuohon aikaan uskonnolliset ihmiset eivät olleet missään tekemissä syntisten kanssa. Mikä sai naisen uskomaan ja toivomaan, ettei Jeesus kuitenkaan torjuisi häntä?

5. Miksi nainen tahtoi koskettaa Jeesusta (38)?

- Mikä on reaktiomme, jos rotta, käärme tai vaikkapa inhoamamme ihminen koskettaa meitä?
- Mitä se naiselle merkitsi, ettei Jeesus kavahtanut hänen kosketustaan?

6. Miten kauan luulette siitä olleen, kun nainen oli itkenyt edellisen kerran?

- Mikä sai naisen itkemään niin paljon, että Jeesuksen jalat kastuivat?
- Miksi nainen ei kuivannut Jeesuksen jalkoja helmallaan tai huivillaan, vaan hiuksillaan?
- Nainen ei sanonut yhtään sanaa päivällisen aikana, mutta mitä hänen käytöksensä sanoi?

7. Jakeissa 40-42 Jeesus kertoo pienen vertauksen pankkiirista ja hänen velallisistaan. Pankkiiri on Jumala, mutta ketä Jeesus tarkoittaa velallisilla?

- Jeesus vertaa syntiä velkaan. 500 denaaria vastaa puolentoista vuoden ja 50 denaaria puolentoista kuukauden palkkaa (noin 45000 ja 3700 euroa). Jos jokaisesta synnistä velkaannutaan esimerkiksi kymmenen euroa, niin paljonko sinä arvelet olevasi Jumalalle velkaa pahoista teoistasi tällä hetkellä? (Voit vastata myös hiljaa mielessäsi).

8. Miksi Simon halveksi sekä naista että Jeesusta (39)?

- Miksi meidän on niin paljon helpompi huomata toisten synnit kuin omamme?

9. Kumpi tapahtui ensin: sekö että nainen uskoi saavansa syntinsä anteeksi Jeesukselta vai se että hän rakasti Jeesusta (42-43 ja 47)? Perustele vastauksesi tekstillä!

- Mitä tapahtui sille syntivelalle, jonka nainen oli velkaa Jumalalle?
- Mitä tapahtui sille syntivelalle, jonka Simon oli velkaa?
- Mikä oli maksuväline, jolla Jeesus maksoi ihmisten syntivelat?

ILOSANOMAKYSYMYKSI: Jeesus tuntee kaikki sinun syntisi, ja siitä huolimatta tahtoi sanoa sinullekin: ”Kaikki sinun syntisi on annettu anteeksi. Uskosi on pelastanut sinut. Mene rauhassa” (jakeet 48 ja 50). Jeesus voi sanoa nämä sanat, koska hän on maksanut sinun syntivelkasi omalla verellään. Mitä sinä hänelle

vastaat? (Voit vastata hiljaa sydämessäsi).

SELITYS: Fariseus Simon oli kutsunut Jeesuksen aterialle. Hän tahtoi tarkastella vähän lähemmin tuota kuuluisaa rakkia. Jostain syystä Simon unohti antaa palvelijoilleen käskyn, että vieraan jalat on pestävä. Jalanpesu kuului olennaisena osana tuon ajan vieraanvaraisuuteen. Ihmiset kulkivat sandaaleissa pölyisillä teillä. Ruoka syötiin lattiatasolla toiseen kyynänpäähän nojaten. Voimme vain kuvitella, mitä naapurin pesemättömät jalat vaikuttivat ruokahaluun.

Samassa kaupungissa asui ilotyttö, kuten useimmissa maailman kaupungeissa asuu. Emme tiedä, millainen lapsuus hänellä oli ollut. Oliko joku vanhempi mies ehkä käyttänyt häntä hyväkseen? (Ja se mieshän saattoi jopa istua tuona iltana Simonin ruokapöydässä). Tai ehkei tytöllä ollut koskaan oikeata kotia ollutkaan. Joka tapauksessa ilotyttö oli joutunut syvän itsehalveksunnan valtaan. Hänen elämänsä oli kaikkea muuta kuin iloista. Oikeasta rakkaudesta hän ei mitään tiennyt.

Laulujen laulussa naisen ruumista verrataan paratiisiin, jonka hedelmät hänen on säästettävä aviomiehelleen. Tekstimme nainen oli kuitenkin turmellut puutarhansa. Miesten virta oli kulkenut sen portista sisään ja ulos ja tehnyt siitä kaatopaikan. Yleensä me naiset annamme itsellemme saman verran arvoa kuin ympärillämme olevat miehet sitä meille antavat. On helppo ymmärtää, mitä se merkitsee ilotyön tapauksessa. Yhtä paljon kuin hän halveksi itseään, yhtä paljon hän vihasi miehiä.

Nykyisin useimmat ilotyöt ja pornotähdet ovat ihmiskaupan uhreja. Nyt esitän sinulle arkaluontoisen kysymyksen: katseletko sinä pornoa? Jos katselet, niin osallistut samalla pornotähtien puutarhan turmelemiseen. Sinä revit heidän puutarhastaan kukkia ja hedelmiä istuttamatta mitään tilalle. Samalla olet uskon omalle puolisollesi ja halveksit hänen puutarhaansa. Jumala vaatii sinut tilille näistä teoistasi.

Ilotyttö oli kuullut jollain torilla Jeesuksen julistusta. Laki oli sattunut hänen sydämeensä. Hän oli joutunut myöntämään, että oli turmellut oman elämänsä ja monen muunkin elämän. Mutta hän oli myös kuullut Jeesuksen haukkumanimen: syntisten ystävä. Toivo oli syttynyt hänen sydämeensä: voisinko minäkin saada iljettävän elämäntapani anteeksi?

Sen jälkeen ilotyttö oli kulkenut Jeesuksen perässä ja vakoillut häntä. Eräänä päivänä hän oli sattunut näkemään, miten tämä meni fariseuksen taloon. Vastaanotto oli viileä: vieraan jalkoja ei pesty eikä päätä voideltu. Sen nähdessään nainen juoksi kortteeriinsa ja nouti sieltä alabasteripullon. Pullo sisälsi hyvänhajuista voidetta, jota hän oli tarvinnut ”ammattissaan”. Pullo kädessään ilotyttö tunkeutui nyt porttivahdin ohi Simonin ruokasaliin, heittäytyi Jeesuksen jalkoihin ja purskahti itkuun.

Edellisestä itkusta oli varmaan kulunutkin jo vuosia. Nyt kaikki patoutunut tuska ja häpeä purkautuivat naisesta ulos. Hän itki hukkaan mennyttä elämäänsä, ukkomiehiä, jotka hän oli vietellyt, avioliittoja, jotka hän oli rikkonut, lapsia, joiden kodin ilmapiirin hän oli turmellut. Sitäkin hän itki, että oli pilannut oman puutarhansa ja tehnyt siitä kaatopaikan. Niin, oletko **sinä** koskaan itkenyt Jeesuksen edessä seksuaalielämäsi syntejä?

Kyyneliä tipahteli Jeesuksen jaloille niin runsaasti, että ne kastuivat märiksi. Naisella ei ollut pyyhettä mukanaan. Silloin hän teki jotain tavatonta: päästi hiuksensa auki. Sitä eivät juutalaiset naiset tehneet koskaan julkisella paikalla. Sen jälkeen nainen käytti tukkaansa pyyhkeenä, suuteli Jeesuksen jalkoja ja voiteli niitä tuoksuöljyllä. Oli kuin hän olisi tiennyt, että noiden jalkojen läpi lyötäisiin vielä naulat hänen syntiensä tähden.

Jokainen meistä värähtää vaistomaisesti, jos astumme käärmeen päälle tai inhoamamme ihminen meitä koskettaa. Jeesus ei potkaissut ilotyttöä, eikä edes siirtänyt jalkojaan syrjään. Hän päinvastoin antoi arvoa naisen rakkaudenosoituksille. Ilotyttö huomasi sen selvästi. Siksi hän itki, eikä voinut lopettaa. Jossain vaiheessa surun kynelet muuttuivat ilon kyyneliksi. Nainen itki nyt siitä ilosta, että tajusi saaneensa Jeesukselta kaikki syntinsä anteeksi. Koko potin.

Mutta mitä ajatteli talon isäntä tästä kaikesta? Luukas kertoo: *Fariseus, joka oli kutsunut Jeesuksen, näki sen ja ajatteli: ”Jos tämä mies olisi profeetta, hän kyllä tietäisi, millainen nainen häneen koskee. Nainenhan on syntinen.”* (39). Juutalaisten uskontoon kuului ajatus, että saastaisuus leviää kosketuksen kautta. Mitä talon isäntä olisi tehnyt, jos nainen olisikin tullut suutelemaan hänen jalkojaan? Hän olisi varmasti kavah-tanut tätä kuin skorpionia. Mitä ihmisetkin ajattelisivat, jos hän kohtelisi lämpimästi ilotyttöä, varkaita ja vankilakundeja? Hehän luulisivat, että hän kuuluu samaan porukkaan näiden kanssa. Miten erilainen olikaan Jeesuksen reaktio!

Jeesus luki Simonin ajatuksia kuin avointa kirjaa ja sanoi hänelle: ”Simon, minulla on sinulle puhuttavaa.” ”Puhu vain, opettaja”, fariseus vastasi. ”Oli kaksi miestä”, sanoi Jeesus. ”He olivat velkaa rahanlainaajalle, toinen viisisataa, toinen viisikymmentä denaaria. Kun heillä ei ollut millä maksaa, rahanlainaaja antoi molemmille velan anteeksi. Miten on, kumpi heistä nyt rakastaa häntä enemmän?” Simon vastasi: ”Eiköhän se, joka sai enemmän anteeksi.” ”Aivan oikein”, sanoi Jeesus. (40–43).

Jeesuksen pienessä vertauksessa lainanantaja tarkoitti tietenkin Jumalaa ja velalliset meitä ihmisiä. Yksi oli velkaa puolentoista vuoden palkan, toinen vain puolentoista kuukauden. Euroissa se voisi merkitä viidenkymmenen tuhannen tai viiden tuhannen velkaa. Molempia miehiä uhkasi velkavankeus. Yllättäen molemmat saivat velkansa anteeksi. On selvää, kumpi heistä rakasti isäntäänsä enemmän.

Raamatussa synti rinnastetaan usein velkaan. Niin tässäkin vertauksessa. Korviaan myöten veloissa olevalla miehellä Jeesus viittasi varkaisuun, murhamiehiin ja ilotyttöihin. Pienemmän velkataakan omistajalla hän tarkoitti kunnan kansalaisia, joiden synnit eivät näy päällepäin. Molemmat ovat kuitenkin Jumalalle velkaa huomattavan summan. Velan suuruus ei ole ratkaiseva, sillä molempia odottaa kadotuksen tuli.

Tämä koskee myös sinua. Joka kerran, kun teet syntiä, se merkitään velkana taivaan tilikirjaan. Valhe: viisisataa euroa, riita: tuhat, pornosivuilla surfailu: kaksituhatta, rakkaudettomuus: kymmenen tuhatta, Raamatun laiminlyönti: satatuhatta, Jeesuksen hylkääminen: miljardi euroa. Mitä luulet, kauanko sinulta menee nykyisen velkataakkasi takaisin maksuun? Vai onko tilanteesi sama kuin äskeisen vertauksen velallisilla: sinulla ei ole, millä maksaa.

Nyt Jeesus paljasti kaikkien pöytävieraisten edessä huomanneensa tervetuliaisten puutteen Simonin kodissa. Oli valtava ero sen välillä, miten pitojen isäntä ja kuokkavieras häntä kohtelivat. Simon ei välittänyt vieraastaan, mutta ilotyttö rakasti häntä koko sydäimestään. Jeesus jatkoi: ”Katsota tätä naista... hän sai paljon syntinsä anteeksi, sen vuoksi hän rakasti paljon. Mutta joka saa anteeksi vähän, se myös rakastaa vähän.” (44–47).

Rakasta Jumalaa yli kaiken ja lähimmäistäsi niin kuin itseäsi – tähän on koko Raamatun tärkein käsky. Simon luuli pitäneensä kaikki käskyt, eikä hän kuitenkaan rakastanut sen enempää Jeesusta kuin lähimmäistäkään. Hänellä ei ollut aavistustakaan, miten valtavan summan hän oli Jumalalle velkaa. Itse asiassa siinä ei ollut kysymys vain viidestä tuhannesta eurosta. Kohta tämän jälkeen Jeesus maksoi molempien syntivelan verellään, mutta Simonia se ei hyödyttänyt. Rahat olivat pankissa hänen tilillään, mutta jollei hän nostanut niitä ulos velkansa maksuksi, hän joutui kuoltuaan velkavankeuteen eli helvettiin.

Nainen taas ymmärsi, ettei hänestä olisi velkataakkansa maksajaksi, ja pyysi kyynelillään sitä anteeksi. Hän sai anteeksi, ja samalla Jeesuksen rakkaus kylvi hänen puutarhaansa uuden siemenen. Se alkoi heti itää, kasvaa ja kantaa hedelmää. Yhtäkkiä nainen osasi rakastaa, eikä vain vähän, vaan paljon. Hän sai paljon syntinsä anteeksi, sen vuoksi hän rakasti paljon. Rakkaus on suurin Hengen hedelmistä. Kuuntele tätä sinä, joka olet tehnyt puutarhastasi kaatopaikan. Jeesuksen rakkaus voi muuttaa sydämesi ihanaksi hedelmätarhaksi.

Luukas jatkaa: Ja Jeesus sanoi naiselle: ”Kaikki sinun syntisi on annettu anteeksi.” Pöytävieraat alkoivat ihmetellä: ”Kuka tuo mies on? Hän antaa syntejäkin anteeksi.” Mutta Jeesus sanoi naiselle: ”Uskosi on pelastanut sinut. Mene rauhassa.” (48–50). Vieraat tiesivät, että vain Jumala voi antaa syntejä anteeksi, ja hänkin vain silloin, kun sijaisuhriin veri vuotaa. He eivät tieneet, että Jeesus oli jo ennen aikojen alkua päättänyt ryhtyä tuoksi uhriksi. Hänestä tulisi Jumalan Karitsa, joka kantaisi ristille koko maailman synnit.

Jeesus kertoi Simonille vertauksen kahdesta velallisesta, mutta hän ei kertonut, kuka heidän velkansa lopulta maksoi. Jumala ei antanut naiselle syntejä anteeksi pelkkää kiltteyttään. Ei, jonkun piti maksaa hänen syntivelkansa viimeistä senttiä ja ropoa myöten. Lyönnit, piikkikruunu, ruoskiminen, ja ristinpuu olivat sitä valuuttaa, millä Jeesus maksoi ilotytön syntivelan. Samoin sinun velkasi ja minun velkani, olimmepa tehneet millaisia syntejä hyvänsä. Tämä koskee myös seksuaalielämän syntejä.

Nainen oli tullut Jeesuksen luo syntinsä kanssa. Hänellä oli siis usko Jeesukseen. Nyt Jeesus sanoi hänelle: ”Sinun uskosi on sinut pelastanut.” Siis usko eikä rakkaus! Nainen rakasti Jeesusta vain siksi, että oli saanut häneltä syntinsä anteeksi. Hän ei saanut syntejään anteeksi siksi, että rakasti. Näiden kahden vanhurskauttamisopin välillä on suunnaton ero.

Hyvä katsoja, jos sinä olet itkenyt seksuaalielämäsi syntejä, niin tässä on nyt sinulle sana Jumalalta. Vapahtaja on nähnyt kyönelesi ja sanoo sinulle: ”Kaikki sinun syntisi on annettu anteeksi. Mene rauhassa.” Sinun synneissäsi on vain yksi hyvä puoli: se että ne opettavat sinua rakastamaan Vapahtajaasi. Joka saa anteeksi paljon, se myös rakastaa paljon.

Helluntain jälkeen entinen ilotyttö kastettiin ja liitettiin oman kaupunkinsa seurakunnan jäseneksi. Siellä hänet otettiin vastaan rakkaana sisarena, eikä hänen menneisyyttään enää kaiveltu. Hyvä katsoja, etsi sinäkin itsellesi seurakunta, jossa saat kuulla joka sunnuntai raamatullisen saarnan, käydä ehtoollisella ja kokea pyhien yhteyttä. Oikeassa Jumalan seurakunnassa sinutkin otetaan vastaan sellaisena kuin olet.

6. JEESUS KOHTAA PAKANAÄIDIN Matteus 15:21-28

ALUKSI: Tyros ja Sidon sijaitsevat Foinikiassa, 45-60 km päässä Galileasta. Kanaanilaiset olivat vanhastaan juutalaisten arkkivihollisia, pakanoita ja epäjumalanpalvojia. Kuningas Daavid oli hallinnut Israelia 1000 vuotta aikaisemmin (22). Nainen kutsuu Jeesusta Daavidin pojaksi, vaikka tuohon aikaan Vapahtajan syntyperä ei ollut yleisesti tiedossa. Evankeliumeista löytyy vain kaksi ihmistä, joiden uskoa Jeesus ylisti suureksi, ja molemmat olivat pakanoita. Opetuslastensa uskoa hän sen sijaan usein moitti pieneksi.

1. Markuksen vastaavasta kertomuksesta käy ilmi, että äiti tuli Jeesuksen luo ilman tytärtään. Miettikää eri syitä, miksi tämä hän ei ollut ottanut tytärtään mukaansa?
  - Miettikää, miksi isä ei tullut yhdessä äidin kanssa?
  - Kuvitelkaa, millaista tämän äidin arkipäivä oli ollut.
  - Millainen oli ehkä perheen muiden lasten suhde riivattuun sisareen?
  - Mitä naapurit ehkä ajattelivat tästä perheestä?
2. Miettikää, millä eri keinoilla äiti oli ehkä koettanut auttaa tytärtään ennen kuin tuli Jeesuksen luo?
  - Mistä äiti ehkä syytti itseään?
  - Ketkä ovat niitä meidän aikamme äitejä, joilla on sydämessään yhtä suuri tuska kuin tällä naisella?
3. Kanaanilaisnainen tiesi Jeesuksesta seikan, mistä useimmat juutalaisetkaan eivät olleet perillä: että hän oli Daavidin jälkeläinen suoraan alenevassa polvessa (22). Miten luulette hänen päässeen selville tästä tosiasiasta?
  - Miksi tämä äiti pyysi ensiksi armoa itselleen (22)?
4. Jeesus vastasi yleensä kaikkien ihmisten avunpyyntöihin. Miksi hän vaikeni tämän naisen tuskan edessä (23)?
  - Miksi nainen ei lähtenyt kotiinsa kuultuaan Jeesuksen sanat opetuslapsilleen?
5. Miten kanaanilaisnainen suhtautui Jeesuksen toiseen tyrmäykseen (23b-24)?
  - Miten sinä reagoisit, jos Jeesus kohtelisi sinua, kuten hän kohteli tätä naista?
6. Juutalaiset pitivät koiria saastaisina eläiminä ja saattoivat kutsua pakanoita ”koiriksi”. Mitä Jeesus tahtoi ehkä sanoa kutsuessaan kanaanilaista naista ”koiranpennuksi”, ei ”koiraksi” (26)?
  - Koiria ei päästetty koskaan sisälle ihmisten taloihin, mutta koiranpennun kohdalla voitiin joskus tehdä poikkeus. Mitä ajattelette naisen vastauksesta Jeesuksen kolmanteen tyrmäykseen (27)?
7. Miksi luulette Jeesuksen vaienneen niin kauan naisen kärsimyksen edessä?
  - Mitä olisi tapahtunut, jos nainen olisi saanut Jeesukselta heti mitä pyysi?
  - Mitä olisi tapahtunut, jos sinä olisit saanut Jeesukselta nopeasti avun elämäsi suureen ongelmaan?
  - Miksi jokaisen ihmisen uskoa on koeteltava?
8. Mitä luulette opetuslasten ajatelleen Jeesuksen sanoista jakeessa 28?
  - Mikä teki tämän naisen uskosta suuren uskon? Koettajaa löytää tästä tekstistä mahdollisimman monta suuren uskon tuntomerkkiä (28)?
  - Miten suuri usko oli syntynyt tämän naisen sydämeen?
  - Mikä sai tämän naisen uskomaan, ei vain Jeesuksen voimaan, vaan myös hänen rakkauteensa?
8. Markus kertoo meille, miten tämä tarina päättyi: ”Nainen meni kotiin ja näki lapsen makaamassa vuoteella. Paha henki oli lähtenyt hänestä.” (Mark. 7:30). Mitä luulette, uskoiko nainen tyttären parantuneen taivaltaessaan sinä päivänä kotiinsa, vai epäilikö hän? Perustelkaa vastauksenne?
  - Miten kanaanilaisperheen elämä muuttui tämän ihmeen jälkeen?

ILOSANOMAKYSYMYKSI: Riippuessaan ristillä Jeesus joutui uskomaan vaikenevaan Jumalaan. Näin hän huusi: *Jumalani, Jumalani, miksi hylkäsit minut? Minä huudan sinua avuksi, mutta sinä olet kaukana.* (Ps. 22:2). Sillä hetkellä Jeesuksen usko oli paljolti samanlainen kuin kanaanilaisnaisen usko. Ero noiden kahden tilanteessa oli se, että Jeesuksen edessä Jumalan vaikenä vihan, kanaanilaisen naisen kohdalla rakkautensa tähden. Ristillä Jeesus kantoi harteillaan sen Jumalan vihan, jonka olisi pitänyt kohdistua meihin meidän epäuskomme tähden. Mitä tämä tosiasia sinulle merkitsee?

SELITYS: Jeesus oli väsynyt ja tahtoi päästä lomalle ihmispaljouden keskeltä. Hän käveli viisikymmentä kilometriä Foinikiaan, Välimeren rannikolle. Tämä olikin hänen ainoa ulkomaanmatkansa, ellei lapsena tehtyä Egyptin reissua oteta huomioon. Markus kertoo, miten siinä sitten kävi: *Jeesus ei tahtonut, että kukaan saisi tietää (hänen olinpaikkaansa), mutta hän ei saanut olla salassa (7:24).*

Matteus jatkaa: Siellä muuan kanaanilainen nainen, sen seudun asukas, tuli ja huusi: ”Herra, Daavidin Poika, armahda minua! Paha henki vaivaa kauheasti tyttäntäni.” (15:22). Kun puhutaan pahasta hengestä, ei kysymys ole mistään taudista. Sairaus ja riivaustila ovat kaksi eri asiaa. Riivatun ihmisen sydämessä asuu todellakin paha henki. Kastettu ja Jeesukseen uskova ihminen ei kuitenkaan voi tulla riivatuksi, koska Pyhä Henki jo asuu hänen sydämessään. Jumalan Henki on tietysti paljon vahvempi kuin paha henki.

Pakanuuden keskellä riivaus on tavallista tänäkin päivänä. Usein riivatuksi tullaan epäjumalanpalvelusta, okkultismia tai noituutta harjoitettaessa. Saatanan palvonta on erityisen riskialtista. Ehkä tekstimme tyttökkin oli tullut riivatuksi jossain temppelissä, jonne äiti oli hänet vienyt. Silloin äidin itesyytöksillä ei varmasti ollut rajoja. Yksi vanhempien elämän raskaimpia kokemuksia onkin nähdä, miten lapsi kärsii heidän syntiensä tähden.

On surullista, että monet aikamme lasten ja nuorten kirjat ihannoivat noituutta. Nouseva polvi ei enää ymmärrä, miten vakavasta asiasta tässä on kysymys. Sekin on traagista, että itämainen uskonnollisuus leviää maassamme houkuttelevaan kääreeseen pakattuna. Tämä tapahtuu jopa kirkoissammekin. Monet mietiskelyn ja vaihtoehtoisen lääketieteen muodot pohjautuvat idän uskontoihin.

Kuultuaan Jeesuksen olevan sillä seudulla onneton äiti ryntäsi matkaan. ”*Herra, Daavidin Poika, armahda minua! Paha henki vaivaa kauheasti tyttäntäni.*” Näin hän huusi Jeesukselle. Hänen tyttärensä ruumis ja sielu olivat uupumuksen tilassa. Muu perhe kärsi tilanteesta. Aviopuolisot ehkä riitelivät siitä, kenen syytä kaikki oli. Naapurusto juorusi. Lapsen vahtiminen vei vanhempien kaiken ajan, ja henkien manaajat vievät heiltä kaiken rahan.

Ehkä tilanne on jossain muodossa tuttu sinullekin. Ehkä olet joutunut katselemaan rakkaasi elämän tuhoa vaikkapa jonkin riippuvuuden tähden. Silloin tiedät, miltä tästä äidistä tuntui. Riippuvuus ei ole sama asia kuin riivaustila, mutta se voi pilata perheen elämän yhtä perusteellisesti.

Jeesus oli juuri vieraisilla jonkun kodissa, kun nainen tunkeutui talon sisälle ja alkoi huutaa apua. ”*Herra, Daavidin Poika, armahda minua!*” Jeesus ei vastannut sanallakaan tähän pyyntöön. Oli kuin hän ei olisi huomannut naista ollenkaan. Sama Jeesus, joka oli luvannut ottaa vastaan kaikki luokseen tulevat ihmiset, vaikutti nyt suorastaan töykeältä. Mitään lohdutusta häneltä ei herunut kärsivälle äidille. Hämmästyttävää kyllä, äiti ei lähtenyt kotiin tällaisen tyrmäyksen jälkeenkään.

Usko on sitä, että me tulemme hätämme tai syntimme kanssa Jeesuksen luo. Mutta usko on sitäkin, ettemme lähde pois hänen luotaan, vaikka hän meidät tyrmäisi. Nainen tiesi, ettei hänellä ollut mitään oikeutta tulla hakemaan apua Jeesukselta. Hänhän oli epäjumalia palvonut pakana. Lapsen ongelmatkin olivat ainakin osaksi hänen omaa syytään. Jeesuksella ei ollut mitään velvollisuutta häntä auttaa. Silti hän pyysi apua eikä hellittänyt. Sitä on usko armoon.

Nainen tiesi, että Israelin kuningas Daavid oli muinoin ollut rannikolla asuvien tyroslaisten ystävä. Jostain hän oli kuullut senkin, että Herra oli luvannut antaa Daavidin pojalle iankaikkisen valtakunnan. Nainen oli laskenut yhteen yksi ynnä yksi: tuon galilealaisen rabbin täytyi olla luvattu Daavidin poika. Siksi hän huusi: ”*Herra, Daavidin Poika, armahda minua!*”

Israelin alueella ei kukaan ollut vielä kutsunut Jeesusta tuolla tittelillä. Moni ei edes tiennyt, että hän oli suoraan alenevassa polvessa Daavidin jälkeläinen. Jos Israel olisi ollut itsenäinen kuningaskunta, olisi Jeesus istunut sen valtaistuimella. Miehitetyssä maassa näistä asioista vaiettiin kuitenkin poliittisista syistä. Mutta kanaanilaisella naisella ei ollut mitään estoja. Hän uskalsi huutaa suureen ääneen sen, mitä uskoi.

Kun Jeesus lähti talosta, seurasi nainen huutaen perässä. Keskustelu opetuslasten ja opettajan välillä kävi mahdolliseksi. Miten pitkään kuljettiin huutoa kuunnellen, sitä emme tiedä. Jeesus vaikutti ihan kuuroilta. Lopulta opetuslapset saivat tarpeekseen ja pyysivät: *”Tee hänelle jotakin. Hän kulkee perässämme ja huutaa.”* Mutta Jeesus vastasi: *”Ei minua ole lähetetty muita kuin Israelin kansan kadonneita lampaita varten.”* (15:23-24). Toinen tyrmäys.

Vihollisuus kanaanilaisten ja juutalaisten välillä oli jatkunut vuosisatoja. Vanhan testamentin aikaan kanaanilaisten uskonnollisiin menoihin kuului lapsiuhreja ja inhottavia seksuaalisia riittejä. Monta kertaa Israelin oli langennut naapuriensa synteihin ja saanut siitä kovan rangaistuksen. Itse asiassa Herra oli käskenyt hävittämään kanaanilaiset kokonaan luvatussa maassa. Ja nyt Jeesuskin kieltäytyi auttamasta kanaanilaista äitiä.

Luulisi, että nainen olisi jo suuttunut ja lähtenyt kotiinsa. Sen sijaan hän työntyi ihan Jeesuksen eteen ja heittäytyi hänen jalkoihinsa. Jeesus ei voinut ottaa askeltakaan kompastumatta häneen. Maassa maaten nainen yhä huusi: *”Herra, auta minua!”* Mutta Jeesus sanoi hänelle: *”Ei ole oikein ottaa lapsilta leipä ja heittää se koiranpenikoille.”* (25-26). Kolmas tyrmäys. Tekisi mieli kysyä: Herra, miten sinä voit kohdella hätäänsä huutavaa äitiä tuolla tavalla? Miksi kutsut häntä koiranpenikaksi ja kieltäydyt antamasta hänelle lasten leipää?

Niin, miksi Jeesus vaikenee toisinaan meidänkin tuskamme edessä? Etkö sinäkin ole monta kertaa huutanut häneltä apua lapsesi tai lapsenlapsesi ongelmiin saamatta mitään konkreettista vastausta. Pahimmassa tapauksessa Jeesus on vain tyrmännyt sinut. Vaikea tilanne on muuttunut yhä vaikeammaksi, ja lopulta suorastaan kestäättömäksi. Missä on syy? Vähäisessä uskossako vai vääränlaisessa rukouksessa? Vai siinäkö, ettei Jeesus välitä?

Kanaanilainen äiti makasi maassa Jeesuksen edessä ja tyytyi koiran osaan. Hän oli yhtä mieltä siitä, ettei lasten leipää pitänyt antaa penikoille. Silti hän jatkoi: *”Mutta saavathan koiranpenikatkin syödä isäntänsä pöydältä putoilevia palasia.”* (27). Juutalaiset pitivät koiria saastaisina eläiminä eivätkä päästäneet niitä sisälle taloon. Ainoa poikkeus olivat koiranpennut, jotka saatettiin joskus päästää leikkimään lasten kanssa. Silloin ne tietenkin etsiskelivät pöydän alle pudonneita ruuantähteitä.

Ja nyt kanaanilainen äiti tarttui tuohon Jeesuksen sanan puolikkaaseen. Jeesus oli sanonut ”penikka” eikä ”koira”. Tämä pieni ero riitti antamaan äidin sydämeen toivon pilkahduksen. *Saavathan koiranpenikatkin syödä isäntänsä pöydältä putoilevia palasia.* Niin hän sanoi.

Yhtäkkiä Jeesuksen asenne muuttui täysin päinvastaiseksi. Nyt hän sanoi kanaanilaiselle äidille suorastaan ihailevasti: *”Suuri on sinun uskosi, nainen!”* (28). Jeesus ylistää jonkun ihmisen uskoa vain kaksi kertaa evankeliumeissa, ja molemmilla kerroilla he ovat pakanoita. Opetuslapsiaan Herra sen sijaan moittii vähäuskoisiksi. Opetuslapset epäilivät, vaikka olivat nähneet monta ihmettä. Kanaanilainen nainen uskoi, vaikka Jeesus torjui hänet.

Miten mekin voisimme saada itsellemme suuren uskon, jota niin kipeästi tarvitsemme? Jos tekisin gallupkyselyn, saisin ehkä vastaukseksi seuraavanlaisia asioita: pitää ensin kokea ihmeitä, pitää rukoilla ja paastota. Pitää todistaa, uhrautua, luopua synnistä... Mutta naisen elämässä ei ollut tapahtunut yhtäkään näistä asioista.

Raamatun mukaan suuri usko saadaan, kun Jumala vaikenee. Helppoahan silloin on uskoa, kun saa heti sen mitä pyytää. Mutta jos meidän on huudettava apua vuosikaudet ja nähtävä tilanteemme vain pahenemistaan pahenevan, silloin meillä on kaksi mahdollisuutta. Joko lähdemme pettyneinä Jeesuksen luota pois tai sitten pysymme hänen luonaan ja uskomme kasvaa. Muista siis sinäkin, että Vapahtaja on hiljaa, koska rakastaa sinua. Vaikenemalla hän tahtoo antaa sinulle suuren uskon.

Usko on sitä, että tulemme hätämme ja syntimme kanssa Jeesuksen luo. Niin teki kanaanilainen nainen. Hän uskoi Jeesuksen rakkauteen silloinkin, kun tämä kieltäytyi häntä auttamasta. Hän jatkoi huutamista, vaikka tuli kolmeen kertaan torjutuksi. Hän tarttui puoleen Jeesuksen sanaan ja riippui siinä kiinni. Tee sinäkin niin.

Lopulta kanaanilainen äiti sai kuulla Jeesuksen suusta ihanan lupauksen: *”Tapahtukoon niin kuin tahdot.”* (28). Kuultuaan nämä sanat nainen pyörähti kannoillaan ja kiirehti kotiinsa. Riivattu tytär ei ollut hänen mukanaan, mutta hän uskoi saaneensa rukousvastauksen jo ennen kuin oli nähnyt sen. Näin toimii suuri usko. Markus kertoo: *Nainen meni kotiin ja näki lapsen makaamassa vuoteella. Paha henki oli lähtenyt hänestä.* (7:30).

Jeesuksella itsellään oli aina suuri usko. Hän uskoi Isäänsä myös joutuessaan huutamaan: *“Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?”* (Mt. 27:46). Jeesus tiesi totisesti, miltä tuntuu kun Jumala vaikenee. Mutta silloinkin hän tarttui Sanaan, kuten kanaanilainen vaimo oli tehnyt. Vielä ristilläkin Vapahtaja lausui Raamatun sitaatteja.

Ero kanaanilaisen naisen ja Jeesuksen välillä oli se, että Jeesus todella joutui Jumalan hylkäämäksi. Hänen rinnallaan ei ollut ketään, kun hän kärsi. Miksi näin piti tapahtua? Siksi, että Vapahtaja oli ristillä riippuessaan maailman suurin syntinen. Synnit eivät olleet hänen omiaan, vaan sinun ja minun ja kanaanilaisen naisen. Siis meidän kaikkien. Nyt syntimme eivät voi nousta esteeksi, niin ettei Jumala voisi meitä kuulla. Riittää kun tulet hänen luokseen hätäsi ja syntisi kanssa ja huudat, kuten kanaanilainen äiti huusi: *”Herra, auta minua!”*

Helluntain jälkeen syntyi Välimeren rannikolle Tyroksen seurakunta, jossa Paavalinkin kerrotaan vierailleen. Varmaan kanaanilainen äiti oli tyttärensä kanssa tuon seurakunnan kantavia voimia. Nyt olivat erot juutalaiskristittyjen ja pakanakristittyjen väliltä hävinneet. Kaikki tiesivät, ettei Jeesus ollut vain juutalaisten, vaan koko maailman Vapahtaja. Myös sinun ja sinun perheesi Vapahtaja.

7. JEESUS KOHTAA KUULOVAMMAISEN Markus 7:31-37

ALUKSI: Tekstimme mies oli ilmeisesti ollut kuulovammainen varhaisesta lapsuudestaan asti, koska hän ei pystynyt kunnolla puhumaan. Hän ei ollut koskaan pystynyt kommunikoimaan toisten kanssa, koska tuohon aikaan ei ollut olemassa yhtenäistä viittomakieltä. Jesaja oli ennustanut 700 vuotta aikaisemmin, että Messias saisi kuurot kuulemaan ja mykät puhumaan (37, vrt. Jes. 35:5).

1. Mikä sinulle olisi vaikeinta, jos menettäisit yhtäkkiä kuulosi?
2. Kuvittele, millainen kuulovammaisen miehen lapsuus oli ollut.
  - Mitä keinoja vanhemmilla oli lapsensa kasvattamiseen, vaaroilta varjelemiseen, työhön opettamiseen yms.?
  - Mikä oli ehkä kuuron lapsen suhde ikätovereihinsa?
  - Millainen kuva kuurolla lapsella oli ehkä itsestään?
3. Millainen oli aikuiseksi kasvaneen kuulovammaisen arkipäivä verrattuna ikätovereidensä arkipäivään?
  - Varmaan tekstimme kuulovammaista oli joskus käytetty synagogassa ja temppelissä – minkä verran luulette hänen ymmärtäneen uskonasioista?
4. Mikä oli niiden ihmisten motiivi, jotka toivat kuuron Jeesuksen luo – esittäkää eri vaihtoehtoja (32)?
  - Miten kuuroille ehkä koetettiin selittää, minne oltiin menossa ja miksi?
  - Miltä kuurosta ehkä tuntui joutua keskelle väkijoukkoa?
5. Tuohon aikaan parantajat laskivat yleensä kätensä parannettavan päälle. Miksi Jeesus ei parantanut kuuroa sillä tavalla kuin tuotjat pyysivät (32b ja 34)?
  - Mistä se on osoitusta, ettei kuuro mies vastustellut, vaan läksi tuntemattoman rabbin mukaan (33)?
6. Miksi Jeesus vei kuuron pois väkijoukon keskeltä (33a)?
  - Sylkeä pidettiin lääkkeenä tuohon aikaan. Mitä Jeesus tahtoi kommunikoida kuuroille pistämällä sormensa tämän korviin ja koskettamalla syljellä tämän kieltä (33)?
  - Mitä Jeesus tahtoi sanoa kieltä ymmärtämättömälle miehelle sillä, että hän katsahti ylös taivaalle?
  - Mitä Jeesus tahtoi sanoa miehelle huokauksellaan?
7. Yleensä lapselta menee kolme vuotta, ennen kuin hän oppii kielensä keskeisen sanavaraston. Miten on mahdollista, että tämä mies ”oppi” puhumaan sujuvasti yhdessä hetkessä?
8. Mistä syystä Jeesus olisi tahtonut ihmisten vaikeneman ihmeteoistaan?
  - Mitä ”uutisia” Jeesus olisi ehkä mieluummin tahtonut ihmisten kertovan tuttavilleen?
  - Miksi ihmiset eivät välittäneet siitä, että Jeesus pyysi heitä vaikenemaan tästä ja muistakin ihmeistä (36)?
  - Mitä arvelette, onko kristilliselle kirkolle eduksi, jos se mainostaa ihmeitä tiedotusvälineissä?
10. Mitä ihmiset Jeesuksesta nyt ajattelivat; uskoivatko he hänen olevan Messias (37)? Perustelkaa vastauksenne.

ILOSANOMAKYSYMYKSI: Jeesuksen ja hänen Isänsä välinen syvä kommunikaatio katkesi Jeesuksen riippuessa ristillä. Tämä oli se hinta, joka Jeesuksen piti maksaa siitä, että me syntiset saamme puhua Jumalalle ja kuulla hänen ääntään Raamatussa. Mitä tämä tosiasia sinulle merkitsee?

SELITYS: Jeesus oli juuri tehnyt ainoan ulkomaanmatkansa Välimeren rannalle ja palannut sieltä Galileaan. Jossain Tiberian järven rantakaupungissa hänen luokseen tuotiin kuuro mies, joka ei pystynyt kunnolla puhumaan. Mies oli paitsi kuuro myös melkein mykkä. Hän osasi mongertaa vain joitakin sanoja. Tämähän

tarkoittaa, että hän oli kuullut jonkin aikaa ollessaan lapsi. Sitten hän oli kuuroutunut ja joutunut omaan hiljaisuuden maailmaansa. Kielen kehitys oli loppunut, eikä käsitteille löytynyt enää sanoja.

Millaista lie ollut kuuron lapsen elämä tuohon maailmanaikaan? Viittomakieltä ei ollut olemassa, eikä poikaa siis voitu opettaa. Kieltoja ja käskyjä ei voitu perustella. Työntekoa voitiin neuvoa vain kädestä pitäen. Isä ja äiti eivät tieneet, mitä heidän lapsensa päässä liikkui ja päinvastoin. Ajatusten vaihtaminen oli mahdotonta.

Luultavasti toiset lapset kiusasivat kuulovammaista poikaa. Koska hän ei ymmärtänyt pelin sääntöjä, hänet ajettiin pelistä pois. Lapset voivat olla hyvin julmia toisilleen. Kun muut pojat menivät synagogakouluun, jäi kuuro poika kotiin. Hän ei oppinut mitään Jumalasta eikä hänen sanastaan. Jos hän pääsi joskus pääsiäisjuhille Jerusalemiin, ei hän niiden seremonioista paljoa ymmärtänyt. Aikuiseksi kasvettuaan muut kylän pojat solmivat avioliiton, paitsi kuulovammainen. Se oli kipeä asia, sillä tuohon aikaan suvun jatkaminen oli elämän tärkein tarkoitus.

Ystäväni, jos sinun lapsellasi on jokin vamma, niin ymmärrät varmaan tuon perheen surut paremmin kuin hyvin. Tulevaisuus pelottaa: miten lapseni selviää, saako hän ystäviä, saako hän työpaikan, saako hän aviopuolison? Saako hän elämisen arvoisen elämän? Jos sinä tietäisit, että Jeesus olisi tällä hetkellä tavattavissa vaikkapa jossain Timbuktussa, niin varmaan veisit lapsesi sinne apua saamaan. Maksoi mitä maksoi.

Entä sinä, jolla ei ole ketään tavalla tai toisella vammautunutta läheistä, miten sinä kohtelet erilaista ihmistä? Yritätkö vältellä häntä? Ja miten opetat lapsesi kohtelevaan erilaisia lapsia? Neuvotko häntä ryhtymään heidän kaverikseen? Opetatko hänelle, että kiusaaminen on Jeesuksen mielestä yhtä paha synti kuin tappaminen?

Kuuro mies ei tuntenut Jeesusta, eikä tiennyt mitään hänen voimateoistaan. Joku perheenjäsen oli kuitenkin niistä kuullut ja päättänyt viedä hänet Jeesuksen luo. Kun lähdettiin liikkeelle, ei kuurolle voitu selittää, minne oltiin menossa ja miksi. Mies ei tiennyt, mitä seuraavaksi tapahtuisi, ja oli rauhaton. Hän inhosi joukkopaikkoja, koska törmäili siellä ihmisiin ja tunsii olonsa ulkopuoliseksi.

Tuojilla oli sapluuna valmiina sen suhteen, miten heidän kuulovammainen ystävänsä pitäisi parantaa. *Jeesusta pyydettiin panemaan kätensä miehen päälle.* (32). Siihen aikaan parantajat toimivat juuri tuolla tavalla. Jeesus kuitenkin toimi toisin. Hän ei asettanut käsiään miehen pään päälle. Sen sijaan hän tarttui miehen käteen ja läksi kuljettamaan häntä johonkin tuntemattomaan paikkaan.

Kumma kyllä, kuulovammainen ei vastustellut vähääkään. Hän suostui eroamaan tuojastaan, ja lähtemään tuntemattoman taluttajan mukaan. Tilanne ei näyttänyt häntä pelottavan. Miten se on mahdollista, miten Jeesus sai sen aikaan?

Jotain oli tapahtunut tuon hiljaisuuden maailmassa eläneen kuuron sydämessä. Hän oli tajunnut, että hänen käteensä tarttunut mies oli hyvä ihminen. Tuntematon taluttaja ei halveksinut häntä. Ei, taluttajalla oli jokin hyvä suunnitelma hänen varalleen. Kuuro ei ehkä osannut muotoilla ajatuksiaan näin selvästi, sillä hänellä ei ollut sanoja, millä ajatella. Jotenkin hän silti vaistosi Jeesuksen sydämen lämmön itseään kohtaan.

Usko on sitä, että menemme hätämme ja syntimme kanssa Jeesuksen luo. Kuurolla ei ollut uskoa, kun hänet tuotiin Jeesuksen eteen. Ei hän tullut sinne omasta halustaan eikä omasta aloitteestaan. Mutta kun hän sitten kohtasi Jeesuksen, antautui hän luottavaisesti tämän kuljetettavaksi. Se tarkoittaa, että pieni uskon kipinäinen oli jo syttynyt hänen sydämeensä.

Miksi Jeesus sitten kieltäytyi tekemästä, kuten kuuron tuojat häneltä pyysivät? Miksei hän parantanut miestä ihmisjoukon keskellä, asettamalla käsiään hänen päälleen? Siksi, että Jeesus tahtoi kuuron ymmärtävän, mitä hänelle tapahtui. Hän halusi solmia henkilökohtaisen kontaktin kuulovammaisen miehen kanssa.

Jeesus ei koskaan parantanut ihmisiä kuin liukuhihnalta. Parantamiskokousten jonot eivät olleet häntä varten. Jokainen hänen parantamisihmeensä oli erilainen. Toisinaan Jeesus kosketti parannettavaa, toisinaan hän vain puhui tälle. Joskus hän ei edes ollut paikalla ihmeen tapahtuessa. Joka kerran Jeesus halusi kuitenkin solmia aidon ihmissuhteen parannettavan kanssa ja herättää uskon tämän sydämeen. Mutta miten se voisi tapahtua kuulovammaisen kohdalla; eihän hänellä ollut kieltä, millä kommunikoida?

Kun oli päästy jollekin sivukujalle eikä ihmisiä pyörinyt enää ympärillä, Jeesus pysähtyi. Kuulovammainen katsoi häneen kysyvästi. Silloin tapahtui jotain, mikä todistaa vahvasti evankeliumien luotettavuuden puolesta. Jos apostolit olisivat sepittäneet Jeesuksen ihmeteot omasta päästään, eivät he olisi ikinä osanneet keksiä tällaista juttua.

Kävi nimittäin niin, että Jeesus kehitteli siltä seisomalta yksinkertaisen merkkikielen. Sen avulla hän pystyi selittämään kuuroille, mitä aikoi tehdä. Markus kertoo: *Jeesus pani sormensa hänen korviinsa, sylkäisi ja kosketti hänen kieltään.* (33) Sylkeä pidettiin tuohon aikaan lääkkeenä. Varmaan äiti oli voidellut kuulovammaisen poikansa naarmuja syljellään. Nyt kuuro ymmärsi, että hänen edessään seisova mies puhui hänen vammastaan – korvista, jotka eivät kuulleet ja kielestä joka ei puhunut. Aivan ilmeisesti tuntematon mies aikoi parantaa ne kaikki.

Mutta Jeesus keksi vielä kaksi muutakin ”viittomakielen” merkkiä. Ensin hän katsahti taivaalle. Kuuro ymmärsi, että sieltä aiottiin nyt pyytää hänelle apua. Hänen edessään seisova mies aikoi toimia taivaallisten voimien avulla. Lopuksi Jeesus vielä huokaisi. Ele oli täynnä empatiaa ja sympatiaa. Sen avulla Jeesus osoitti ymmärtävänsä, miten vaikeaa kuulovammaisen elämä oli ollut. Miten yksinäisiä ja miten toivottomia olivat olleet pitkät hiljaisuuden vuodet. Tuossa huokauksessa kuuro mies kohtasi Jeesuksen rakkauden.

Olisiko kukaan voinut keksiä parempaa viittomakieltä kuin nuo Jeesuksen käyttämät neljä merkkiä olivat?

Lopuksi Jeesus sanoi kuuroille yhden painavan sanan: **effata** – aukene! Markus on tallettanut evanliumiinsa tämän sanan paitsi kreikaksi myös Jeesuksen puhekielellä eli arameaksi. Se oli ensimmäinen sana, jonka kuuro kuuli sitten varhaislapsuutensa. Sillä hetkellä hänelle tapahtui kaksi ihmettä. Ensinnäkin hänen korvansa aukenivat ja toiseksi hän oppi hetkessä kokonaisen kielen.

Mädäntyneet kuuloluut, vaurioitunut kuulohermo ja rikkoontunut tärykalvo korjaantuivat uuden veroisiksi. Mutta yhtään pienempi ihme ei ollut sekään, että miehen aivoihin ohjelmoitui koko aramean kieli. Tavallisesti lapsi tarvitsee pari kolme vuotta oppiakseen puhumaan, ja senkin jälkeen hän opettelee uusia sanoja vielä pitkään. Ääntämystäkin pitää harjoitella, ennen kuin ässät ja ärrät menevät oikein. Tämä mies oppi koko paketin yhdessä silmänräpäyksessä: sanat, kieliopin ja ääntämyksen, ässät ja ärrät. Tekstimme kertoo, että hän puhui selvästi.

Mitä sanoi sukulainen, kun Jeesus talutti jostain sivukadulta hänen eteensä kuulevan ja puhuvan miehen? Mitä sanoi ihmisjoukko? Markus kertoo: *Kaikki olivat ylen määrin hämmästyksissään ja sanoivat: ”Hyvin hän on kaiken tehnyt. Kuurot hän saa kuulemaan ja mykät puhumaan.”* (37).

Moni asia muuttui nyt entisen kuuron elämässä? Hän voi vaihtaa ajatuksia ihmisten kanssa. Hän voi kuunnella Jeesuksen puheita. Hän voi tutustua perheeseensä sanojen tasolla. Hän voi oppia lukemaan. Hän voi käydä synagogassa kuulemassa Jumalan sanaa. Hän voi ehkä solmia avioliitonkin.

Monen meidän perheessämme on kommunikaatio-ongelma. Vaikka kaikilla perheenjäsenillä olisi erinomainen kuulo, niin sanat voivat olla harvassa ja suhteet solmussa. Puhumme toistemme ohi tai pidämme mykkäkoulua. Suutumme ja riitelemme. Lopulta emme tiedä, mitä aviopuolisomme tai lastemme sydämessä liikkuu. Voisiko Jeesus sanoa parantavan effata-sanansa meidänkin perheellemme?

Kyllä hän voi. Ensin hän kuitenkin tahtoi johdattaa meidät hälinän keskeltä paikkaan, jossa voimme kohdata hänet kaikessa rauhassa. Ihmissuhteiden solmu voi aueta sitäkin kautta, että opettelemme ensin kuuntelemaan Jeesuksen ääntä ja puhumaan hänelle.

Varaa siis itsellesi hiljainen hetki Jeesuksen kanssa joka aamu. Avaa Raamattusi ja kuuntele Vapahtajan ääntä. Alleviivaa tekstiä. Kirjoita jokin oivalluksesi muistivihkoon. Ryhdy pitämään kotihartautta. Lue ruokapöydässä vaikkapa jotakin hartauskirjaa. Tai aloita kodissasi ilosanomapiiri. Ja kun sunnuntai tulee, mene ehtoolliselle. Ehtoollispöydässä Jeesus koskettaa sinunkin kieltäsi. Ota solmuun mennyt läheisesti mukaasi ja vie hänetkin Jeesuksen luo, kuten kuuron omaiset tekivät.

Jokaisella Jeesuksen tekemällä ihmeellä oli hintalappunsa. Mitä se siis maksoi Jeesukselle, että hän paransi kuulovammaisen? Se maksoi hänelle hänen kommunikaationsa taivaallisen Isän kanssa. Isän ja Pojan yhteys katkesi, kun Jeesus riippui ristillä. Silloin Isä ei enää kuullutkaan Poikansa ääntä. Jeesus joutui huutamaan vaikenvalle taivaalle: *”Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?”* Se oli hinta, jonka Jeesuksen oli maksettava kuuron miehen synneistä. Samoin sinun perheesi kommunikaatio-ongelman aiheuttaneista synneistä.

Mutta pääsiäisaamuna kaikui Jeesuksen haudalla suuri EFFATA! Hauta aukeni ja kuolema voitettiin. Ja kun Jeesus tulee takaisin, kaikuu sama EFFATA meidänkin hautojemme yli. Se on uuden luomisen päivä, jolloin kaikki Jeesukseen uskovat saavat uuden ruumiin, mukaan luettuina uudet korvat ja uuden kielen.

Silloin meidänkin kommunikaatio-ongelmamme ratkeavat lopullisesti. Silloin häviää viimeinenkin solmu meidän ja rakkaittemme väliltä. Silloin me tunnemme täydellistä rakkautta heitä kohtaan ja tulemme itse

täydellisesti kuulluiksi ja rakastetuiksi. Silloin me myös tunnemme Vapahtajamme sydämen ja osaamme rakastaa häntä koko sydämestämme.

Siihen päivään ei ole enää pitkä aika. Tule, Herra Jeesus!

8. JEEBUS KOHTAA VAIN PUOLIKSI USKOVAISEN Markus 9:17-27

ALUKSI: Tekstimme poika on riivattu. Hän ei sairasta epilepsiaa, vaikka oireet näyttävät samanlaisilta. Jeesukseen uskovan, kastetun ihmisen sydämessä ei voi asua pahaa henkeä, koska siellä asuu jo Pyhä Henki. Luukkaan mukaan pahan hengen vaivaama poika oli vanhempiensa ainoa lapsi (Luuk. 9:38).

1. Kuvitelkaa, millaista isän elämä oli ollut sen jälkeen, kun hänen poikansa joutui pahan hengen valtaan (17-18, 20-22).
  - Millaiset olivat ehkä vanhempien keskinäiset välit, suhde naapureihin, suhde Jumalaan?
  - Mihin parantumisyhteyksiin vanhemmat olivat ehkä turvautuneet?
  - Millaista pojan elämä oli ollut verrattuna hänen ikätoveriensä elämään?
2. Mikä isälle oli ehkä kaikkein vaikeinta jakeiden 14-18 kuvaamassa tilanteessa? Entä pojalle?
3. Ketä Jeesus tarkoitti epäuskoisella sukupolvella, jota hänen oli hyvin vaikea kestää (19)?
  - Miksi Jeesus koki ihmisten epäuskon niin vaikeana nimenomaan tässä tilanteessa?
4. Miksi isä sisällytti itsensäkin avunpyyntöönsä: ”Sääli meitä ja auta!” (22)
5. Jakeessa 23 Jeesus näytti vaativan isältä vankkumatonta uskoa. Miksi hän sen teki?
  - Miltä sinusta tuntuisi, jos joku vaatisi sinulta täydellistä uskoa silloin, kun sinulla jo valmiiksi on paha olla?
6. Mitä isä uskoi Jeesuksesta, mitä taas epäili huutaessaan jakeen 24 sanoja?
  - Mitä sinä uskot ja mitä epäilet huutaessasi Jeesukselta apua rakkaittesi ongelmiin?
7. Onko isän huuto mielestäsi osoitus uskosta vai epäuskosta? Perustele kantasi.
  - Milloin tämä isä mielestänne tuli uskoon – keskustelkaa eri vaihtoehdoista?
8. Miksi Jeesus auttoi tätä perhettä, vaikkei isällä sen enempää kuin pojallakaan ollut vankkumatonta uskoa?
  - Kenen uskon perusteella tämä ihme tapahtui?
  - Minkä verran siis tarvitaan uskoa, että Jeesus voisi auttaa sinua ja rakkaitasi heidän vaikeuksissaan?
9. Mahdollisesti isä luuli poikansa kuolleen, kun tämä makasi elottomana maassa (26). Miksi Jeesus antoi hänen kokea vielä tuonkin kauhun hetken?
  - Mitä isältä olisi jäänyt oppimatta, jos apu olisi tullut heti, kun hän sitä pyysi?
  - Miksi Jeesus antaa joskus meidänkin joutua epätoivon partaalle, ennen kuin puuttuu asioiden kulkuun?
10. ”Jeesus tarttui häntä kädestä ja hän nousi” (27). Aseta hän-sanan paikalle sen ihmisen nimi, josta sinä nyt eniten huolta annat. Mitä lause näin luettuna sinulle merkitsee?

ILOSANOMAKYSYMYKSET: Kun Jeesus itse joutui pahojen ihmisten ja paholaisen kidutettavaksi, niin hän kuitenkin uskoi Taivaallisen Isänsä voimaan ja rakkauteen niitä yhtään epäilemättä. Hänen uskonsa perusteella saamme mekin, epäilyksistämme huolimatta, Jumalalta avun itsellemme ja rakkaillemme. Mitä tämä tosiasia sinulle merkitsee?

SELITYS: Jeesus on palaamassa kirkastusvuorelta arkeen. Vuoren juurella on käynnissä kova väittely. Opetuslapset väittelevät fariseusten kanssa, ja kansanjoukko kuuntelee sananvaihtoa kiinnostuneena. Mistä oikein on kysymys? Ihmisten seasta kuuluu huuto: ”*Opettaja, minä toin poikani sinun luoksesi. Hänessä on mykkä henki. Se ottaa hänet valtaansa missä vain. Se paiskaa hänet maahan, ja hän kuolaa ja kiristelee hampaitaan ja menee aivan jäykäksi. Pyysin, että opetuslapsesi ajaisivat hengen pois, mutta ei heistä ollut*

siihen.” (17-19). Siitä siis väiteltiin, miksi henki ei lähtenyt pojasta. Kyseltiin, olivatko poika ja hänen isänsä ehkä erityisen suuria syntisiä.

Pojan kohtaukset näyttivät epilepsia kohtaauksilta, mutta siitä taudista tässä ei voi olla kysymys. Jeesushan puhuttelee henkeä ja kutsuu sitä mykäksi ja kuuroksi hengeksi. Tästä kertomuksesta ei siis saa vetää sellaista johtopäätöstä, että epilepsia olisi riivaajien aiheuttama tauti. Jotkut riivaustilan tuntomerkit vain muistuttavat epilepsia kohtausta, mutta sairaus on silti eri asia kuin riivaus.

Millaista luulette riivatun pojan elämän olleen ajanlaskumme alun kyläyhteisössä? Perheessä oli vain tämä yksi ainoa lapsi. Ei pojalla varmaan ollut leikkikavereita, eikä hän voinut käydä koulua. Muut pitivät häntä kummajaisena ja välttelivät häntä. Aina oli elettävä kohtausten pelossa. Ja kun kohtausta sitten iski, teloi poika itsensä ruhjeille, ja jälkeensä kipua oli kova.

Vanhempien elämä oli ollut yhtä helvettiä monet pitkät vuodet. Oli hirveää nähdä ainoan lapsensa kärsivän. Kaikkia mahdollisia keinoja oli kokeiltu, mutta turhaan. Poikaa piti vahtia joka hetki, ettei hän vain vahingoittaisi itseään. Hänen oli määrä periä isänsä talo ja ammatti, mutta mikä siitäkin tulisi. Naapurit kyselivät toisiltaan, kenen syytä tuo tilanne oikein oli.

Viimeisenä keinonaan epätoivoinen isä oli tuonut poikansa Jeesuksen luo. Äiti ei ollut jaksanut lähteä mukaan; ei varmaan uskonut enää ihmeen mahdollisuuteen. Mutta isä läksi, koska kuuli Jeesuksen tulleen Pohjois-Israeliin lähelle asuinpaikkaansa. Pitemmälle matkalle hän ei olisi pystynyt poikaa viemään. Tässä oli heidän tilaisuutensa, joka ei koskaan enää toistuisi.

Mutta voi pettymystä, kun Mestari ei ollutkaan paikalla! Opetuslapset koettivat ajaa pojasta henkeä, mutta eivät onnistuneet. Isä-parka joutui pettymään taas kerran ja vieläpä kaiken kansan edessä. Taas kerran hän tunsu itsensä ja lapsensa Jumalan hylkäämiksi. Siitä huolimatta hän jäi odottamaan Jeesuksen tuloa eikä suostunut palaamaan kotiinsa. Jotenkin hän vain tiesi, ettei kukaan muu koko maailmassa voisi hänen poikaansa auttaa.

Hyvä katsoja, ehkä sinä olet samassa tilanteessa kuin tekstimme isä. Läheisesi kärsii. Kaikki keinot on kokeiltu, mutta turhaan. Ehkä olet kokenut, etteivät Jeesuksen opetuslapsetkaan voi läheistäsi auttaa. Älä kuitenkaan luovu toivosta. Jää odottamaan Vapahtajaa, kuten tämä isä teki.

Jeesus oli siis lopulta tullut ja löytänyt opetuslapsensa kiistelemästä fariseusten kanssa. Markus jatkaa: Silloin Jeesus sanoi heille: ”Voi tätä epäuskoista sukupolvea! Kuinka kauan minun on vielä oltava teidän keskuudessanne? Kuinka kauan minun pitää kestää teitä?” (19). Jeesus siis kärsii maailman epäuskosta. Hän kärsii siitä, että ihmiset epäilevät hänen voimaansa ja rakkauttaan. Tekstimme isä epäili, äiti epäili, poika epäili, opetuslapset epäilivät, kansanjoukko epäili. Myös me epäilemme, kun elämäämme iskee suuri tragedia. Vain Jeesus itse uskoi Jumalan voimaan ja rakkauteen yhtään epäilemättä viimeiseen hengenvetoonsa saakka!

Mutta onneksi Jeesus ei hylännyt epäilevää isää, vaan kutsui hänet ja hänen poikansa luokseen. ”*Tuo poikasi tänne!*” Nämä sanat hän sanoo tänään sinullekin: vie kärsivä poikasi, tyttäresi, lapsenlapsesi tai muu läheisesi hänen luokseen. Armonvälineiden luo. Sanan ja sakramenttien luo.

Mutta asiat eivät sujuneet vielääkään isän toivomalla tavalla. Yhtäkkiä poika sai kohtausten koko kansanjoukon edessä. Markus kertoo: *Jeesuksen nähdessään henki heti kouristi poikaa, ja tämä kaatui, kieriskeli maassa ja kuolasi* (20). Jeesuksen näkeminen vain pahensi asiaa! Oli tarpeeksi hirveää katsella tuollaista kohtausta kotona, mutta vielä vaikeampaa oli näyttää rakkaan lapsensa alennustila koko maailmalle.

Ja sitten Jeesus ryhtyiikin vain tenttaamaan isää, sen sijaan että olisi heti auttanut kouristelevaa poikaa. Markus kertoo: Jeesus kysyi pojan isältä: ”Kuinka kauan hänellä on ollut tämä vaiva?” ”Pienestä pitäen”, vastasi mies. ”Henki on monet kerrat kaatanut hänet, jopa tuleen ja veteen, jotta saisi hänet tapetuksi. Säälä meitä ja auta, jos sinä jotakin voit!” (21-22).

Jeesus tarttui nyt isän jossitteluun ja sanoi nuhtelevasti: ”*Jos voit!* Kaikki on mahdollista sille, joka uskoo.” Oli kuin Vapahtaja olisi vaatinut hätääntyneeltä isältä täydellistä uskoa, ennen kuin voisi häntä auttaa. Ongelma oli vain se, ettei isä voinut pakottaa itseään uskomaan ihmeeseen sataprosenttisesti.

Eikö tämä ole sinunkin ongelmasi? Etkö sinäkin usko helpoina päivinä, että Jumala voi sinua auttaa. Mutta entä kun tragedia iskee? Silloin onkin paljon vaikeampi luottaa siihen, että Jeesus ihan varmasti tahtoo sinua auttaa. Tiedät, että hän **voi** sen tehdä, mutta **tahtooko** hän? Tahtooko hän auttaa sinua juuri sillä tavalla kuin sinä tahtoisit hänen auttavan? Tästä tulee se jossittelu.

Moneen kertaan olemme jo todenneet uskon olevan sitä, että tulemme hätämme ja syntimme kanssa Jeesuksen luo. Isä oli tullut poikansa kanssa Jeesuksen luo. Eikö se riittänytkään? Eikö Jeesus ollutkaan valmis heitä auttamaan, ennen kuin he uskoisivat sataprosenttisesti? Isä tajusi, ettei pystyisi siihen ja huusi epätoivoissaan: ”*Minä uskon; auta minua epäuskossani!*” (24). Onko tämä huuto osoitusta hänen uskostaan vai epäuskostaan?

Kaikki ei ollut mahdollista riivatun pojan isälle, joka epäili, mutta kaikki oli mahdollista Jeesukselle, joka uskoi. Vapahtajalla on usko, joka voi vuoria siirtää. Jos Jeesus auttaisi vain niitä, jotka uskovat häneen täydellisesti, ei hän olisi voinut auttaa tekstimme isää ja poikaa. Ihmiskunnan perisyntien nimi on epäusko. Me synnymme epäusko sydämessämme tähän maailmaan ja epäusko sydämessämme me myös kuolemme. Vaikka olisimme uskovia, niin uskon ja epäuskon kamppailu seuraa meitä läpi elämän.

Epäilevän isän huuto ei jäänyt vastausta vaille. Nyt Jeesus ryhtyi tositoimiin. Hän käski saastaista henkeä sanomalla: ”Mykkä ja kuuro henki, minä käsken sinua: lähde pojasta äläkä enää mene häneen!” Henki huusi, kouristi poikaa rajusti ja lähti hänestä. Poika jäi makaamaan elottoman näköisenä, ja monet sanoivatkin: ”Nyt hän kuoli.” (25-26).

Jumalalla oli varattuna vielä yksi kova koettelemus paljon kärsineen isän varalle. Henki sai ravistella poikaa ja paiskata hänet maahan, niin että hän jo näytti kuolleelta. Siinä isä nyt seiso – kuten hän luuli – Poikansa kuolleen ruumiin vieressä. Oliko sittenkin ollut erehdys tuoda poika Jeesuksen luo? Vai oliko hänen epäuskonsa tehnyt ihmeen mahdottomaksi? Vai olivatko henget Jeesusta vahvempia?

Miksi Jeesus ei ajanut henkeä ulos pojasta heti hänet nähdessään? Miksi hän antoi tilanteen muuttua toivottomasta suorastaan epätoivoiseksi? Vuosikaudet isä oli jo kärsinyt poikansa tähden. Lopulta hän oli saanut tämän raahatuksi Jeesuksen luo, mutta tämä ei ollutkaan paikalla. Ja kun Jeesus sitten tuli, tapahtui katastrofi: poika kuoli. Mikä voi olla Jumalan suunnitelma kaiken tämän takana?

Tällaisia kysymyksiä olet sinäkin ehkä pyöritellyt mielessäsi. Miksi Jumala antaa tilanteesi muuttua yhä pahemmaksi, vaikka miten paljon häntä rukoilisit? En tiedä, miksi, mutta sen tiedän, miten siinä tilanteessa on meneteltävä. Älä katso olosuhteita, katso Jeesusta, joka seisoo yhä vierelläsi. Ota käteesi virsikirja ja veisaa vanha hyvä virsi osastosta Ahdistukset ja lohdutus. Lue kirja, joka puhuu kärsimyksestä oikein.

Jeesus seiso epätoivon hetkellä isän vierellä. Niin hän seisoo sinunkin vierelläsi. Jeesus rakasti isää ja hänen poikaansa. Niin hän rakastaa sinuakin ja perhettäsi. Jeesus tahtoi noille kahdelle pelkkää hyvää kaikella sillä, minkä antoi heille tapahtua. Niin hän tahtoo sinullekin. Apu ei viivy yhtään sen kauemmin kuin on pakko. Kun isä oli oppinut sen, mitä hänen piti oppia, otettiin kärsimys häneltä pois. Markus kertoo: *Jeesus tarttui poikaa kädestä ja auttoi hänet jalkeille, ja hän nousi.* (27) Isä sai poikansa takaisin terveenä, ja niin hänet sai myös toivonsa menettänyt äiti.

Luvataanko siis Raamatussa, että kaikki uskovat paranevat sairauksistaan? Luvataan. Luvataanko siellä, että he parantuvat jo tämän elämän aikana? Ei luvata. Heprealaiskirjeessä kerrotaan Vanhan testamentin uskonsankareista näin: *Ja vaikka nämä kaikki uskon kautta olivat todistuksen saaneet, eivät he kuitenkaan saavuttaneet sitä, mikä oli luvattu.* (11:39*). Abraham ja Mooses eivät saaneet läheskään kaikkea, mitä Herra oli heille luvannut, emmekä sitä saa mekään. Mutta tulee päivä, jolloin saamme ihan kaiken – silloin kun astumme uuteen luomakuntaan Jeesuksen ja kaikkien pyhien kanssa.

Jeesuksella on hallussaan sana, jota henkimaailman on toteltava. Pitkäperjantaina hän jäi kuitenkin pahojen henkien armoille. Miksi? Siksi että sinä päivänä hän kantoi koko maailman epäuskon rangaistuksen ristipuulle. Myös niiden epäilysten, joita sinä ja minä povessamme kannamme. Mutta sinäkin päivänä Jeesus uskoi Taivaallisen Isänsä voimaan ja rakkauteen yhtään epäilemättä. ”*Isä, sinun käsiisi minä uskon henkeni.*” Näin hän huusi Isälleen, joka oli hänet hylännyt. Jeesuksen täydellisen uskon perusteella saamme myös me ”vain puoliksi uskovaiset” avun itsellemme ja rakkaillemme.

Loppujen lopuksi tekstimme perheen suurin tragedia kääntyi sen suurimmaksi voitoksi: sen kautta isä, poika ja äiti oppivat tuntemaan Jeesuksen ja löysivät tien taivaan kotiin. Jos sama saa tapahtua sinunkin perheellesi, silloin teidän tragedianne eivät totisesti ole menneet hukkaan.

9. JEEBUS KOHTAA MENESTYVÄN MIEHEN

Markus 10:17-27

ALUKSI: Matteus kutsuu tekstimme miestä nuorukaiseksi (19:22), ja Luukas kertoo hänen olleen korkeassa yhteiskunnallisessa asemassa, ilmeisesti korkean neuvoston jäsen (18:18). Tämä nuori poliitikko oli siis menestynyt todella hyvin elämässään. Huomatkaa, etteivät miehet juosseet eivätkä polvistuneet ihmisten eteen ajanlaskumme alun Israelissa.

1. Miettikää, mikä sai tämän menestyneen nuoren miehen käyttäytymään niin epätavallisesti kuin miten jae 17 häntä kuvaa?
  - Millä perustella mies uskoi Jeesuksen tietävän vastauksen kysymykseensä, vaikka ei ilmeisesti pitänytäkään häntä Jumalana?

2. Mitä Jeesus opettaa meille ihmisluonnosta jakeessa 18?
  - Mitä mieltä sinä olet: onko ihminen pohjimmiltaan hyvä vai paha? Perustele kantasi.

3. Miksi tällä miehellä ollut varmuutta pelastuksesta, vaikka hän oli noudattanut Jumalan käskyjä koko ikänsä?
  - Mistä syystä meilläkään ei välttämättä ole varmuutta siitä, mitä meille kuoleman jälkeen tapahtuu?

3. Moni poliitikko joutuu suuriin kiusauksiin rahan ja naisten suhteen. Miettikää, miten tämä mies oli selvinnyt kaikista kiusauksista lankeamatta niihin yhtään ainoata kertaa (19-20)?
  - Huomatkaa, että vuorisäärnan mukaan käskyjä on noudatettava myös ajatuksissa ja sanoissa, ei vain teoissa. Luuletteko, että mies oli tehnyt niin (19-20)? Perustelkaa vastauksenne.
  - Voisitko sinä vastata Jeesukselle samalla tavalla kuin nuori poliitikko vastasi?

4. Miehellä puuttui vielä yksi asia. Ehdottakaa eri vaihtoehtoja, mikä se asia oli (21)?

5. Millaisia asioita ihmiset yleensä pitävät aarteenaan (21)?
  - Tekstimme miehellä oli kaksikin aarretta maan päällä. Mitkä ne olivat?
  - Miten aarretta voidaan koota taivaaseen?
  - Vertaa taivaassa ja maan päällä olevaa aarretta keskenään? Mitä eroja niiden välillä on?

6. Miehellä oli luultavasti perhe ja vanhat vanhemmat elätettävänä. Mitä heille tapahtuisi, jos hän noudattaisi Jeesuksen käskyä jakeessa 21?
  - Voisitko sinä uskoa vastaavassa tilanteessa, että Jumala kyllä pitää huolen vaimostasi, lapsistasi ja vanhemmistasi?
  - Voisitko sinä luopua koko omaisuudestasi ja pankkitilistäsi, jos se olisi Jeesuksen seuraamisen ehto?

7. Mitä olisi tapahtunut, jos Jeesus olisi toivottanut miehen tervetulleeksi opetuslapsijoukkoonsa ilman yhtään ehtoa?
  - Jakeen 21 mukaan Jeesus katsoi nuorta poliitikkoa ja rakasti häntä. Miksi hän sitten sanoi miehelle niin kovat sanat, että tämä läksi pois?

8. Mitä vaihtoehtoja miehelle jäi, kun hän huomasi, ettei pysty luopumaan aarteestaan?
  - Miten Jeesus olisi ehkä reagoinut, jos mies olisi tunnustanut rakastavansa rahaa enemmän kuin Jumalaa, ja pyytänyt sitä anteeksi?

9. Vertaa toisiinsa sitä vastausta, jonka Jeesus antoi rikkaalle nuorukaiselle siihen vastaukseen, jonka hän antoi Pietarille (27).
  - Keskustelkaa aiheesta: Onko Jumalalle mahdollista pelastaa maalliseen aarteeseensa sidottu ihminen vai eikö ole?

ILOSANOMAKYSYMYKS: Jeesus luopui taivaallisesta aarteestaan tullessaan tänne maan päälle. Ristillä häntä kohtasi aarteeseensa ja epäjumaliinsa sidotun ihmisen rangaistus – sinun sijastasi. Mitä tämä tosiasia sinulle tänään merkitsee?

SELITYS: Jeesus on menossa Jerusalemiin viimeistä kertaa, kun hän kohtaa matkallaan menestyneen miehen. Markus kertoo: *Kun hän lähti jatkamaan matkaansa, muuan mies tuli juoksujalkaa, polvistui hänen eteensä ja kysyi: ”Hyvä opettaja, mitä minun pitää tehdä, jotta perisin iankaikkisen elämän?”* (10:17). Muut evankeliumit kertovat, että tämä mies oli nuori, rikas ja hyvässä yhteiskunnallisessa asemassa. Ettei vain olisi ollut suuren neuvoston eli eduskunnan jäsenenkin.

Mitä tekemistä tällaisella miehellä on sarjassa, jossa puhutaan Jeesuksen kohtaamisista kärsivien kanssa? Sitä, että kaikesta menestyksestään huolimatta miehellä oli polttava ongelma. Hän ei tiennyt, mihin hän joutuisi kuolemansa jälkeen. Entä jos edessä olisikin helvetti, ikuisen kärsimyksen paikka? Sellaista riskiä nuori mies ei tahtonut ottaa. Hän halusi selvittää asian juurta jaksuen ja saada rauhan sielulle. Ehkä kuuluisa rabbi Jeesus voisi antaa hänelle tyhjentävän vastauksen.

Entä sinä, pelottaako kuolema sinua? Tiedätkö, mitä sen jälkeen tapahtuu? Oletko aivan varma, ettei sinua odota iankaikkinen kadotus?

Kun nuori mies kuuli Jeesuksen saapuneen kaupunkiinsa, hän pinkaisi juoksuun. Lähi-idässä miehet eivät juokse eivätkä polvistu kenenkään eteen, varsinkaan keskellä katua. Nuorukaisen käytös osoitti, miten polttava hänen hätänsä oli.

”Hyvä opettaja, mitä minun pitää tehdä, jotta perisin iankaikkisen elämän?” (10:17). Mies puhutteli Jeesusta hyväksi opettajaksi, mutta Jeesuspa ei hyväksynytäkään tuota tittelä. Hän halusi enemmän. Miehen piti myöntää, että hän, Jeesus, joko oli Jumala tai sitten hän ei ollut hyvä ollenkaan. Siksi hän ei vastannut miehen kysymykseen, vaan teki vastakysymyksen: *”Miksi sanot minua hyväksi? Ainoastaan Jumala on hyvä, ei kukaan muu”* (18).

Mies hämmästy: eikö maailmassa muka ole yhtään hyvää ihmistä? Onhan heitä vaikka kuinka paljon. Meidän aikamme ihminen hämmästyisi vielä enemmän, jos hänelle väitettäisiin jotain tuollaista. Eikö suurin osa ihmiskunnasta ole sentään pohjimmiltaan ihan kunnan väkeä? Eino Leinoa siteeraten: ”Ei paha oo kenkään ihminen, vaan toinen on heikompi toista.” Pahoja ovat enintään vain murhaajat, raiskaajat ja pedofiilit.

Miten on, pidätkö **sinä** itseäsi hyvänä vai pahana ihmisenä?

Jeesus jatkoi: ”Käskyt sinä tiedät: älä tapa, älä tee aviorikosta, älä varasta, älä todista valheellisesti, älä riistä toiselta, kunnioita isääsi ja äitiäsi.” (19). Jostain syystä Jeesus luetteli rikkaalle nuorukaiselle vain puolet käskyistä. Lähimmäisen ruumis, aviopuoliso, omaisuus ja maine on jätettävä rauhaan. Vanhemmista on pidettävä huolta. Siinä kaikki. Jumalasuhteeseen liittyvät käskyt ja himoitsemiskielto loistavat poissaolollaan.

Nuori mies oli ehkä odottanut toisenlaista vastausta. Ei noita iänikuisia käskyjä, joita ei oikeastaan ollut edes kovin vaikea noudattaa. Mies vastasi hieman pettyneenä: *”Opettaja, kaikkea tätä olen noudattanut nuoresta pitäen”* (20).

Kas kummaa! Tässä meillä kerrankin on menestynyt mies, joka on elänyt elämänsä korkeaa moraalialue noudattaen. Hän ei ole valehdellut, hän on aina ollut uskollinen vaimolleen, rehellinen raha-asioissa ja kuuliainen vanhemmilleen. Tämä siitä huolimatta, että samat kiusaukset ovat häntä kohdanneet kuin muitakin menestyneitä miehiä: rahan, naisten ja lehmänkauppojen kiusaukset. Miksi noin hyvä mies ei sitten ole varma taivaaseen pääsystä? Mitä häneltä vielä puuttuu?

Jeesus katsoi nuorta miestä rakkaus silmissään ja kertoi hänelle, mitä häneltä puuttui. ”Yksi sinulta puuttuu. Mene ja myy kaikki, mitä sinulla on, ja anna rahat köyhille, niin sinulla on aarre taivaassa. Tule sitten ja seuraa minua.” (21). Matteus kertoo Jeesuksen vielä lisänneen: ”Jos tahdot olla täydellinen...” (19:21).

Nuorelta mieheltä puuttui enää yksi asia, sen jälkeen hän olisi täydellinen. Hänen pitäisi siirtää aarteensa maan päältä taivaaseen. Toisin sanoen: luopua kaikesta omaisuudestaan köyhien hyväksi. Jumala pystyisi aivan hyvin elättämään hänet ja hänen perheensä ilman rahaakin. Köyhät tarvitsivat hänen rahojaan enemmän, ja Jeesus tarvitsi häntä seuraajakseen. Miehen pitäisi siis noudattaa lain suurinta käskyä: rakastaa Jumalaa yli kaiken ja lähimmäistään kuten itseään.

Nuori mies oli vaikean valinnan edessä. Hän tahtoi saada itselleen taivasosuuden ja vapautua helvetin pelostaan. Mutta hänellähän oli perhe elätettävänä: vanhat vanhemmat ja luultavasti myös vaimo ja lapsia. Miten heille kävisi, jos hän nyt myisi isiltä perimänsä maat ja mannut? Missä perhe siitä lähtien asuisi? Kuka huolehtisi vanhuksista, kuka maksaisi lasten koulutuksen?

Ystäväni, mitä sinä tekisit, jos Jeesus vaatisi sinua luopumaan asunnostasi, autostasi, pankkitilistäsi ja seuraamaan häntä köyhänä kuin keppikerjäläinen? Ihminen uhraa aina toisiksi tärkeimmän aarteensa kaikkein tärkeimmän tähden. Jos raha on sinun aarteesi, sinä jätät Jeesuksen ja lähdet rahan perään, kuten rikas nuorukainen teki. Jos perhe on sinulle rakkaampi kuin Jeesus, sinä luovut Jeesuksesta perheen niin vaatiessa. Jos viina on tärkein asia elämässäsi, sinä annat kaiken muun mennä, kunhan vain viina jää. Jos taas Jeesus on sinulle kaikkein rakkain, silloin sinä voit tarpeen tullen luopua kaikesta muusta ja seurata häntä, vaikka henki menisi.

Mitä rikas nuorukainen siis teki? Markus vastaa: *Hän synkistyi siitä puheesta ja meni pois murheellisena, sillä hänellä oli paljon omaisuutta.* (22). Nuori mies oli saanut kysymykseensä selvän vastauksen. Tästä lähtien hän tiesi, ettei perisi iankaikkista elämää. Hän ei pääsisi taivaaseen kuoltuaan, vaan joutuisi helvettiin. Tämän tiedon kanssa oli varmasti raskasta elää ja vielä raskaampaa kuolla.

Usko on sitä, että tulemme Jeesuksen luo hätämme ja syntimme kanssa. Tämä mies tuli kyllä Jeesuksen luo, mutta hän ei tuonut Vapahtajalle syntejään, vaan erinomaisuutensa. Itse asiassa hänellä oli maan päällä kaksikin aarretta, joista hän ei halunnut luopua. Ensimmäinen oli hänen omaisuutensa ja toinen oli hänen synnittömyytensä.

Jeesuksen kohtaamiseen asti nuori mies oli luullut täyttäneensä kaikki käskyt ja olevansa melkein täydellinen. Siitä lähtien aina kuolemaansa asti hän tiesi, että hänellä oli yksi käsky vielä täyttämättä: *rakasta Jumalaa yli kaiken ja lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.* Hän ei ikinä pystyisi rakastamaan Jumalaa niin paljon, että voisi luopua omaisuudestaan hänen tähtensä. Eikä hän pystyisi rakastamaan köyhiä niin paljon, että voisi lahjoittaa heille kaikki rahansa.

Opetuslapset katselivat pettyneinä nuorukaisen loittonevaa selkää. He olisivat varmaan halunneet joukkoonsa yhden menestyneenkin miehen. Mutta Jeesus sanoi: *”Lapseni, Jumalan valtakuntaan on todella vaikea päästä. Helpompi on kamelin mennä neulansilmästä kuin rikkaan päästä Jumalan valtakuntaan.”* (24-25).

Kuvittelepa hetken verran, miltä kameli näyttäisi koettaessaan työntää päätään neulansilmän läpi. Mikä mahdoton, naurettava näky! Ja kuitenkin on todennäköisempää, että kamelin yritys onnistuu, kuin että rikas pystyy tunkemaan itsensä taivaan portista läpi. Tahtooko Jeesus siis sanoa, etteivät varakkaat ihmiset pääse koskaan taivaaseen?

Oikeastaan tekstimme nuorukaisella oli toinen aarre, joka oli hänelle vielä tärkeämpi kuin raha: hänen korkea moraalinsa. Juuri se teki taivaan portin hänelle neulansilmän kokoiseksi. Tehdäänpä pieni ajatusleikki. Entä jos rikas nuorukainen olisi pystynyt myymään omaisuutensa, olisiko hän sitten ollut täydellinen? Jos hänestä olisi tullut Jeesuksen opetuslapsi, mitä hän olisi julistanut kuulijoilleen? Eikö tätä: *”Tulkaa yhtä hyviksi ihmisiksi kuin mitä minä jo olen?”* Ristin juurella tuo mies ei olisi tajunnut ollenkaan, miksi Jeesuksen piti kuolla. Eihän hän tarvinnut armoa eikä syntien anteeksiantamusta. Oikeasti raha ei estänyt tätä miestä pääsemästä taivaaseen, vaan synnintunnon puute.

Markus jatkaa: Opetuslapset olivat yhä enemmän ihmeissään ja kyselivät toisiltaan: *”Kuka sitten voi pelastua?”* Jeesus katsoi heihin ja sanoi: *”Ihmisille se on mahdotonta, mutta ei Jumalalle; sillä Jumalalle on kaikki mahdollista.”* (26-27). Rikkaan nuorukaisen suurin virhe oli se, että hän tahtoi pelastaa itsensä omilla teoillaan. Hän kysyi: Mitä **minun** pitää **tehdä**, jotta perisin iankaikkisen elämän? Sen sijaan hänen olisi pitänyt kysyä: Mitä **Jumala** on tehnyt, että minä voisin periä iankaikkisen elämän?

Jeesus osoitti rikkaalle nuorukaiselle, että itsensä pelastaminen on hänelle ja kaikille muillekin ihmisille mahdotonta. Opetuslapset hämmästyivät. Joutuisivatko siis kaikki ihmiset helvettiin?

Kuvitellaanpa vielä, ettei rikas nuorukainen olisikaan lähtenyt pois Jeesuksen luota. Sen sijaan hän olisi pyytänyt tältä polvillaan itku kurkussa: *”Herra, armahda minua. Minä en pysty luopumaan omaisuudestani. Minulla ei ole niin paljon uskoa. Anna minulle anteeksi epäuskoni, äläkä heitä minua pois luotasi!”* Mitä Jeesus olisi hänelle vastannut? Eikö näin: *”Sitä joka minun luokseni tulee, minä en aja pois”* (Joh. 3:37). Jos nuori mies olisi toiminut tällä tavalla, hänen tililleen taivaaseen olisi talletettu maailman suurin aarre: syntien anteeksiantamus.

Mies luuli, että vaihtoehdot ovat nämä: joko täytän lain tai joudun lähtemään Jeesuksen luota pois. Oikea vaihtoehto olisi ollut se, että hän olisi pysynyt Jeesuksen luona syntisenäkin. Hän ei tosin pystynyt hankkimaan itselleen aarretta taivaaseen luopumalla kaikesta. Mutta aarre olisikin ollut hänelle ilmainen. Jeesushan maksoi sen verellään. Hän suostui uhraamaan Isänsä, kotinsa, maineensa ja henkensä rikkaan nuorukaisen puolesta – ja meidän puolestamme. Jeesus oli täydellisen hyvä ihminen, ja silti hänet naulittiin ristille kuin maailman pahin roisto. Hän joutui kulkemaan neulansilmän läpi ristiä kantaen, koska me emme ole pystyneet noudattamaan ainuttakaan Jumalan käskyä.

Älä siis sinä tee rikkaan nuorukaisen virhettä. Älä lähde Jeesuksen luota pois. Jollei sinua ole vielä kastettu, niin mene kasteelle. Pysy uskovien yhteydessä, kuule ja lue Jumalan sanaa ja ota ehtoollisella vastaan Jeesuksen ruumis ja veri. Silloin ei taivaallista aarrettasi voi kukaan sinulta viedä.

10. JEEBUS KOHTAA VEROKARHUN Luukas 19:1-10

ALUKSI: Israelin veronkerääjät eli publikaanit olivat kuuluja epärehellisyydestään. He olivat miehitysvallan (roomalaisten) palveluksessa ja yleensä he myös pistivät rahaa omaan taskuunsa ja rikastuivat kanssaihmiensä kustannuksella. Jakeesta 7 näemme, miten epäsuosittu mies Sakkeuskin oli. Jeesus kävi Jerikossa tietääksemme vain kerran, viikkoa ennen kuolemaansa. Siihen mennessä hän oli toiminut julkisesti kolme vuotta. Monet tiesivät, että hän oli valinnut opetuslapsekseen yhden veronkantajan.

1. Voiko ihminen olla onnellinen, jos hänen ympäristönsä pitää häntä varkaana.
  - Miettikää, mitä Sakkeuksen elämään oli ehkä nuoruudessa vaikuttanut se, että hän oli lyhempi kuin muut (1-3)?
  - Miten ihminen voi päästä siitä yli, että häntä on lapsena tai nuorena kiusattu?
2. Miettikää, miksi Sakkeus oli valinnut itselleen veronkantajan ammatin?
  - Miten veronkerääjät ehkä puolustelivat käytöstään viedessään köyhältä hänen viimeisen lampaansa/penninsä.
  - Sakkeuksesta oli vähitellen tullut verotoimiston johtaja. Miettikää, mitä ominaisuuksia siihen vaadittiin, että joku pääsi miehitetystä maassa suuren kaupungin verojohtajaksi? (Voiko helläsydäminen mies mielestänne menestyä tuollaisessa ammatissa? Perustelkaa mielipiteenne).
3. Miten Sakkeus ehkä suhtautui siihen, että kaikki jerikolaiset halveksivat häntä (7)?
  - Sakkeus oli luultavasti lähempänä viittäkymmentä, sillä johtajaksi pääseminen vie aina aikaa. Hänellä oli siis jo isoja lapsia. Mitä lapset ehkä isänsä ammatista ajattelivat?
  - Ihminen miettii usein viisikymppisenä uudelleen elämänsä arvot. Mitä luulette Sakkeuksen toivoneen eniten elämältä tässä vaiheessa?
4. Yleensä veronkerääjät eivät tuohon aikaan halunneet olla missään tekemissä uskovaisten kanssa ja päinvastoin. Miettikää eri syitä, miksi Sakkeus tahtoi ehdottomasti nähdä Jeesuksen?
  - Itseään kunnioittava mies ei koskaan juokse Lähi-idässä. Miksi Sakkeus käyttäytyi niin epäsovinnaisesti kuin jakeissa 3-4 kuvataan?
  - Metsäviikunapuu voi kasvaa 10 m korkeaksi, tiheäoksaiseksi puuksi. Mitä luulette, toivoiko verojohtaja tulevansa nähdyksi puussa vai toivoiko hän, ettei kukaan näkisi häntä siellä? Perustelkaa vastauksenne.
5. Tämä oli Jeesuksen ensivisiitti Jerikoon. Mitä Sakkeus ehkä ajatteli kuullessaan yhtäkkiä nimensä Jeesuksen suusta?
  - Yhdessä syöminen oli juutalaisille ystävyuden merkki. Milloin Jeesus oli päättänyt, että hän menee Sakkeuksen luo kylään ja ryhtyy hänen ystäväkseen (5)? Miettikää eri mahdollisuuksia.
6. Miten Sakkeus olisi ehkä reagoinut, jos Jeesus olisikin sanonut hänelle puun alta: ”Jos muutat epärehellisen elämäntapasi, niin sitten tulen luoksesi kylään” (5)?
  - Miten sinä reagoisit, jos joku sanoisi sinulle: ”Jos muutut ensin hyväksi ihmiseksi, niin sitten tahdon olla ystäväsi”?
  - Miksi ihminen ei muutu, vaikka häntä käskettäisiin muuttumaan?
7. • Mikä kiire Jeesuksella oli tuossa tilanteessa (5)?
  - Luuletteko, että Sakkeus tunsu itsensä noloksi laskeutuessaan puusta kaikkien nähden? Miksi, miksi ei (6)?
  - Mikä jerikolaisia ärsytti eniten Jeesuksen käyttäytymisessä (7)?
7. Mikä muutti yhtäkkiä Sakkeuksen rahanhimoisen sydämen (8)?
  - Oletetaan, että Sakkeuksella oli omaisuutta miljoona euroa, joista hän oli kavaltanut satatuhatta. Paljonko hänelle jäi entisestä omaisuudesta käteen?

- Mitä jerikolaiset ajattelivat, kun verojohtaja rakennutti puolella omaisuudestaan esimerkiksi vanhainkodin, ja kierteli sen jälkeen kaupunkilaisten ovilla maksamassa verovilppinsä nelinkertaisesti takaisin? Vrt. jae 7.

8. Abraham oli juutalaisten esi-isä ja kristittyjen uskon isä. Mitä Jeesus tarkoitti sillä, että Sakkeuskin on Abrahamin poika (9)?

- Milloin Sakkeus tuli mielestänne uskoon, mainitkaa jae?
- Mitä tapahtui sille rangaistukselle, jonka Jumala oli laissaan säätänyt varkaita varten?

9. Kumpi etsi kumpaa: Jeesus Sakkeusta vai Sakkeus Jeesusta (10)?

- Mitä Sakkeus ehkä ajatteli kuullessaan viikon päästä Jeesuksen kuolleen ristillä? Entä mitä hän ajatteli kuullessaan ylösnousemuksesta?

ILOSANOMAKYSYMYS: Matkallaan Jerusalemiin ristiinnaulittavaksi Jeesus poikkesi Jerikoon nimenomaan Sakkeuksen tähden. Antaessaan hänelle synnit anteeksi hän tiesi, että hänen itsensä pitää kantaa niiden rangaistus ristille. Syntien anteeksisaaminen oli ilmaista Sakkeukselle, samoin meille, mutta Jeesukselle se maksoi hänen henkensä. Mitä tämä tosiasia tänään sinulle merkitsee?

SELITYS: Jeesus kulki ensimmäisen kerran Jerikon kautta vasta ollessaan menossa Jerusalemiin kärsimään ja kuolemaan. Jerikohan on yksi maailman vanhimpia kaupunkeja. Ikää sillä on ainakin 7000 vuotta. Noin vuonna 30 jKr. sen verovirastoa johti mies nimeltä Sakkeus. Luukas kuvaa häntä sanomalla, että hän oli publikaanien esimies ja hyvin rikas. Valitettavasti veronkantajat keräsivät tuohon aikaan rahaa paitsi roomalaisille miehittäjille myös omaan pussiinsa. Siinä ei sääliyty mummoa, jolla ei ollut, millä maksaa. Pakkahuutokauppaan vain viimeinenkin vuohi. Tässä se oli Sakkeuksenkin rikastumisen salaisuus.

Jerikon verojohtajalla oli ulkonäkökompleksi. Mahdollisesti häntä oli kiusattu koulussa pienen kokonsa vuoksi. Ehkä hän oli valinnut veronkerääjän ammatinkin juuri siksi, että pääsisi kiusaajiensa niskan päälle. Raha oli Sakkeukselle arvonannon korvike. Ystäviä ei publikaanin virka kuitenkaan tuonut mukanaan. Kaikki kunnan kansalaiset pitivät näet veronkerääjiä epärehellisinä isänmaan pettureina ja välttivät heidän seuraansa.

Käsi sydämelle, ystäväni. Oletko **sinä** rehellinen raha-asioissa? Osaatko erottaa, mikä on sinun omaasi ja mikä toisen omaa? Maksatko verosi kunnian ja omantunnon kautta? Rehellisyyttäsi voidaan mitata tällä Raamatun sanalla: joka on vähässä rehellinen, se on paljossakin rehellinen. Joka on vähässä väärä, se on paljossakin väärä.

Asemastaan päätellen Sakkeuksen täytyi olla jo keski-ikäinen mies. Mahdollisesti viideskymmenes ikävuosi hämötti jo silmien edessä. Ilmeisesti verojohtaja oli joutunut keski-ään kriisiin. Ehkä lapset olivat kärsineet isänsä ammatista ja suhtautuivat häneen kriittisesti. Ehkä kuoleman alkoi jo kummitella mielessä – ja se, mitä kuoleman jälkeen tapahtuisi. Sakkeus oli oppinut muinoin synagogakoulussa kymmenen käskyä ja tiesi, että Jumala rankaisee kaiken epärehellisyyden.

Jo kolmen vuoden ajan Jerikon verojohtaja oli kuullut huhuja nasaretilaisesta rabbista. Hän ei ollut milloinkaan Jeesusta nähnyt, koska Jerusalemiin mennessään tämä kulki aina Samarian kautta. Publikaanien pariin oli kuitenkin levinnyt sellainen uskomaton huhu, että Jeesus seurusteli heikäläistenkin kanssa. Jopa yksi hänen opetuslapsistaan oli kuoleman mukaan entinen publikaani!

Ja nyt tuo Jeesus oli lopultakin tullut Jerikoon. Sakkeus olisi halunnut tavata kuuluisan rabbin, mutta eihän hän kehtaisi millään puhutella tätä kaupunkilaisten kuullen. Enintään hän saattoi toivoa näkevänsä Jeesuksen vilaukselta. Sekin toive osoittautui kohta turhaksi. Luukas kertoo: *Sakkeus halusi nähdä, mikä mies Jeesus oli, mutta ei pienikokoisena ylettynyt kurkistamaan väkijoukon takaa. Niinpä hän juoksi jonkin matkaa edemmäs ja kiipesi metsäviikunapuuhun nähdäkseen Jeesuksen, joka oli tulossa sitä tietä.* (3-4).

Kaipausta saada nähdä Jeesus edes vilahdukselta sai Sakkeuksen riskeeraamaan kasvojen menetyksen. Itseään kunnioittavat veroviraston johtajat eivät nimittäin juoksentele pitkin katuja, eivät ainakaan Lähi-idässä. Eivät he kiipeile puussakaan; sitä tekevät lähinnä vain pikkupojat. Verojohtajan käytös osoittaa, miten tärkeää Jeesuksen näkeminen hänelle oli. Metsäviikunapuu on kymmenisen metriä korkea puu, jonka leveiden oksien sekaan pieni mies voi helposti piiloutua. Sakkeus istui puussa hiirenhiljaa, eikä uskonut kenenkään kiinnittävän itseensä huomiota. Hän ei halunnut joutua kaupunkilaisten pilkan kohteeksi.

Jos uskoa on se, että ihminen tulee hätänsä ja syntinsä kanssa Jeesuksen luo, niin oliko Sakkeuksen käytös osoitusta hänen uskostaan? Ehkäpä se oli sitä, mitä körtit kutsuvat ikävöiväksi uskoksi. Sakkeus olisi halunnut päästä Jeesuksen ystäväksi, mutta ei uskonut sen olevan mahdollista. Hän oli siihen mielestään liian suuri syntinen. Mutta silti hän tuli niin lähelle Jeesusta kuin uskalsi.

Puussa istuessaan Sakkeus koki elämänsä yllätyksen. Jeesus ei kulkenutkaan ohi, vaan pysähtyi puun alle. Yhtäkkiä verojohtaja kuuli hänen suustaan oman nimensä: *Sakkeus!* Hän pelästyi ja nolostui. Mistä ihmeestä tuo rabbi voi tietää hänen nimensä ja piilopaikkansa? Ja jos hän tiesi niin paljon, niin ehkä hän tiesi kaiken muunkin. Epärehellisen verotuksen. Sorron ja ryöväyksen.

Mutta yllätykset eivät loppuneet vielä tähänkään. Kuuluisa rabbi katsoi puussa istuvaa miestä eikä nuhdellut häntä sanallakaan. Ei puhettakaan, että verojohtaja olisi nolattu koko kaupungin edessä. Sen sijaan Jeesus sanoi: *”Sakkeus, tule kiireesti alas. Tänään minun on määrä olla vieraana sinun kodissasi.”* (5). Mitä kummaa? Sakkeus oli ihan pyörällä päästään. Oliko tuo kuuluisa rabbi suunnitellut tulevansa hänen luokseen yökylään? Juutalaisille yhdessä syöminen oli ystävyuden merkki. Jeesus siis tarjosi ystävyyttään hänelle, kaupungin rötösherralle. Hyvin tietäen, mitä kaikkea hän oli tehnyt.

Luukas jatkaa: *Sakkeus tuli kiireesti alas ja otti iloiten Jeesuksen vieraakseen.* (6). Verojohtaja tuli niin iloiseksi, ettei tiennyt, miten päin olisi ollut. Pää pystyssä hän laskeutui viikunapuusta ja johdatti Jeesuksen komeaan kotiinsa. Palvelijoiden käskettiin valmistaa päivällinen kolmelletoista kunnivieraalle. Vaimo ja lapset ihmettelivät vieressä, mitä oikein oli tapahtunut.

Mutta mitä sanoivat jerikolaiset? Luukas kertoo: *Kun ihmiset näkivät sen, he sanoivat paheksuen: ”Syntisen miehen talon hän otti majapaikakseen.”* (7). Jerikolaiset siis suuttuivat. Olisihan kaupungissa ollut monta kunniallistakin kansalaista, joiden luona Jeesus olisi voinut yöpyä. Miksi hänen piti valita tuo rötösherra? Eikö nasaretilaisen rabbin käytös ollut suorastaan synnin suosimista? Hänhän ei ollut valinnut majapaikakseen sorretun taloa, vaan sortajan. Eikö hän pelännyt synnin ja saastaisuuden tarttuvan itseensä? Jerikolaiset reagoivat kuin kaupungissa olisi ollut vain yksi ainoa syntinen ja he kaikki muut olisivat olleet puhtaita pulmusia.

Aterian aikana Sakkeuksen mielessä kypsyi suunnitelma. Kun jälkiruokakin oli syöty, hän nousi pystyyn, kilisti lasia ja piti pienen puheen. *”Herra, näin minä teen: puolet omaisuudestani annan köyhille, ja keneltä olen liikaa kiskonut, sille maksan nelinkertaisesti takaisin.”* (8). Hetkinen, otetaanpa uusiksi. Paljostako tämä rahanhimoinen verokarhu oli yhtäkkiä valmis luopumaan? Jos hänellä oli miljoona euroa, niin puoli miljoonaa meni heti päältä köyhien auttamiseen. Sillä summalla saatiin Jerikon köyhille varmaan rakennetuksi sekä koulu että lasaretti.

Seuraavana päivänä verotoimiston oveen ilmestyi lappu, jossa luki jotensakin näin: *”Jos olet maksanut liikaa veroja nykyisen verojohtajan aikana, voit tulla perimään summan nelinkertaisena takaisin.”* Nelinkertaisena – ei kai nyt sentään? Mooseksen laki määräsi, että ryöstösaalis piti palauttaa kahdenkymmenen prosentin korolla, mutta varastettu lammas nelinkertaisesti. Sakkeus valitsi rankimman pykälän.

Tehdäänpä pieni laskutoimitus. Oletetaan yhä, että Sakkeuksella oli miljoona euroa. Jos hän oli kahminut itselleen viisituhatta euroa jokaisena kahtenäkymmenenä virkavuotenaan, joutui hän palauttamaan neljäsataatuhatta. Hänelle itselleen ei jäänyt kuin kymmenen prosenttia koko suuresta omaisuudestaan. Jos hän oli kahminut enemmän, ei jäljelle jäänyt yhtään mitään.

Jerikolaisten katkeruus suli kuin jää auringossa, kun he tulivat verotoimistosta kotiinsa taskut rahaa pullottaen. Jolta oli viety viisikymmentä euroa, se sai kaksisataa veronpalautusta! Jolta oli viety viisisataa, sille palautettiin kaksituhatta.

Mikä sai Sakkeuksen toimimaan tällä tavalla? Se, että hän tiesi saaneensa syntinsä anteeksi. Mitkään parannussaarnat eivät olleet pystyneet muuttamaan hänen sydäntään. Sen muutti vain armo ja rakkaus. Sakkeus sai omakseen jotain sellaista, mitä rahalla ei voi ostaa: Jeesuksen ystävyuden, puhtaan omantunnon ja pääsyn taivaaseen. Omaisuudesta luopuminen tuntui pikkujutulta näiden aarteiden rinnalla.

Jeesus esitti kommentin Sakkeuksen puheeseen: *”Tänään on pelastus tullut tämän perheen osaksi. Onhan hänkin Abrahamin poika.”* (9). Juutalaiset eivät yleensä pitäneet julkisyntisiä Abrahamin jälkeläisinä. Sakkeuksella oli nyt kuitenkin sama usko kuin kuuluisalla esi-isällään. Molemmat uskoivat Jumalaan, joka vanhurskauttaa jumalalattoman. Sen uskon perusteella Sakkeus pääsi takaisin Abrahamin pojan asemaan ja Jumalan kansan jäseneksi. Niin pääset sinäkin, jos uskot kuten nuo kaksi uskoivat: Jumala vanhurskauttaa jumalattoman.

Jeesus jatkoi: *Juuri sitä, mikä on kadonnut, Ihmisen Poika on tullut etsimään ja pelastamaan.* (10). Sakkeus oli luullut etsivänsä Jeesusta kiivetessään metsäviikunapuuhun. Itse asiassa Jeesus olikin etsinyt häntä. Koko hänen matkasuunnitelmansa oli tehty sitä silmällä pitäen, että hän voisi tavata Jerikon verojohtajan ennen kuolemaansa.

Vielä Jeesus sanoi: *Tänään on pelastus tullut tämän perheen osaksi* (10). Jeesuksen vierailu muutti myös Sakkeuksen vaimon ja lasten elämän. Lapset menettivät perintönsä, mutta tilalle he saivat rehellisen isän. Isän, joka tunnusti syntinsä ja pyysi niitä anteeksi. Isän jolla oli aikaa viedä lapsensa Jumalan sanan kuuloon ja pitää kotihartauksia. Se oli toki paljon suurempi perintö kuin lihavinkaan pankkitili olisi ollut.

Luultavasti Sakkeus läksi tuona pääsiäisenä pitkästä aikaa Jerusalemin juhlille. Ehkä hän seiso Golgatalla katselemassa Jeesuksen kärsimystä. Vähitellen hänelle selvisi, että Jeesuksen kuolema oli hänen oma kuolemansa – varkaan kuolema. Jeesus ei olisi voinut antaa hänelle hänen syntejään anteeksi, jollei hän olisi ollut valmis kärsimään niiden rangaistusta. Ja heti kun Sakkeus kuuli huhuja Jeesuksen ylösnousemuksesta, hän uskoi niihin. Luultavasti hänet perheineen kastettiin ensimmäisten jerikolaisten joukossa.

Jeesus etsii tänäkin päivänä sitä, mikä kadonnut on – sinuakin. Hänellä on yhä sellainen matkasuunnitelma, että hän tahtoo tulla syntisten luo kylään. Jeesus koputtaa nyt sinun ovellesi ja tahtoisi tuoda tuliaisi-naan samat aarteet kuin Sakkeukselle. Avaatko sinä hänelle ovesi? Kotisi ja sydämesi oven avaaminen tarkoittaa sitä, että avaat myös kirkon oven ja Raamattusi kannet. Sieltä löydät tämän viestin: *Ihmisen Poika on tullut etsimään ja pelastamaan sitä, mikä kadonnut on.*

11. JEESUS KOHTAA SOKEAN KERJÄLÄISEN

Markus 10:46-52

ALUKSI: Jeesus kävi Jerikossa tietävästi vain kerran. Se tapahtui hänen ollessaan viimeisellä matkalla Jerusalemiin. Jeesus oli suoraan alenevassa polvessa Daavidin poika. Jumala oli luvannut Daavidille 1000 vuotta aikaisemmin, että hänen poikansa istuisi iankaikkisesti Israelin valtaistuimella (2. Sam. 7:12-16). Maata hallitsevat roomalaiset eivät kuitenkaan sietäneet puhetta Israelin kuninkaista. Itse asiassa Jeesusta oli nimitetty Daavidin pojaksi vain kerran tähän mennessä, ja se oli tapahtunut maan rajojen ulkopuolella (Matt. 15:21-28).

1. Mikä mielestäsi siinä olisi pahinta, jos sinun pitäisi elättää itsesi kerjäämällä?

- Mitä kaikkea ihminen voi oppia elämästä, ihmisistä ja päivänpolttavista puheenaiheista istuessaan vuodesta toiseen valtatievarrella (46b)?
- Luuletko, että Bartemaios päätteli itse Jeesuksen olevan Daavidin poika vai kuuliko hän sen muilta? Perustele vastauksesi.

2. Mistä johtuu, ettei kukaan vienyt Bartimaiosta parannettavaksi 30 km päähän Jerusalemin juhliille, missä Jeesus kävi säännöllisesti pari kertaa vuodessa?

- Mitä eri mahdollisuuksia sokealla kerjäläisellä oli tavoittaa Jeesus, jos tämä joskus sattuisi tulemaan Jerikoon?

3. Miksi Bartemaios ei pelännyt roomalaisia karjussa täysin palkein Daavidin pojan nimeä (47)?

- Millä kahdella tavalla Bartimaioksen huuto muuttui, kun häntä koetettiin vaientaa (47-48)?
- Miten Jeesus reagoi Daavidin pojan titteliin?

4. Mieti eri syitä, miksi ihmiset tahtoivat vaientaa Bartimaioksen avunhuudon?

- Mitä ympärillä olevien ihmisten olisi pitänyt tehdä sen sijaan, että he käskivät Bartimaiosta pitämään suunsa kiinni (48)?

5. Miltä Bartemaioksesta tuntui, kun hän kuuli Jeesuksen kutsuneen häntä luokseen (49-50)?

- Luultavasti Bartemaios oli siihen asti pitänyt hyvää huolta viitastaan, joka toimitti myös patjan ja peiton virkaa öiseen aikaan. Mitä osoittaa, että hän nyt yhtäkkiä heitti sen menemään (50)?

6. Miksi Jeesus kysyi Bartimaiokselta itsestään selvää asiaa (51)?

- Jeesus kysyy sinultakin tänään: ”Mitä haluat minun tekevän sinulle?” Mitä sinä hänelle vastaat? (Voit vastata hiljaa sydämässäsi).

7. Millä tavalla Jeesus paransi Bartimaioksen silmät (52)?

- Alkukielen verbi jakeessa 52 voidaan kääntää kahdella tavalla: ”Mene, uskosi on ”parantanut sinut” tai ”pelastanut sinut”? Missä Bartimaioksen usko oli tullut näkyviin?
- Mitä jerikolaiset ehkä ajattelivat, kun Jeesus tällä tavalla ylisti sokean kerjäläisen uskoa?

8. Bartemaios läksi kulkemaan Jeesuksen perässä Jerusalemiin (52b). Mitä hän läksi sinne tekemään?

- Seuraavana päivänä koko kansa tervehti Jeesusta Jerusalemin porteilla kuninkaana ja Daavidin Poikana (11:9-10). Minkä verran luulette Bartimaioksen huudon vaikuttaneen asiaan?
- Mikä oli ollut Bartemaioksen sokeuden tarkoitus?

ILOSANOMAKYSYMYKSI: Vain viikko tämän jälkeen Bartemaios joutui näkemään vastaparantuneilla silmillään, miten hänen hyväntekijänsä lyötiin ristille. Varmaan hänen uskonsa joutui silloin kovalle koetukselle. Mutta pääsiäisaamuna hän kuuli Jeesuksen nousseen kuolleista ja uskoi sen heti. Uskothan sinäkin sen!

SELITYS: Mietipä, mikä sinusta olisi vaikeinta, jos joutuisit elättämään itsesi kerjäämällä? Nöyryytyskö? Sekö että entiset ystäväsi näkisivät sinut alennuksen tilassa? Vai köyhyys? Se, ettet voisi koskaan aamulla tietää, saatko hankituksi tarpeeksi rahaa sen päivän ruokaan. Vai epävarma tulevaisuusko? Mitä tapahtuisi, kun et enää jaksaisi istua ulkona kerjäämässä joka säällä?

Jerikon portin pielessä oli vuosikaudet istunut sokea kerjäläinen nimeltä Bartimaios. Nimi tarkoittaa Timaioksen poikaa; miehen ristimänimeä emme tiedä. Bartimaios oli joskus ollut näkevä ja elänyt normaalia elämää. Kun hän sitten sokeutui, oli hänen ruvettava kerjäämään. Ei ollut ketään, joka olisi pitänyt hänestä huolta. Mihän Bartimaioksen perhe oli joutunut, sitä emme tiedä. Varmaan mies kyseli Jumalalta, miksi juuri hänen piti menettää näkönsä. Mitä pahaa hän oli tehnyt ansaitakseen niin kovan kohtalon?

Jerikon ympärillä oli muuri ja muurissa oli portti. Bartimaios oppi liikkumaan kepin kanssa kortteeristaan tuon portin pieleen. Se ei ollut ollenkaan huono paikka kerjätä, sillä portin läpi kulki päivittäin paljon ihmisiä sisään ja ulos. Puhumattakaan nyt juhla-ajoista, jolloin kansa matkusti sankoin joukoin Jerikon kautta Jerusalemiin.

Bartimaios oli siis sokea, mutta kuulossa hänellä ei ollut mitään vikaa. Päinvastoin. Mies oppi monia asioita pelkästään istumalla ja kuuntelemalla. Vähitellen hänestä tuli oikea äänten asiantuntija. Miltä kuulostavat sellaisen ihmisen askelet, joka ehkä antaisi rahaa? Entä sellaisen, jolta ei kannattaisi pyytää mitään?

Baritimaios kuuli myös uutisten pätkiä ja oppi yhdistelemään niitä toisiinsa. Kolmen viime vuoden aikana hän oli kuullut usein mainittavan nasaretilaisen rabbin nimeä ja hänen ihmetekojaan. Bartimaios tiesi Raamatusta sen, mitä oli synagogakoulussa poikasena oppinut. Nyt hän osasi laskea yhteen yksi ynnä yksi. Tuo nasaretilainen rabbi oli ilmiselvästi paitsi opettaja ja parantaja, myös muinaisen kuningas Daavidin poika.

Kaikki juutalaiset tiesivät, että Jumala oli luvannut Daavidin pojalle ikuisen valtaistuimen. Sehän se juuri olikin niin katkeraa, että vuosisata toisensa jälkeen kului eikä luvattua Messias-kuningasta kuulunut. Nyt maata hallitsivat roomalaiset, joiden kuullen Israelin kuningashaaveista ei voinut hisahtaakaan. Jeesus oli itsekkin välttänyt sukujuuristaan puhumista.

Kolme vuotta Bartimaios oli odottanut Jeesusta Jerikoon, mutta turhaan. Joka vuosi nasaretilainen rabbi oli käynyt Jerusalemissa, mutta aina Samarian kautta. Jos Bartimaioksella vain olisi ollut joku saattaja, hän olisi mennyt Jerusalemin juhlille ja etsinyt Jeesuksen käsiinsä. Mutta sellaista saattajaa ei ollut. Jerikossa ei ollut ketään, joka olisi välittänyt sokean kerjäläisen toivomuksista.

Bartimaioksella oli kuitenkin suunnitelma valmiina. Hän tiesi, mitä tekisi, jos tuo rabbi sattuisi joskus ilmestymään Jerikoon. Lopulta se sitten tapahtui: Jeesus Nasaretilaisen kerrottiin saapuneen kaupunkiin. Yön hän oli viettänyt verojohtajan kodissa, mutta aamulla hän jatkaisi matkaansa. Jeriko oli täynnä pyhiinvaeltajia ja väentungos portilla suuri. Bartimaios ei tiennyt, milloin Jeesus kulkisi siitä ohi, ja alkoi siis huutaa kurkku suorana: ”*Jeesus, Daavidin Poika, armahda minua!*” (10:47).

Kansanjoukko hätkähti. Huusiko tuo kerjäläinen todella Daavidin poikaa? Mutta sehän oli sama kuin huutaisi ”eläköön kuningasta” roomalaisten kuullen. Pääsiäisjuhla oli tulossa ja sotilaita kaikkialla. He eivät kyllä suvaitsi tuollaista kapinan nostatusta. Kukaan muu ei ollut nimittänyt julkisesti Jeesusta Daavidin pojaksi paitsi kanaanilainen nainen, ja se episodihan oli tapahtunut ulkomailla.

Suurin osa väkijoukosta ei tiennyt mitään Jeesuksen sukujuurista. Oliko hän siis todella Daavidin poika? Tiedettiin vain, että hän oli Nasaretista kotoisin, eikä sieltä pitänyt tulla kuninkaita. Mutta nyt kaikki kuulisivat, mitä titteliä sokea kerjäläinen hänestä käytti. Markus kertoo: *Monet käskivät Bartimaioksen olla hiljaa, mutta hän vain huusi entistä kovemmin: ”Daavidin Poika, armahda minua!”* (48).

Jotenkin kerjäläinen tajusi, ettei tämä tilaisuus enää toistuisi. Se oli nyt tai ei koskaan. On kuin hän olisi aavistanut, että Jeesuksella oli vain viikko elinaikaa jäljellä. Mies huusi kuin palosireeni. Kun hänen käskettiin vaieta, hän vain korotti ääntään ja jätti huudostaan Jeesuksen nimen pois: ”*Daavidin Poika, armahda minua!*” Huuto kuulosti yhä provosoivammalta. Kaikki jännittivät, miten Jeesus itse tähän titteliin reagoisi.

Väkijoukosta ei löytynyt ketään, joka olisi sanonut huutavalle kerjäläiselle: ”Annahan kun minä talutan sinut hänen luokseen.” Miksi ei löytynyt? Siksi että kerjäläinen oli köyhä, likainen, haiseva ja täynnä syöpäläisiä. Milloin lie viimeksi pessyt itsensä ja vaatteensa? Kuka nyt haluaisi esitellä arvovieraalle tuollaisen surkimuksen? Vaientajat eivät uskoneet, että Jeesus voisi ja tahtois auttaa jopa kaupungin kurjinta surkimusta.

Markus kertoo: *Silloin Jeesus pysähtyi ja sanoi: "Kutsukaa hänet tänne."* (49). Yhtäkkiä koko kansanjoukko tajusi: Jeesus Nasaretilainen myöntää olevansa odotettu Daavidin poika. Hän ei voi valehdella, koska asian voi tarkastaa milloin hyvänsä sukuluettelosta. Ihmisille valkeni, että jos Israel olisi itsenäinen kuningaskunta, niin Jeesus istuisi nyt sen valtaistuimella.

Siihen asti ei kukaan ollut suostunut tarttumaan kerjäläisen käteen, mutta nyt oli ääni kellossa muuttunut. Markus kertoo: *He menivät kutsumaan sokeaa ja sanoivat hänelle: "Älä pelkää. Nouse, hän kutsuu sinua."* Äsken huudettiin "turpa kiinni" ja nyt sanotaan "älä pelkää". Mikä tämän muutoksen sai aikaan? Se että itse Messias, Daavidin Poika oli osoittanut kiinnostusta halpaa kerjäläistä kohtaan.

Markus kertoo: *Mies heitti viittansa yltään ja nousi kiireesti jaloilleen* (50). Tämä oli Bartimaioksen elämän tähtihetki. Daavidin Poika kutsui häntä! Kerjäläinen hyppäsi pystyyn ja alkoi hapuillen etsiä tietä Jeesuksen luo. Kallisarvoinen viittakin jäi tienposkeen, mitä ei ollut tapahtunut koskaan aikaisemmin. Viitta oli näet kerjäläisen tärkein omaisuus, joka toimitti öisin sekä patjan että takin virkaa. Jos se katoaisi, olisi vahinko korvaamaton.

Mutta Bartimaios oli nyt niin varma parantumisestaan, että uskoi löytävänsä viitan myöhemmin. Tai ehkä hän jopa ostaisi uuden ja paremman, kunhan pääsisi töihin. Sitä paitsi viitta oli niin likainenkin, ettei siinä kehdannut kuninkaan eteen mennä. Ja sen helmat hiljentäisivät vauhtia hänen hapuillessaan tietä Jeesuksen luo.

Usko on sitä, että menemme hätämme ja syntimme kanssa Jeesuksen luo. Bartimaios ei nähnyt, missä Jeesus oli, mutta äkkiä hän kuuli jonkun esittävän itselleen kysymyksen: *"Mitä haluat minun tekevän sinulle?"* (51). Äänten analyytikko tajusi heti: se on Jeesus. Tuollaista ääntä ei ole kenelläkään muulla. Jeesuksen kysymys saattoi kuulostaa tosi oudolta kerjäläisen korvissa. *"Mitä haluat minun tekevän sinulle?"* Eikö se nyt ollut enemmän kuin ilmeistä, mitä hän halusi?

Jeesus halusi kuitenkin kuulla pyynnön sokean omasta suusta. Sehän olisi samalla uskontunnustus: minä uskon, että sinä voit sellaisen ihmeen tehdä. Tänään Jeesus esittää saman kysymyksen myös sinulle: *"Mitä tahdot, että minä sinulle tekisin?"* Vastaa hänelle ja kerro, mitä toivot häneltä kaikkien eniten. Hän tietää asian, mutta tahtoo silti kuulla sen sinulta itseltäsi.

Bartimaios vastasi kuin pyssyn suusta: "Rabbuuni, anna minulle näköni." Näin hän ilmaisi uskovansa Jeesuksen ihmeitä tekevään voimaan. Markus kertoo: Silloin Jeesus sanoi hänelle: "Saat näkösi. Uskosi on parantanut sinut." Samassa mies sai näkönsä takaisin, ja hän lähti kulkemaan Jeesuksen mukana. (52). Verbi "pelastaa" on kreikaksi sama sana kuin "parantaa". Sokealla kerjäläisellä oli ollut usko, joka oli sekä pelastanut että parantanut hänet.

Bartimaios ei tahtonut enää erota uudesta ystävästään, vaan lähti tämän perässä Jerusalemiin. Siitä olikin kauan, kun hän oli viimeksi päässyt käymään pääsiäisjuhilla ja uhraamaan temppelissä syntiuhrin. Koko maailma näytti niin uudelta ja kirkkaalta hänen silmissään. Voiko se olla tottakaan, että hän näki jälleen!

Kun lähestyttiin Jerusalemiä, alkoi koko kansa huutaa Jeesukselle hoosiannaa ja Daavidin Poikaa. Titteli oli tarttunut Jerikossa ihmisten korvaan, etenkin kun Jeesus oli osoittanut hyväksyvänsä sen. Ehkäpä Bartimaioksen sokeuden tarkoitus olikin ollut juuri se, että hänellä olisi aikaa miettiä asioita syvällisesti. Hänen piti laskea yhteen yksi ynnä yksi, että Jeesus on Daavidin poika, ja välittää se tieto muillekin. Näin hän sai olla valmistelemassa Jeesuksen kuninkaallista ratsastusta Jerusalemiin.

Bartimaios oli toivonut pääsevänsä mukaan Jeesuksen kruunajaisiin, mutta hän joutuikin tämän teloittajaisiin. Jo viikon kuluttua hän katseli parannetuilla silmillään noita rakkaita kasvoja piikkikruunun alla. Pystyikö Bartimaios uskomaan silloinkin, että Jeesus oli Daavidin poika ja Messias? Osasiko hän yhdistää ristillä riippuvan Jeesuksen siihen Herran palvelijaan, jonka kärsimyksestä Jesaja oli kirjoittanut näin: *Meidän sairautemme hän kantoi, meidän kipumme hän sälytti päällensä.* (Jes. 53:4). Viimeistään pääsiäispäivänä Bartimaios osasi sen tehdä.

Jerikon seurakuntaan liittyivät heti helluntain jälkeen kaupungin rikkain ja köyhin mies: Sakkeus ja Bartimaios. Tosin Sakkeus ei ollut enää rikas eikä Bartimaios tyhjätasku. Hän oli varmaan löytänyt jo itselleen työpaikan.

Hyvä katselija, mitä sinä voisit oppia Bartimaioksen elämästä? Ainakin sen, että kärsimykselläsi on jokin tarkoitus. Eräässä mielessä kärsimyksesi on sinun armolahjasi. Sinä et voi suorittaa elämäntehtävääsi ilman sitä. Ja toiseksi voit oppia Bartimaiokselta sen, että huutaminen on uskoa. Älä siis lopeta avun huutamista. Kerro Jeesukselle, mitä tahtoisit hänen sinulle tekevän. Vapahtaja kuulee huutosi ja vastaa siihen omalla ajallaan ja omalla tavallaan.

12. JEEBUS KOHTAA KUOLEMAANTUOMITUN ROISTON

Luukas 23:32-43

ALUKSI: Rooman valtakunnassa ihmisiä ristiinnaulittiin vain todella suurten rikosten tähden. Voimme siis olettaa, että nämä kaksi miestä olivat **moninkertaisia ja säälimättömiä murhamiehiä**. Selvyiden vuoksi nimitämme heitä A:ksi ja B:ksi. **Messias (tai Kristus)** oli sen kuninkaan arvonimi, jota juutalaiset odottivat Vanhan testamentin ennustusten perusteella.

1. Voiko sellainen ihminen olla onnellinen, joka hakkaa ja kiusaa toisia joko nyrkeillä tai sanoilla?
  - Miksi monet nuoret ovat nykyään väkivaltaisia ja kiusaavat toisia?

2. Miettikää eri syitä, miksi nämä kaksi miestä olivat ajautuneet rikoksen tielle?
  - Mikä tai kuka olisi ehkä voinut pysäyttää nämä miehet, ennen kuin oli liian myöhäistä?
  - Pystytkö sinä lopettamaan käytöksen, joka on vahingollista itsellesi ja toisille?

3. Kaksi rikollista näki Jeesuksen ristiinnaulitsemisen lähempää kuin kukaan muu. Mitkä seikat hänen sanoissaan ja käytöksessään ehkä hämmästyttivät heitä eniten (34-38)?
  - Miksi Jeesus ikään kuin puolusteli taivaan Isän edessä niitä, jotka häntä kiduttivat (34)?
  - Voisitko sinä rukoilla pahimman vihamieheni puolesta: Jumala, anna hänelle anteeksi. Hän ei tiennyt, miten pahasti teki (34)?

4. Katso tekstistä, mitä kansa, hallitusmiehet, roomalaiset sotilaat ja toinen rikollisista (B) Jeesukselle huutelivat? Millaisten tekojen tähden he häntä pilkkasivat (34b-39)?
  - Miksi kukaan Jeesuksen ystävästä ei noussut häntä puolustamaan?
  - Mitä sinä olisit sanonut, jos olisit seisonut ristin juurella?

5. Mistä toinen rikollisista (A) sai päähänsä, että ristiinnaulittu Jeesus oli kuningas ja hänellä oli valtakunta (37-38)?
  - Vertaa ristillä riippuvaa Jeesusta tämän maailman kuninkaisiin. Mikä on suurin ero heidän välillään?
  - Mistä toinen rikollinen (A) päätteli, että Jeesus oli paitsi kuningas myös Jumala?

6. Yleensä rikolliset eivät myönnä syyllisyyttään vankilassakaan. Mikä sai toisen rikollisen (A) myöntämään, että kuolemanrangaistus oli hänelle ihan oikea rangaistus (41)?
  - Miksi toinen rikollinen (B) ei vielääkään katunut tekojaan?
  - Kumpaa näistä kahdesta sinä ymmärrät paremmin: sitä joka myönsi syntinsä vai sitä, joka ne kielsi?

7. Jae 42 sisältää lyhyen rukouksen: ”Muista minua!” Miksi meille ihmisille on hyvin tärkeää, että joku meille tärkeä henkilö muistaa meitä, kun kärsimme?
  - Miksi rikollinen (A) ei saman tien pyytänyt, että pääsisi sisälle Jeesus-kuninkaan valtakuntaan?

8. Miltä rikollisesta (A) ehkä tuntui, kun hän kuuli Jeesuksen vastauksen jakeessa 43?
  - Miten Jeesus voi päästää paratiisiin eli taivaaseen murhamiehen?
  - Milloin tämä mies (A) tuli uskoon – minkä jakeen kohdalla?

9. Miettikää, millaisia olivat uskoon tulleen rikollisen (A) viimeiset elintunnit – oliko hän onnellinen vai onneton?
  - Ehkä rikollisen (A) äiti, vaimo tai lapsi seiso i ristin juurella. Millaisen muiston mies jätti itsestään perheelleen?
  - Minkä perinnön uskoon tullut rikollinen (A) jätti jälkipolville, jotka lukevat hänestä Raamatun lehdiltä?

ILOSANOMAKYSYMYKSET: Paratiisin portti avautui murhamiehelle, koska Jeesus kulki hänen sijaisenaan – ja meidän sijaisenaamme – helvetin portin läpi. Tahdotko sinäkin siis rukoilla saman rukouksen kuin rikollinen ristillä: ”Jeesus, muista minua valtakunnassasi!” Voit rukoilla hiljaa sydämässäsi.

SELITYS: Pitkäperjantaina Golgatalla seisoivat kolme ristiä. Luukas kertoo: *Jeesuksen kanssa teloitettavaksi vietiin kaksi muuta miestä, kaksi rikollista. Kun tultiin paikkaan, jota kutsutaan Pääkalloksi, he ristiinnaulitsivat Jeesuksen ja rikolliset, toisen hänen oikealle puolelleen, toisen vasemmalle.* (32). Pikkurikollisia ei rangaistu näin ankarasti Rooman valtakunnassa. Jeesuksen kanssa ristiinnaulittujen ryövärien täytyi siis olla paatuneita murhamiehiä. Ja nyt oli myöhäistä katua.

Kerran nämäkin miehet olivat olleet kirkassilmäisiä pikkupoikia. Mitä oli tapahtunut? Mikä oli johtanut heidät tielle, joka päättyi näin kauhealla tavalla? Poikien alamäkeä eivät olleet pysäyttäneet sen enempää äidin rukoukset kuin isän uhkailutkaan. Voimme vain kuvitella heidän vanhempiensa tuskaa. Minkä virheen he olivat tehneet lastenkasvatuksessa? Olisiko heidän pitänyt kohdella kapinoivaa poikaansa tiukemmin vai löysemmin rantein? Olisiko hänen uskonnolliseen kasvatukseensa pitänyt panostaa enemmän? Jos sinä olet nähnyt oman nuoresi joutuvan kaltevalle pinnalle, sinä tunnet nämä omantunnon syytökset paremmin kuin hyvin.

Ryövärit olivat pyörineet väkivallan maailmassa, missä heikkoutta ei näytetä, eikä anteeksi pyydetä. Siinä maailmassa vallitsee raudankova laki: lyö, ennen kuin sinua lyödään. Lyö kovemmin kuin vastustajasi. Mutta nyt miehet olivat tulleet tiensä päähän. Heitä odotti enää vain kauhea kuolema, joka saattaisi venyä päiväkausien pituiseksi. Naulat käsissä ja jaloissa veivät heiltä melkein tajun kankaalle. Miesten piti vain koettaa kovettaa itsensä, että kestäisivät tuskansa vaikertamatta. Piti kiroilla ristiinnaulitsijoille ja ristin juurella töllistelijöille, ettei itkisi ääneen.

Yhtäkkiä ryövärien huomio kiinnittyi keskimmaiselle ristille naulattavaan mieheen. Siltä suunnalta ei nimittäin kuulunut yhtään kirousta. Mitä ihmettä – sieltähän kuului rukous! Ja millainen rukous: *”Isä, anna heille anteeksi. He eivät tiedä, mitä tekevät.”* (34). Mitään vastaavaa ryövärit eivät olleet ikinä ennen kuulleet.

Miten on, pystytkö **sinä** rukoilemaan vihamiehesi puolesta: *”Isä, anna hänelle anteeksi, sillä hän ei tiennyt, mitä hän silloin ja silloin minulle teki!”* Katkeruudesta ja vihasta ei ole mitään muuta poisääsyä kuin tällainen rukous.

Toinen roisto piti Jeesuksen rukousta surkimuksen höpinänä. Mutta toinen sanoi itselleen, ehkä ensimmäistä kertaa elämässään: *”Mitä jos minäkin olisin elänyt tuolla tavalla? Mitä jos en olisikaan vastannut lyöntiin lyönnillä, vaan rukouksella. Nyt minun ei tarvitsisi kuolla murhaajana eikä joutua helvettiin.”*

Ehkä ryövärit tiesivät Jeesuksesta jotain jo edeltä käsin. Ristillä riippuessaan he joka tapauksessa kuulivat, mitä ihmiset hänestä sanoivat. Hallitusmiehet ivailivat: *”Muita hän kyllä on auttanut – auttakoon nyt itseään, jos hän kerran on Messias, Jumalan valittu.”* (35). Toinen ryöväreistä ihmetteli, eikö Jeesuksen vihamiehillä ollut sen pahempaa sanottavaa hänestä? Ehkäpä hän kykeni auttamaan muita siksi, että kieltäytyi auttamasta itseään.

Roomalaiset sotilaat nimittivät Jeesusta pilkkamielessä kuninkaaksi. Hänen päänsä päälle oli myös kirjoitettu kolmella kielellä ristiinnaulitsemisen syy: *Jesus Nasaretilainen, juutalaisten kuningas.* Toinen ryöväreistä ajatteli mielessään: *”Ehkä tuo mies tosiaan on kuningas, Daavidin ja Jumalan poika. Miksi hän olisi muuten kutsunut äsken Jumalaa Isäkseen? Hänestä säteilee sellaista rakkautta kuin ei kenestäkään toisesta.”*

Ristiinnaulittujen oli vaikea saada henkeä vedetyksi, jano piinasi, aurinko porotti päähän, tuska repi käsiä ja jalkoja ja alastomuus hävetti. Puhuminen tuotti heille suurta kipua, sillä jokaisen sanan kohdalla heidän piti nojata jalkoihinsa, joiden läpi oli lyöty naulat. Toinen roistoista käytti silti energiaansa Jeesuksen pilkkaamiseen. Luukas kertoo: *Toinen ristillä riippuvista pahantekijöistä herjasi hänkin Jeesusta. Hän sanoi: ”Etkö sinä ole Messias? Pelasta nyt itsesi ja meidät!”* (39).

Molemmat miehet olivat yhtä pahoja. Molemmat näkivät ja kuulivat Jeesuksen sanat ja teot yhtä läheltä. Molemmilla oli yhtä suuri mahdollisuus pelastua. Miksi vain A pelastui, mutta B antoi tilaisuuden luisua käsistään? Siksi ettei B halunnut vielääkään tunnustaa omaa syyllisyyttään. Hän ei tullut Jeesuksen luo syntinsä kanssa. Päinvastoin, hänhän pilkkasi vierellään riippuvaa Vapahtajaa voiman puutteesta.

Toinen ryöväri A käytti sen sijaan kallisarvoisen energiansa Jeesuksen puolustamiseen. Hän nuhteli toveriaan sanan kerrallaan naulojen lävistämiin jalkoihinsa nojaten: *”Etkö sinä edes pelkää Jumalaa, vaikka kärsit samaa rangaistusta?”* (40). Samaa rangaistusta kuin kuka? Jumalako? Uskoiko tuo murhamies todellakin, että hänen vierellään riippui itse taivaan Jumala?

Ryöväri jatkoi: ”*Mehän olemme ansainneet tuomiomme, meitä rangaistaan tekojemme mukaan.*” (41). Miten harvinainen tuo tunnustus onkaan tässä matoisessa maailmassa! Miten vähän onkaan ihmisiä, jotka myöntävät kärsivänsä tekojensa seurauksista! Harva vanki myöntää, että hänelle luettu rangaistus on oikeudenmukainen. Ehkei A:kaan ollut myöntänyt sitä koskaan ennen. Vasta Jeesusta katsellessaan hän tajusi, että olisi voinut elää toisinkin.

A näki nyt selvästi sen, miten paljon toiset ihmiset olivat joutuneet kärsimään hänen pahuutensa tähden! Hän oli kiusannut kavereitaan ja tapellut heidän kanssaan lapsesta asti. Lopulta hän oli tappanut kylmäverisesti Jumalan luomia ihmisiä. Heitä hän ei saisi koskaan herätetyksi henkiin. Miten paljon murhattujen omaiset olivatkaan joutuneet kärsimään – ja hänen omat omaisensa myös. Helvetti oli hänen kaltaiselleen roistolle juuri sopiva paikka. Näin ajatteli A.

Juuri tämä oli ratkaiseva ero noiden kahden roiston välillä: yksi myönsi syntinsä, toinen ei. Siinä syy, miksi yksi pelastui, toinen ei. Hyvä katsoja, kumpaan ryhmään sinä kuulut? Myönnätkö olleesi paha ja tehneesi pahaa monelle ihmiselle? Myönnätkö, että moni tuskallinen asia elämässäsi on sinun omaa syytäsi?

Koko pitkäperjantaina ei kukaan muu uskaltanut sanoa ääneen, että Jeesus kärsi syyttömänä. Yksikään opetuslapsista ei noussut puolustamaan opettajaansa. Yksikään parannettu ei korottanut ääntään parantajansa puolesta. Vain ryöväri teki sen. Hän uskalsi sanoa totuuden, koska hänellä ei ollut enää mitään menetettävää: ”*Tämä mies ei ole tehnyt mitään pahaa*” (41).

Sitten roisto käänsi kasvonsa keskimmäiseen ristiin päin ja lausui lyhyen rukouksen: ”*Jeesus, muista minua, kun tulet valtakuntaasi!*” (42). Koko maailmassa oli tuona päivänä vain yksi ihminen, joka tajusi Jeesuksen olevan kuningas. Kaikki muut ihmiset luulivat ristinkuoleman olevan merkki Jeesuksen tappiosta. Vain ryöväri näki, että piikkikruunu oli oikeasti kuninkuuden merkki, ja Jeesusta odottaisi valtaistuini hänen kuoltuaan.

Jeesus, muista minua, kun tulet valtakuntaasi! Ryövärillä ei ollut rohkeutta pyytää pääsyä Jeesuksen valtakuntaan. Siihen hän oli mielestään aivan liian paha. Mutta hänelle riittäisi sekin, että kuningas muisteli joskus häntä valtaistuimellaan istuessaan. Se lohduttaisi häntä hänen kärsiessään helvetin tuskia. Niin, ketäpä meistä ei lohduttaisi se tieto, että rakastamamme ihminen muistaa meitä hyvällä.

Usko on sitä, että menemme hätämme ja syntimme kanssa Jeesuksen luo. Sen tämä rikollinen teki. Ja yhtäkkiä hän kuuli viereiseltä ristiltä ihmeelliset sanat: ”*Totisesti minä sanon sinulle: tänä päivänä pitää sinun oleman minun kanssani paratiisissa.*” (43*). Paratiisissako? Ryöväri ei ollut uskoa korviaan. Sitten hän tuli niin onnelliseksi, etteivät sanat riitä sitä kuvaamaan. Eikö hän joutuisikaan helvettiin? Pääsisikö hän todella ihanaan Eedenin puutarhaan? Hän, murhamies? Ja vieläpä yhdessä tuon ihmeellisen Jeesuksen kanssa!

Jokainen ryövärin jäljellä oleva hetki oli täynnä hirveää ruumiillista tuskaa, mutta samalla myös sanoinkuvaamatonta onnea. Hänellähän oli nyt ensimmäistä kertaa elämässään oikea ystävä. Ystävä joka kärsi samoja tuskia kuin hän. Ystävä, joka tiesi tarkalleen hänen pahuutensa, mutta antoi sen anteeksi ja rakasti häntä sellaisena kuin hän oli. Tuska loppuisi kohta. Paratiisiin mentäisiin vielä saman päivän aikana. Aurinko oli jo laskemassa. Kun hän kestäisi vielä muutaman hetken, niin sitten alkaisikin jo iankaikkinen ilo.

Miksi Jeesus oli luvannut ryövärille pääsyn ”paratiisiin” eikä ”taivaaseen”? Siksi että taivas on oikeastaan entistä ehommaksi luotu paratiisi. Ryövärin olisi ollut vaikea kuvitella taivasta, mutta paratiisin hän tunsi Raamatun kertomusten perusteella. Siellä olisivat kaikki nuo ihanat puut ja joet. Siellä ei enää olisi syntiä, ei häpeää, ei surua, ei yksinäisyyttä eikä kuolemaa. Ja siellä hän saisi käyskennellä uuden ystävänsä, Jeesus-kuninkaan kanssa.

Sitten ryövärin mieleen muistui, että paratiisin porttihan vartioi kerubi välkkyvä miekka kädessään. Syntisillä ei ollut pääsyä siihen paikkaan. Miten paratiisin portti siis voisi aueta hänelle, murhamiehelle? Jollakin tavalla ryöväri käsitti, että Jeesus avaisi sen portin hänelle kuolemalla hänen puolestaan. Kerubin miekka iskisi ristillä riippuvan Jeesuksen sydämeen. Sen jälkeen se pistettäisiin tuppeen – ja ovi olisi auki.

Hyvä katsoja, paratiisin portti on auki sinunkin edessäsi, vaikka olisit miten suuri syntinen hyvänsä. Syynä on se, että kaikki syntisi sovitettiin pitkäperjantaina Golgatalla. Kaikki, ihan kaikki, huonosta lastenkasvatuksesta alkaen.

Niin, entäpä jos ristin juurella katuvan seisoi tuona päivänä myös ryövärin äiti? Kun toivoa ei enää ollut, hän sai toivon takaisin. Hänen surunlapsensa olikin menossa paratiisiin! Se tieto paransi äidin sydämen haavat. Jeesuksen ja ryövärin välinen keskustelu levisi tietenkin myös muiden sukulaisten keskuuteen.

Voiko suku olla uskomatta Vapahtajaan kaiken tämän jälkeen? Ei varmasti voinut. Niinpä siis yhden perheenjäsenen synnit koituivat monen muun pelastukseksi!

Tällä tavalla Herra käänsi pahan hyväksi murhamiehen elämässä. Jollei hän olisi joutunut ristille, ei hän olisi kohdannut Jeesusta. Ja jolleivät hänen syntinsä olisi olleet niin kauheat, ei hänen todistuksensaakaan olisi ollut niin vaikuttava. Lukemattomat syntiset ovat uskaltaneet turvata viime hetkellään Jumalan armoon vain siksi, että he kuuluivat tämän miehen kääntymyskertomuksen!

Eikö ole ihanaa, että saamme tavata ryövärinkin kerran uudessa paratiisissa. Ja eikö ole traagista, ettei toinen ryöväri olekaan siellä!